

BIBLIOTHECA
REGIA
MONACENSIS.

EDVARDO CRAVEN HAWTREY S.T.P.

REGIÆ SCHOLÆ ETONENSIS

MAGISTRO INFORMATORI

HANC OPELLAM DEDICAT

MAXIMIS BENEFICIIS DEVINCTUS

DISCIPULUS AMICUSQUE

C. B.

PRÆFATIO.

EURIPIDIS fabulas, quas codici Florentino debemus, ceteris longe mendosiores esse inter omnes convenit. In his igitur quoniam a variis lectionibus parum adjumenti sperandum erat, periculum faciendum putavi, si quid forte auxilii uni vel alteri loco a conjectandi arte palæographiæ principiis innixa accederet. Quod quidem propositum multos hodie minime probaturos scio, qui scilicet præcipuum viri philologi munus esse credunt, ut fœdissimæ cujusque corruptelæ sensum aliquem per fas atque nefas extorqueat. Si quis autem ignominiosam esse istam solertiam sentit, et quam nostratium ingenium, a falsa subtilitate alienissimum, penitus respuere debeat, malim hercle uni istius sanguinis adolescenti prodesse, quam ab universo choro ingeniose errantium cum plausu et favore excipi.

Atque hanc quidem in textu constituendo regulam secutus sum: in commentario autem tria mihi facienda proposui. Mutationum, quas in textu feceram, rationes reddidi: si quos locos ab aliis vel temere mutatos vel injuria suspectos animadverteram, quid ipse de quoque sentirem significavi. Ubi contra manifeste corrupta a quoquam ita tractata vidi, tanquam sana essent interpretationemque admitterent, ingenio abutentibus libere contradixi.

Quæ contra consulto prætermisi, variæ sunt Editionum et Codicum lectiones, singulorumque criticorum nomina, quibus tot præclaræ et omnium jam calculis probatæ emendationes debentur; hæc enim omnia Hermannus in Editione, in commentario G. Dindorfius occupaverant, quos compilare operæ pretium non fuisset. Non quasi hujusmodi collectiones parvi pendam: immo nihil novi quod adolescentium ingeniis magis salubre atque frugiferum esse possit, quam Aldinam aut aliam antiquam editionem ita cum novissima conferre, ut cujusque mutationis originem exquiras. Sic demum de conjecturis recte sentire disces, cum quantum effecerint intelliges; dumque omnigenæ mutationis exempla colligis et in sua genera describis, in arte critica indies provector fias necesse est.

Iphigeniæ Tauricæ Editio Cantabrigiensis post Dindorfii Annotationes prodiit; correctiones plurium locorum inde mutuatus sum, quarum laus ne mihi tribuetur, auctorem in margine indicavi.

Nonnunquam quando de literarum permutatione et scribarum erroribus et ineptiis disserendi occasio dabatur, eam arripui, et si qua similium mendorum exempla mihi in mentem veniebant, afferre non dubitavi: neque si hoc sæpius fecissem me hodie poeniteret; quam enim necessarium sit iis, qui recte has literas tractare volunt, palæographiæ operam dare, jam diu a Cobeto meo edoctus sum; cujus aureus De Arte Interpretandi libellus utinam quam plurimos meos cives ad artem criticam ab hoc tam longo tamque indigno veterno excitandam impellat.

Hæc habui quæ de operis mei consilio exponerem: jam vero Euripidis studiosis haud ingratum me facturum spero, si aliquot frag-

menta et pauculos superstitum fabularum locos correxero. πρόσωπον
τηλαυγές esto Cobeti emendatio Fr. Inc. 963 Dind.

τί τοῦτο δὴ τὸ χρηστόν; οὐκ ἀρκεῖ μίαν
ψυχὴν ἀπολύειν, καπὶ τοῦδ' ἔχειν πόνους;

ἀλύειν legendum esse admonuit me vir amicissimus. Idem ad Danaes
Fr. 322,

κρείσσων γὰρ οὐτίς χρημάτων πέφυκ' ἀνὴρ
πλὴν εἴ τις· ὅστις αὐτός ἐστιν οὐκ ὀρῶ—

Porsoni correctionem, spretam illam ab editoribus, recipiendam
monet, et versum alterum sic scribendum esse

πλὴν εἴς τις· ὅστις δ' αὐτός ἐστιν οὐκ ἐρῶ.

Phil. Fr. 791,

πατρίς καλῶς πράσσουσα τὸν εὐτυχοῦντ' ἀεὶ
μείζω τίθησι δυστυχοῦντα δ' ἀσθενῇ.

Hoc fragmentum Stobæo debetur, a quo sub titulo περὶ ξένης
profertur. Quoniam hæc verba ab isto argumento prorsus aliena sunt
non assentior iis qui lemma pro falso habent et versus integros quidem
esse sed comico tribuendos arbitrantur. Lego

πατρίς καλῶς πράσσουσα τὸν ἐνοικοῦντ' ἀεὶ
μείζω τίθησι, δυστυχοῦσα δ' ἀσθενῇ.

δυστυχοῦσα habet B. apud Gaisf. Quam absurde diceretur infelicem
patriæ secundis rebus debilem reddi, vel cæcus videat.

Sth. 658,

ἄνευ τύχης γὰρ ὥσπερ ἡ παροιμία
πόνος μονωθείς οὐκέτ' ἀλγύνει βροτούς.

Eleganter scilicet abundat ἄνευ post μονωθείς: et quid sibi vult οὐκέτι?

Quin et ne τύχης quidem ineptiæ absolvi potest. Haud sum ignarus τύχην vel potius τύχας perinde de mala ac bona fortuna usurpari, at hæc ipsa ambiguitas obstat quominus hic τῷ πόνῳ opponi possit. Lege

ἂν εὐτυχῇς γὰρ ὥσπερ ἡ παροιμία
πόνος μονωθείς οὐκέτ' ἀλγύνει βροτούς.

De syllabis prave distractis vel conjunctis nota sunt omnia, liceat tamen mihi rem tritam novis exemplis illustrando adolescentium ingenia acuere. Et primum R. B. Hirschigii ἔρανον apponam, nempe præclaram correctionem quam fecit ad Eccles. 272,

ἔπειτ', ἐπειδὰν ταῦτα πάντ' ἔχη καλῶς,
περιδεῖσθε τοὺς πώγωνας· ἡνίκ' ἂν δέ γε
τούτους ἀκριβώσητε περιηρημοσμέναι,
καὶ θαιμάτι' ἀναβάλεσθε κ. τ. λ.

ex ἀκριβώσητε fac ἀκριβῶς ἦτε: barbarum ἀκριβοῦν cum participio.

In Fra. Phæth. 767,

ἐν τοῖσι μωροῖς τοῦτ' ἐγὼ κρίνω βροτῶν,
ὅστις, πατήρ ὢν, παισὶ μὴ φρονοῦσιν εὔ
ἦ καὶ πολίταις παραδίδωσ' ἐξουσίαν.

Sic in Euripidis fragmentis Gaisfordium ad Stobæum secuti ediderunt, qui e codicibus Par. τοῦτ' pro τοῦτον in textum intulit. Nollem factum; vera enim lectio est

ἐν τοῖσι μωροῖς τοῦτον ἐγκρίνω βροτῶν—

quemadmodum in novissimo ad Euripidem indice exhibetur. In Frag. Trag. Inc. apud Stob. 97, 17,

ἐγὼ γὰρ, εἰ νοῦν εἶχ' ἔμ' ὁ σπείρας πατήρ,
 ἡπιστάμην ἂν μουσικὴν παρεῖς πονεῖν,
 ὥς εὐτυχήσων καὶ κακῶς πράζων ποτέ.

Legendum in v. 1, εἶχεν ὁ σπ. et in v. 3

ὥς εὐτυχῆς ὢν καὶ κακῶς πράζων ποτέ.

In Hymno ad Apollinem Latona Delum sic alloquitur;

Δῆλ' εἰ γάρ κ' ἐθέλοις ἔδος ἔμμεναι υἱὸς ἑμοῖο
 Φοίβου Ἀπόλλωνος, θέσθαι τ' ἐνὶ πλοῖονα νηόν.
 ἄλλος δ' οὔτις σεῖο ποθ' ἄψεται, οὔδε σε τίσει,
 οὔδ' εὐβουν γέ σ' ἔσεσθαι οἶομαι, οὔδ' εὐμηλον,
 οὔδε τρύγην οἴσεις, οὔτ' ἄρ φυτὰ μυρία φύσεις.
 αἱ δέ κ' Ἀπόλλωνος ἐκαέργου νηὸν ἔχρησθα,
 ἄνθρωποι τοι πάντες ἀγινήσουσ' ἐκατόμβας
 ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι· κνίσση δέ τοι ἄσπετος αἰεὶ
 δηρὸν, ἄναξ, εἰ βόσκοις, θεοί κε σ' ἔχωσιν
 χειρὸς ἀπ' ἀλλοτρίης, ἐπεὶ οὐ τοι πῖαρ ὑπ' οὔδας.

Totum locum apposui quo manifestius fieret versum penultimum sic corrigendum esse;

δημοῦ ἀναΐξει, βόσκοις δὲ ποθ' οἱ κε σ' ἔχωσιν,

h. e. incolas tuos.

In Plat. Phileb. Voluptates sic loquentes inducuntur, πάντων γε μὴν ἡγούμεθα γενῶν ἄριστον ἐν ἀνθ' ἑνὸς συνοικεῖν ἡμῖν τὸ τοῦ γιγνώσκειν τὰλλά τε πάντα καὶ αὖ τὴν αὐτὴν ἡμῶν τελέως εἰς δύναμιν ἐκάστην. Indicavi ad Phædrum ultima sic corrigenda esse; καὶ αὐτὴν αὖ τὴν ἡμῶν τελεωτάτην δύναμιν ἐκάστης. Cf. in eodem dialogo p. 67. In Stob. T. 48, L. 62, ad fin. ὃν λόγον παρέχει ῥυθμὸς ποτὶ κίνασιν,

pro παρέχει lege γὰρ ἔχει.* Ibid. app. Fl. 36, πόκος τοίνυν, ἔφη ὁ Ξενοκράτης, ὑπογραφέως οὐ πλύνεται. ὑπὸ γναφέως jam pridem corrigendum monui. Ibid paullo infra in Archytæ fragmento: ταὶ γὰρ εὐφυΐαι καὶ ταὶ καλαὶ τροφαὶ πολλάκις φθάνοντι τὰς διδασκαλίας ἐς ὀρθότατα ἄγοισαι, ἀποδέοντι δὲ μόνον λόγῳ ἀγέμονος τὸν ἐν τείθῃ τῇ ἐπιστάμα. Lege, τὸν ἐντίθητι ἐπιστάμα. Sic in T. 1, 68, ἅμα δὲ καὶ ὁ λόγος ὁ τὰς διαιρέσιος ἐμπέσοι καὶ παρείτω ταῦθ' οὕτως ἔχεν. Legendum videtur ἐμπεδοῖ καὶ παρίητι. In T. 43, L. 130, ἐπειδὴ γὰρ ἀπ' αὐτῶν ἐσμέν καὶ κεκοινωνήκαμεν τῷ θεῷ κρίνοντι ἅμμε· διὸ καὶ βουλεύονται ἱκελῶς αὐτοῖς ἅπαντα ἡμᾶς ἐπιτελέεν δικαιοπραγέοντας. E. Cod. A. enotavit Gaisfordius τῷ θείῳ πόθῳ ἄκοντι κρίναντι. Lege ποθακόν ἐντι, et supra αὐτῷ pro αὐτῶν. Cetera non attingo. Ibid T. 39, L. 36, Δεῖ δὲ καὶ τοὺς νόμους τῆς πατρίδος καθάπερ τινὰς θεοὺς δευτέρους συντηρεῖν αὐτὸν τελειοῦντα κατὰ τὴν τούτων ὑφήγησιν· κἂν ἢ παραβαίνειν τις αὐτοὺς ἢ νεοχμῶν ἐπιχειροίη, σπουδῇ πάσῃ κωλύοντα καὶ πάντα τροπον ἐναντιούμενον. Lege αὐτόν τε βιοῦντα. Scilicet α cum λ ut alibi cum μ permutatum est. Denique apud Plut. Quæst. Symp. 5, 2, τὴν δὲ ὕν ἀποχρηστῆσαι καὶ τιμᾶσθαι λέγουσι. Lege ἀπὸ χρηστῆς αἰτίας τ. λ. Præpositionum verbo sequenti male adhærentium innumerabilia exempla afferri possint; quale quod nunc apponam e Plat. Prot. περὶ μὴν ὧν οἴονται ἐν τέχνῃ εἶναι οὕτω διαπράττονται. Lege ἔντεχνα. Neque rarum

* Similis confusionis litterarum π et τ exemplum repperi apud Heracl. de Alleg. Hom. ὁ ἥλιος ὁ πορρώθεν ἀφεστῶς τῆς ἡμετέρας γῆς, ὥρων ἐπιγείων γεωργός, εὐκαίρως ἐφίσταται, τῇ γῇ χειμῶσιν ἀντιμετρῶν, καὶ πλωτῶν ἀροτοῦ τε κ. τ. ἐ. Lege πνίγη χειμῶσιν ἀντιμετρῶν, coll. Plat. Phileb. 26, καὶ μὴν ἔν γε χειμῶσι καὶ πνίγεσιν κ. τ. ἐ.

est corruptelæ genus, quod invenitur, in Phileb. Σω. καὶ μὴν ὁ αὐτὸς ἐκάστοτε καὶ τῶν ἐν ταῖς γενέσεσιν ἀποτελουμένων καταγελάσεται. Πρω. πῶς δὴ καὶ ποίων λέγεις; Σω. Τῶν ὅσοι ἐξιώμενοι ἢ πείνην ἢ δίψαν ἢ τι τῶν τοιούτων, ὅσα γενεσις ἐξιάται, χαίρουσι διὰ τὴν γένεσιν ἅτε ἡδονῆς οὔσης αὐτῆς. Lege τῶν ὅσ' οἱ ἐξιώμενοι.—Fragm. Beller. 20,

Ἐγὼ τὸ μὲν δὴ πανταχοῦ θρυλλούμενον
κράτιστον εἶναί φημι μὴ φῦναι βροτῶ·
τρισσῶν δὲ μοιρῶν ἐν κρίνῳ νίκαν μίαν,
πλούτου τε, καὶ ὅτῳ σπέρμα γενναῖον προσῇ,
πενίας τ'· ἀριθμὸν γὰρ τοσόνδε προϋθέμην.
ὁ μὲν ζάπλουτος, εἰς γένος δ' οὐκ εὐτυχῆς,
ἀλγεῖ μὲν, ἀλγεῖ, παγκάλως δ' ἀλγύνεται,
ὄλβου διοίγων θάλαμον ἡδιστον χερσί·
ἔξω δὲ βαίνων τοῦδε, τὸν πάρος χρόνον
πλουτῶν, ὑπ' ἄτης ζεῦγμ' ἂν ἀσχάλλοι πεσών.
ὅστις δὲ γαῦρον σπέρμα γενναῖόν τ' ἔχων
βίου σπανίζει, τῷ γένει μὲν εὐτυχεῖ,
πενία δ' ἐλάσσων ἐστίν, ἐν δ' ἀλγύνεται,
φρενῶν δ' ὑπ' αἰδοῦς ἔργ' ἀπωθεῖται χερῶν.
ὁ δ' οὐδὲν οὐδεὶς, διὰ τέλους δὲ δυστυχῶν,
τοσῶδε νικᾷ· τοῦ γὰρ εὔ τητῶμενος
οὐκ οἶδεν, αἰεὶ δυστυχῶν κακῶς τ' ἔχων.

In v. 3, legendum videtur,

τρισσῶν δὲ μοιρῶν ἐν κρίσει νικᾷ μίαν.

V. 7 aperte mendosus est; quorsum enim ista repetitio in re quam nemo sanus cum tanta vehementia proferret, et quid est παγκάλως ἀλγύνεσθαι? Neque vero tum præcipue dolet, quum domum ingressus nummos in arca contemplatur: id tum demum facturus est, quum coram prodibit, et originem suam sibi exprobrari audiet; itaque hæc ita credo Euripidem scripsisse,

ἀλγεῖ μὲν, ἄλγει παγκαλῶς δ' ἀμύνεται
ὄλβου διοίγων θάλαμον ἡδιστον χερσί.
ἔξω δὲ βαίνων τοῦδ' ὁ τὸν πάρος χρόνον
πλουτῶν ὑπ' ἄτης ζεύγματ' ἀσχάλλει πεσών.

Cf. ἀναγκῆς ζεύγματα Iph. A. 443. Præterea legendum, πενίας et ἔν. Leviculum est mendum in Fr. Inc. 844,

τὸ δ' ὠκὺ τοῦτο καὶ τὸ λαιψηρὸν φρενῶν
εἰς συμφόραν ἴστησι πολλὰ δὴ βροτούς.

Lege ἔστησε: πολλὰ δὴ semper cum Aoristo ponitur. In Inus Fr. 416, corrigendum κρατεῖν δὲ γαστρὸς κἂν γὰρ ἐν κακοῖσιν ὧ ἐλευθέροισιν ἐμπεπαίδευμαι τρόποις.

In Stobæo perperam legitur,

γαστρὸς κρατεῖν δὲ καὶ γὰρ ἐν κακοῖσιν ὦν.

In Phæth. 768,

ναῦν τοι μί' ἀγκυρ' οὐδαμῶς σώζειν φιλεῖ
ὥς τρεῖς ἀφέντι.

Lege οὐχ ὁμῶς.

Fragm. Plisthenis 1.

Δήμῳ δὲ μήτε πᾶν ἀναρτήσης κράτος
μήτ' αὖ κακώσης πλοῦτον ἔντιμον τιθείς.

μήδ' ἄνδρα δῆμῳ πισὸν ἐκβάλης ποτὲ,
 μήδ' αὖξε καιροῦ μεῖζον', οὐ γὰρ ἀσφαλές,
 μή σοι τύραννος λαμπρὸς ἐξ αὐτοῦ φανῇ.

Ἐκ τίνος, quæso? Scribe incunctanter ἐξ αἰσοῦ. Idem vocabulum ni fallor restituendum Hippolyti v. 952.

ἤδη νυν αὖχει καὶ δι' ἀψύχου βορᾶς
 σίτοις καπήλευ', Ὀρφέα τ' ἄνακτ' ἔχων
 βάκχευε——

σίτοις supervacaneum esse satis patet; at si quid video καπηλεύω sicut accusativum requirit rei quæ venditur, ita cum dativo personæ positum notionem fraudandi optime exprimit. Quum veræ lectionis ἈΚΤΟΙC prima litera, ut fit, in initio versum, evanuisset, imperitus aliquis στοις in σίτοις mutavit. Fragm. Æoli 21.

Ἀεὶ τὸ μὲν ζῆν, τὸ δὲ μεθίσταται κακὸν,
 Τὸ δ' οὐκ ἔφηνεν αὖθις ἐξ ἀρχῆς νέον.

Quod in Poetis Scenicis exhibet Dindorfius, ἐκπέφηνεν videtur e lectione Stobæani Cod. B. ἐξέφηνεν derivatum fuisse. Verum is liber plenus est ipsius scribæ conjecturis, de quibus hæc certe non est felicissima. Lege, τὸ δ' αὖ πέφηνεν. Alibi etiam apud Stobæum errore scribæ sententia ex affirmativa negativa facta est, v. c. T. 1, L. 68. Τὸ γὰρ ἀντέχεν μὴ δύνασθαι τοῖς πόνοις, ἐπικρατέν δὲ τᾶν ἀδονᾶν οἰκῆρόν ἐντι τῷ ἀλόγῳ μέρους τᾶς ψυχᾶς. L., τὸ γὰρ ἀντέχεν μὲν δύνασθαι κ. τ. ἐ. T. 103, L. 27. Εἷς γὰρ ἕκαστος ἄνθρωπος αὐτὸς καθ' αὐτὸν οὐδεὶς ἐὼν, οὔτε ποττὸ ζῆν ὁμοφροσύνη ξυνᾷ καὶ ξυναρμογᾷ πολιτείας καὶ αὐτὸς καθ' αὐτὸν ἰκανὸς, γέγονε καὶ ποττὸ ὅλον καὶ τὸ τέλην σύστημα τῆς κοινωνίας εὐάρμος. Lege, οὕτω

(sc. civitatis particeps factus,) ποττὸ ζῆν——ἱκανὸς γέγονε, καὶ ποττὸ ὄλον——ἐνάρμοσος. De superiore parte hujus fragmenti liceat mihi obiter monere, nihil deesse ubi in Editionibus lacunæ signa ponuntur: hoc enim dicit; Deum quidem nullius externæ causæ indigere, quia omnia bona in se habeat; Bruta autem animalia, quia scientia et actione careant, bonum extra se situm appetere non posse.

Fr. Antig. 13.

οὐτ' εἰκὸς ἄρχειν οὐτ' ἐχρῆν εἶναι νόμον·
 τύραννον εἶναι μωρία δὲ καὶ θέλειν
 ὃς τῶν ὁμοίων βούλεται κρατεῖν μόνος.

Pflugkii conjecturis iis, quas Dindorfius commemoravit, hos versus aliquanto impeditiores reddidit; nihil facilius quam ἄνευ νόμου reponere.

Fr. Antiop. 210.

Ἐγὼ μὲν οὖν ἄδοιμι καὶ λέγοιμί τι
 σοφὸν, ταρασσῶν μηδὲν ὦν πόλις νοσεῖ.

Legendum videtur νοεῖ. Licet enim νοσεῖν idem atque ἄφρων εἶναι significare possit, qui sensus huic loco conveniret, verba μηδὲν ὦν cum νοεῖν commodius junguntur.

Fr. Dan. 10.

Γύναι, φίλον μὲν φέγγος ἡλίου τόδε,
 καλὸν δὲ πόντου χεῦμ' ἰδεῖν εὐήνεμον,
 γῆ τ' ἡρινὸν θάλλουσα, πλούσιόν θ' ὕδωρ,
 πολλῶν δ' ἔπαινον ἐσί μοι λέξαι καλῶν.
 ἀλλ' οὐδὲν οὕτω λαμπρὸν οὐτ' ἰδεῖν καλόν,
 ὥς τοῖς ἄπαισι καὶ πόθῳ δεδηγμένοις
 παίδων νεογνῶν ἐν δόμοις ἰδεῖν φάος.

Hoc pulcherrimum fragmentum nunquam lego quin ad ista verba *πλούσιόν θ' ὕδωρ* offendam; nullibi adjectivum *πλούσιος* ad res oculis subjectas translatum vidi, ut vel *ἄφθονος* vel *λαμπρὸς* significaret. Videtur hic non tam fluminum quam templorum mentio desiderari, quoniam hoc unum genus relictum est rerum earum, quas oculis per-lustrantes delectamur. Quare reponendum censeo, *πλούσιόν θ' ἔδος*.

Fr. Erecth. 15.

*Αἰδοῦς δὲ καὐτὸς δυσκρίτως ἔχω πέρι,
καὶ δεῖ γὰρ αὐτῆς κάσιν οὗ κακὸν μέγα.*

Subaudiri non potest alterum *ἐσι*. Lege, *κάσιν αὖ*.

Fr. Protes. 1.

*τίς τοῦνομα τὸ ἐπονείδισον βροτοῖς
οὐκ οἶδε Λαμίας τῆς Λιβυτικῆς γένος.*

Videtur fuisse prologi initium. L., *τίς τοῦμον ὄνομα τοῦπονείδισον β*.

Fr. Tel. 16.

τόλμ' αἰὲ κᾶν τι τρηχὺ νέμωσι θεοί.

Stobæi Cod. A. ap. Gaisf. habet *τόλμ* cum compendio syllabæ *ης*; hinc corrigo *τόλμησ (ον) αἰὲ*, et pro *ΤΡΗΧΥΝΕμωσι* *ΤΡΑΧΥΝΘῶσι*. Alibi similis confusionis exemplum attuli ubi *ΕΟΥC* in *ΘΟΥC* corruptum est. Similiter *C* et *O* permutata sunt in loco apud Helenam ubi *CHPAΓΓACIΔAIAIC* in *CHPAΓΓAOIΔAIC* abiit. In Plat. Phædr. 266, olim legebatur: *ἐάν τέ τιν' ἄλλον ἡγήσωμαι δυνατὸν εἰς ἓν καὶ ἐπὶ πολλὰ πεφυκότα ὄρᾱν, τοῦτον διώκω “κατόπισθε μετ' ἵχνιον ὥσε θεοῖο.”* Quum vetustissimi Codices haberent *πεφυκὸς*, hoc in novissimas editiones receptum. Pessimum hunc morem doleo in dies gliscentem videns, quo vetustissimi Codicis utcunque insulsa lectio vel optimæ

serioris scribæ correctioni anteponitur. Sic in eodem dialogo πλήθη τε καὶ ἀτόπιαi reduxerunt, spreta certissima conjectura πλήθει τε καὶ ἀτοπία. Persæpe etiam fit ut ipsa quidem lectio aliquatenus vera sit, modo abesset eorum inepta sedulitas, qui hujusmodi rebus uti nesciunt; ut in loco citato, in quo manifestum est veram lectionem esse πεφυκόθ' ὀράν.

Fr. Polyid. 4.

οἱ τὰς τέχνας ἔχοντες ἀθλιώτεροι
τῆς φαυλότητος· τοιγὰρ ἐν κοινῷ ψέγειν
ἅπασι κεῖσθαι δυστυχὲς οὐκ εὐτυχές.

Lege, τό τε γὰρ ἐν κ. ψ. ἅπασι κεῖσθαι δυσυχοῦντ', οὐκ εὐτυχές, ut sit imperfecta sententia, cujus apodosin hunc fere sensum habuisse conjicias; ὁ δ' εὐτυχῶν αὖ τὰπίχειρα τῆς τέχνης φθόνον πρὸς ἀμαθῶν πικρὸν ἀλφάνειν φιλεῖ. Possis etiam, καὶ γὰρ.

Fragmentorum seriem claudant versus quos a Sophoclis Tereo citat Stobæus, T. 86, L. 12.

Ἐν φύλῳ ἀνθρώπων μί' ἔδειξε πατρὸς
καὶ ματρὸς ἡμέας ἀμέρα
τοὺς πάντας, οὐδεὶς ἔξοχος
ἄλλος ἔβλασεν ἄλλον.

L., ἐν φύλον ἀνθρώπων, μί' ἔδειξεν ἐνὸς
πατρὸς καὶ ματρὸς ἐκ μίας
ἀμέρα τοὺς πάντας, οὐδεὶς
ἔξοχος ἄλλος ἔβλασεν ἄλλον.

In his Pindarica illa secutus est;

ἐν ἀνδρῶν, ἐν θεῶν γένος· ἐκ μίας δε πνέομεν
ματρὸς ἀμφοτέροι.

Priusquam fragmenta dimittam, operæ pretium erit tirones de alio genere corruptelæ admonere, quæ plurimas reliquias a Stobæo conservatas occupavit. Scilicet in textu Florilegii, qualem eum Codices nunc superstites representant, sæpissime sub uno lemmate duo vel etiam tria fragmenta posita sunt, tanquam in eadem fabula uno tenore legerentur. Stobæine culpa an scribarum hoc factum sit, non ausim decernere; etenim et Stobæum multa non ex integris auctoribus sumpsisse, sed ab aliis qui eadem prius citaverant mutuatum esse, ex eo patet, quod totidem fragmenta repetit, idque nonnunquam cum maxima lectionis discrepantia. (v. quæ scripta sunt ad Hel. 488.) Contra in præfigendis auctorum nominibus nimium socordes fuisse librarios ex quavis Florilegii pagina intelligi potest.* Quidquid autem de hac re statuatur, loca sequentia vitio, quod indicavi, aperte laborant. Fr. Archelai 8,

*νεανίαν γὰρ ἄνδρα χρῆ τολμᾶν αἰεῖ.—
οὐδεὶς γὰρ ὦν ῥᾶθυμος εὐκλεῆς ἀνὴρ,
ἀλλ' οἱ πόνοι τίκτουσι τὴν εὐδοξίαν.*

Ibid. 13.

*ἐμὲ δ' ἄρ' οὐ
μοχθεῖν δίκαιον; τίς δ' ἀμόχθητος εὐκλεῆς;—
τίς τῶν μεγίστων δειλὸς ὦν ὠρέξατο;*

Fr. Polyid. 1.

φεῦ, φεῦ, τὸ γῆρας ὥς ἔχει πολλὰς νόσους.—

* Exemplum quod Gaisfordium latuit hic afferam. In T. 6, L. 11. Πλάτωνος ἐκ τοῦ Φαίδωνος. "Ἐνιοὶ πόλεων μὲν δεσπόζουσι, γυναιξὶ δὲ δουλεύουσι. Sequitur L. 12, Εὐσεβίου. καίτοι καλοῦσιν γε ἀκολασίαν τὸ ὑπὸ τῶν ἡδονῶν ἄρχεσθαι. Hæc ultima ex eadem parte Phædonis sunt atque proxime præcedentia. Eusebii nomen sequenti lemmati præfigendum.

γέροντι δ' οὐχ οἷόν τε μηκύνειν χρόνον.—
μακρὸς γὰρ αἰὼν συμφορὰς πολλὰς ἔχει.

Fr. Inc. 6.

Οὐκ ἔστιν ἀρετῆς κτῆμα τιμιώτερον·
οὐ γὰρ πέφυκε δοῦλον οὔτε χρημάτων
οὔτ' ἀσφαλείας, οὔτε θωπείας ὄχλου.—
ἀρετὴ δ', ὅσῳ περ μᾶλλον ἂν χρῆσθαι θέλῃς,
τοσῶδε μᾶλλον αὖξεται τελουμένη.

Nec video quomodo sequentia cohærere possint.

οὐκ ἔστι πενίας ἰρὸν αἰσχίσης θεοῦ.
μισῶ γὰρ ὄντως οἵτινες φρονοῦσι μὲν
φρονοῦσι δ' οὐδέν, ὥς γε χρημάτων ὑπερ.

sic enim corrigendum videtur φρονοῦσι δ' οὐδενός γε.

Eorum quæ hic subjiciam alia videtur esse ratio.

τὸ δ' ἔσχατον δὴ τοῦτο θαυμαστὸν βροτοῖς
τυραννίς—οὐκ εὖροις ἂν ἀθλιώτερον—
φίλους τε πορθεῖν καὶ κατακτανεῖν χρεών—
πλεῖστος φόβος πρόσσεστι μὴ δράσωσί τι.

Nullus dubito quin hæ lacinia sint a longiore ῥήσει unde unde decerptæ, quas Stobæus apud aliquem pedestrem scriptorem reppererit, qui de tyrannide disserens per occasionem Euripidea suis admiscebat.

Sed tempus est ut ad superstites fabulas transeamus. Phœn. 175.

ὦ λιπαροζώνου θύγατερ, Ἀελίου Σελαναία.

Hujus loci bis meminit Elmsleius ad Bacchas, unde evincere conatur plurimam sibi licentiam sumpsisse Tragicos in recepta Mythologia pro arbitrio immutanda. Unum præter hoc exemplum addidit,

nempe quod Musas Harmoniæ filias appellat Euripides. Scholiastes autem ad Phœnissas mira quædam narrat; Euripidem hic ab Æschylo mythologiam suam esse mutuatum; nam duplices esse, alteram tritam illam, quæ Lunam Phœbi sororem esse doceret, alteram physicis rationibus fultam, quæ Solem Lunæ patrem appellaret, nempe quod ab eo tanquam ex fonte et origine lucem suam Luna duceret; illius genealogiæ meminisse Hesiodum, hujus autem Æschylum. Et negari non potest Æschylum aliquando *καινοτομοῦντα* inveniri in his rebus, ut ex Herodoto et ex Pausania qui Herodotum descripsit, discere licet. Quod autem Matthiæus ad Iph. Aulidensem, v. 1570 ait, neminem præter Æschylum in Xantriis, Dianam aperte cum Luna confudisse. Scholiastæ præcepto plane contrarium est. Qui enim Hecaten diversam a Diana fecit idem certe contrariæ sententiæ auctor esse non poterat quæ tria nomina eidem Numini tribuebat. Quod si eam non invenit statuendum est illum popolare placitum secutum esse quum scriberet *τό τ' ἀστέρωπον ὄμμα Λητώας κόρης*. Nec tamen mirum videri debet apud antiquissimos auctores tam pauca inveniri loca (recentiorum enim, ut Plutarchi, testimonia nihili habenda confiteor) in quibus de triplici Numine diserte agatur, siquidem par erat eandem Divam sub diversis nominibus invocari, prout quisque de diversis potestatibus ejus numinis cogitaret. Fuisse autem *Ἑκάτην, Σελήνην, Ἀρτεμιν, κ. ἐ. πολλῶν ὀνομάτων μορφήν μίαν* vel inde colligi potest, quod communia epitheta, (v. c. *φῶσφορος*,) communemque in re magica potestatem singulæ habebant. Et quemadmodum, secundum proverbium apud Heraclitum de Alleg. Hom. *ἥλιος Ἀπόλλων ὁ δέ γ' Ἀπόλλων ἥλιος*, idem autem titulum *ἐκάτοιο ἄνακτος* sibi vindicet, dubitari non potest quin ab

antiquissimis temporibus soror ejus tria nomina Ἑκάτη, Ἄρτεμις, Σελήνη, tribus istis Ἑκατος Ἀπόλλων Ἥλιος respondentia habuerit. Quinimo, ut suspicionem meam declarem, videtur mihi Æschylus in superstite fabula Hecates epitheton τῇ Ἀρτέμιδι tribuisse. Scilicet in Agam. 140,

τόσσον περ εὐφρων ἅ καλὰ

δροσοισιν αἴπτους μαλερῶν λεόντων,

ἅ mera conjectura est, et in metrum peccat; requiritur enim anapæstus. Cod. Med. εὐφρων καλὰ: Lege Ἑκάτα. Initiale ε tam exiguo compendio scribitur, ut facile oculos effugiat.

Præterea nego, etiamsi Æschylus ea docuerit quæ scholiastes commentus est, Euripidem hoc certe in loco idem facere potuisse. Quid enim? credemusne Antigonem, quæ primo Hecaten cum matre invocavit, ἴω πότνια παῖ Λατοῦς Ἑκάτα; deinde Dianam ejusque matrem, ἅ κατ' ὄρη μετὰ μάτερος Ἄρτεμις ἱεμένα, nunc cum ad tertium nomen pervenit sententiam suam de Deorum origine mutare et pro Jove Solem, patrem Lunæ assignare? adde quod paullo infra ubi precum quasi summam repetit Ἄρτεμιν iterum Δίος ἔρνος vocat. Cf. omnino similem locum in Lysistrata ubi in jurejurando concipiendo mulieres hanc seriem nominum sequuntur; Εἰ τὰρα νῆ τὴν Ἄρτεμιν—Φώσφορον—Πάνδροσον—Ταυρόπολον. Sed gravissimum restat corruptelæ argumentum, quod Brunckium etiam advertit; nam cum ille λιπαρόζωνε pro λιπαροζώνου scribi voluit, ostendit se non latuisse, λιπαρόζωνος epitheton fœminæ proprium Solem minime decere; cf. βαθύζωνος, εὐζωνος, καλλίζωνος. His accurate pensitatis Divam aliquam invocari intelligemus, quam in Solis locum sufficiamus: eaque

alia non potest esse quam Lunæ mater—Legendum igitur, ὦ λιπαρο-
ζώνου θύγατερ ΛΑΤΟΥCCEΛαναία, quod quam facile in θύγατερ
ΑΛΙΟΥCCEΛαναια, corrumpi potuerit ipsi oculi testantur. Ibid. 347.

ἀννυμέναια δ' Ἴσμηνὸς ἐκηδεύθη
λουτροφόρου χλιδᾶς, ἀνὰ δε Θηβαίαν
πόλιν ἐσιγάθη σᾶς ἔσοδος νύμφας.

Verba sunt Iocastæ ad Polynicen, qui Argis uxorem duxerat; absurd-
issima autem sunt quæ apposui, quod miror neminem antea monuisse.
Iocasta non de Ismeni sed de filii sui nuptiis sollicita esse debebat.
Adde quod λ. χλιδᾶς a voce ἀννυμέναια pendere non potest; cognatas
enim voces esse oportet qui in hac constructione ponuntur: v. c.
ἄχαλκος ἀσπίδων, ἀνίερος ἀθύτων πελάνων. Sine ulla dubitatione
corrigo,

ἀννυμεναι' ἀνἸσμηνος ἐκηδεύθης
λουτροφόρου χλιδᾶς.

Sic alibi Euripides verba ἀνἩφαιστος, ἀνΕιλείθνια composuit. Ibid. 448.

ὥς ἀμφὶ τείχη καὶ ξυνωρίδας λόχων
τάσσων ἔπεςχον πόλιν, ὅπως κλύοιμί σου
κοινὰς βραβείας.

Hæc vulgo accipiuntur ac si scripsisset ἀμφὶ τείχη καὶ πόλιν; quam
interpretationem Geelius expolit, tum ob constructionis duritiem, tum
quia τείχη et πόλις nihil differunt. Videor mihi facillima conjectura
hunc nodum solvere posse legendo ἔπεςχον μόλις; καὶ cum ὥς
capiendum. Quoniam vel hoc ægre tibi concessi ut a cohortibus circa
muros disponendis desisterem. Postquam semel μόλις in πόλις cor-

ruptum esset, non mirum hoc ob præcedens *τάσων* in accusativum mutatum.* Contrario errore fœdari suspicor versum in Æsch. Ag. 1171. Ἐγὼ δὲ θερμόνους τάχ' ἐν πέδῳ βαλῶ. Nihil ad rem facit epitheton θερμόνους, et βαλῶ sine casu durissimum est. Lege, ἐγὼ δὲ θερμὸν ῥοῦν τάχ' ἐν πέδῳ βαλῶ. Phœn. 784, seqq.

ὦ πολυμόχθος Ἄρης, τί ποθ' αἵματι
καὶ θανάτῳ κατέχει Βρομίου παράμουςος ἑορταῖς;
οὐκ ἐπὶ καλλιχόροις σεφάνοισι νεάνιδος ὥρας
βόσρυχον ἀμπετάσας λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλπει
μοῦσαν, ἐν ᾗ χάριτες χοροποιοί.
ἀλλὰ σὺν ὀπλοφόρῳ σράτον Ἀργείων ἐπιπνέυσας
ἄσματι Θήβαις, κῶμον ἀναυλότατον προχορεύεις.
οὐδ' ὑπὸ θυρσομανεῖ νεβρίδων μετὰ δινεύεις
ἄρματι καὶ ψαλίοις τετραβάμοσι μώνυχα πῶλον.
Ἰσμηνοῦ δ' ἐπὶ χεύμασι βαίνων
ἱππείαισι θοάζεις κ. τ. ἐ.

Locum exhibui quo modo eum scribendum censeo; recepi Geelii conjecturam Ἰσμηνοῦ δ' pro Ἰσμηνοῦ τ' qui verissime docet, *supra comparatus est κῶμος Bacchicus cum κῶμῳ militari; nunc confertur aurigatio Bacchica equitationi bellicæ.* Vulgo legitur, ἀλλὰ σὺν ὀπλοφόροις σράτον Ἀργείων ἐπιπνέυσας Αἵματι Θήβας, quasi ὀπλοφόροις

* Notabile exemplum in Heracl. Alleg. Hom. καθαρὰν δὲ καὶ πάντος ἀγνεύουσιν λύσιν Ἰλίας πρώτη καὶ μετὰ ταύτην Ὀδυσσεΐα σύμφωνον ἑκατέρα περὶ τῆς ἰδίας εὐσεβείας κέκραγε φωνήν. Legendum παντος ἀγνεύουσιν μύσους. Idem alibi, πάντος ἀγνεύουσιν Ὀλυμπίου μύσους. Obliterata syllaba οὐς, μύς in λύσιν ob præcedentem ἀγνεύουσιν mutatum est.

pro militibus poni posset; et porro quid est exercitum *cum* militibus incitare? Neque hic saltem *αἷματι* pro *γέννα* commodè adhiberetur: *ἐπιπνεύσας* aatem inutilis prorsus translatio esset, nisi adjecta fuisset bellici cantus mentio. *ὀπλόφορον ἄσμα* conferri potest cum dictione Callimachi (Hymn. ad Del.) ἥ δ' ἐλέλιξεν ἐνόπλιον, neque audacius hoc dictum quam Iph. A. 190, κλισίας ὀπλοφόρους. Denique ἄρμασι in ἄρματι mutavi, ut ὑπὸ et θυρσομανεῖ nomen haberent ad quod referrentur. Troad. 1200, seqq.

φέρετε, κομίζετ' ἀθλίῳ κόσμον νεκρῷ
ἐκ τῶν παρόντων, οὐ γὰρ εἰς κάλλος τύχας
δαίμων δίδωσιν· ὧν δ' ἔχω, λήψει τάδε.

Ad hæc Scholiastes Vaticanus, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔστιν εὐπρεπὴς οὐδὲ πο sc. πολυτελής. At durissima est hæc sententia; immo, ne Græcum quidem esse credo *τύχας εἰς κάλλος*. Quid multa? Puto Euripidem scripsisse,

οὐ γὰρ ἐς καλὰς ταφὰς
δαίμων δίδωσιν.

ΚΑΛΑΣ et ΚΑΛΛ^ο facillime confunduntur; *τύχας* autem prope sexcenties in fine versum addiderunt librarii ubi Codicis quem describebant scripturam non assequebantur.

Bacch. 235.

ξανθοῖσι βοσρύχοισιν εὐκόσμος κόμην.

εὐκόσμος Stephani conjectura est. Libri εὐοσμος. Lege

ξανθοῖσι βοσρύχοισιν εὐόσμοις κομῶν.

Bacch. 268.

σὺ δ' εὐτροχὸν μὲν γλῶσσαν ὥς φρονῶν ἔχεις,
 ἐν τοῖς λόγοισι δ' οὐκ ἔννείσιν σοι φρένες·
 θρασὺς τε δυνατὸς καὶ λέγειν οἷός τ' ἀνὴρ
 κακὸς πολίτης γίγνεται νοῦν οὐκ ἔχων.

Stobæus θρασὺς δὲ; quæ correctio est librarii alteram particulam minus huc convenire intelligentis. Sed unde ortum est τε? Nimirum et hoc quoque e conjectura suppletum, quia θρασὺς δυνατὸς in metrum peccabat. Neutra correctione sensui consultum est. Credo Euripidem scripsisse θρασὺς δ' ἐν ἀσοῖς, καὶ λέγειν οἷός τ' ἀνὴρ Κακὸς πολίτης γίγνεται νοῦν οὐκ ἔχων. Confusio syllabarum εν et υν admonet me loci in Ajace quem corruptissimum vocare ausim: scilicet 782.

εἰ δ' ἀπεσερήμεθα

οὐκ ἔστιν ἀνὴρ κεῖνος εἰ Κάλχας σοφός.

Nihil aliud in hoc loco nuntium dicere oportet, quam, si nimis sero venimus Ajax interiit, quæ significatio quomodo vulgata lectione erui possit non perspicio. Videndum igitur annon longe præstaret εἰ δ' ἄρ' ὑσερήσαμεν. Paullo infra ejusdem nuntii verba non intelligo

πάρες' ἐκεῖνος ἄρτι· τήνδε δ' ἔξοδον
 ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν.

Quod acutus juvenis mihi proposuit ἐλπίζει φθάνειν omnino amplectendum censeo. Ibid. 277.

αὕτη μὲν ἐν ξηροῖσιν ἐκτρέφει βροτούς·
 ὁ δ' ἦλθεν ἐπὶ τὰντίπαλον ὁ Σεμέλης γόνος
 βότρυος ὑγρὸν πῶμ' ἠῦρε κείσηνέγκατο
 θνητοῖς.

In corruptissimo dramate non nimis audacem conjecturam facturus mihi videor si initium versus secundi scripturæ male intellectæ tribuero. Suspikor nempe non ΗΛΘΕΝ sed ΗΔΟΝ^α olim in Codicibus extitisse, deinde ἐπὶ τὸ post depravatam lectionem suppletum; ἡδονὴν ἀντίπαλον (sc. τῇ ξηρᾷ τροφῇ) verbis sequentibus, ὑγρὸν πῶμα, explicat. Ibid 359,

μέμνηνας ἤδη, καὶ πρὶν ἐξέσης φρενῶν.

Scribendum ἐξεσῶς; hoc dicere vult: *Qui jampridem desipiebas, nunc prorsus insanis.* Ibid. 859,

γνώσεται δὲ τὸν Διὸς

Διόνυσον ὃς πέφυκεν, ἐν τέλει θεὸς

δεινότατος, ἀνθρώποισι δ' ἡπιώτατος.

In codicibus ἀνθρώποισι scribitur ἀνοῖσι. Nota est permutatio α et εὑ in vocum initiis; itaque conjicio εὐνοοῦσι δ' ἡπιώτατος.

Sed tempus est ut huic præfationi finem imponam; quare reliqua quæ mihi de Euripide dicenda sunt Ioni et Andromachæ, quas fabulas mox editurus sum, præmittam; ea editio præterea Cobeti mei collationibus locupletata prodibit. Restat solummodo ut Lectorum veniam orem quod pleraque typosetarum errata oculos meos hujusmodi laboribus nondum satis assuetos effugerunt.

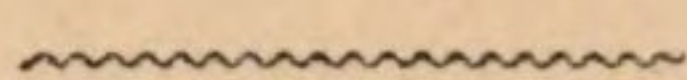
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Η ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ.

ГОДИЩЕ

ИЗДАНИЕ И ТАБЛИЦЫ

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ.

Ὀρέστης, κατὰ χρησμόν εἰς Ταύρους τῆς Σκυθίας μετὰ Πυλάδου παραγενόμενος τὸ παρ' αὐτοῖς τιμώμενον τῆς Ἀρτέμιδος ξόανον ὑφελέσθαι προηρεῖτο. προελθὼν δ' ἀπὸ τῆς νεῶς καὶ φανείς, ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ἅμα τῷ φίλῳ συλληφθεὶς, ἀνήχθη κατὰ τὸν παρ' αὐτοῖς ἐθισμόν, ὅπως τοῦ τῆς Ἀρτέμιδος ἱεροῦ σφάγιον γένωνται. τοὺς γὰρ καταπλεύσαντας ξένους ἀπέσφαττον.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Ταύροις τῆς Σκυθίας· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐξ Ἑλληνίδων γυναικῶν, θεραπαινίδων τῆς Ἰφιγενείας. προλογίζει δὲ ἡ Ἰφιγένεια.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

~~~~~
ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ΒΟΥΚΟΛΟΣ.

ΘΟΑΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΑΘΗΝΑ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Η ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ.

ΙΦ. Πέλοψ ὁ Ταντάλειος, εἰς Πίσαν μολὼν
θοαῖσιν ἵπποις, Οἰνομάου γαμεῖ κόρην,
ἐξ ἧς Ἀτρεὺς ἐβλασθεν· Ἀτρέως δὲ παῖς
Μενέλαος, Ἀγαμέμνων τε· τοῦ δ' ἔφυν ἐγὼ
τῆς Τυνδαρείας θυγατρὸς Ἰφιγένεια παῖς, 5
ἣν ἀμφὶ δίναις, ἅς θάμ' Εὐριπος πυκναῖς
αὔραις ἐλίσσων κυανέαν ἅλα στρέφει,
ἔσφαξεν Ἑλένης οὐνεχ', ὥς δοκεῖ, πατὴρ
Ἀρτέμιδι κλειναῖς ἐν πτυχαῖσιν Αὐλίδος·
ἐνταῦθα γὰρ δὴ χιλίων ναῶν στόλον 10
Ἑλληνικὸν ξυνήγαγ' Ἀγαμέμνων ἄναξ,
τὸν καλλίνικον στέφανον Ἰλίου θέλων
λαβεῖν Ἀχαιοῖς, τοὺς θ' ὑβρισθέντας γάμους
Ἑλένης μετελθεῖν, Μενέλεω χάριν φέρων.
†δεινῆς τ' ἀπλοίας, πνευμάτων τ' οὐ τυγχάνων, 15

εἰς ἔμπυρ' ἦλθε, καὶ λέγει Κάλχας τάδε·
 ὦ τῆσδ' ἀνάσσων Ἑλλάδος στρατηγίας,
 Ἀγάμεμνον, οὐ μὴ ναῦς ἀφορμίσῃ χθονὸς,
 πρὶν ἂν κόρην σὴν Ἰφιγένειαν Ἄρτεμις
 λάβῃ σφαγεῖσαν· ὃ τι γὰρ ἐνιαυτὸς τέκοι 20
 κάλλιστον, ἠΰξω φωσφόρῳ θύσειν θεᾷ.
 παῖδ' οὖν ἐν οἴκοις σὴ Κλυταιμνήστρα δάμαρ
 τίκτει, τὸ καλλιστεῖον εἰς ἔμ' ἀναφέρων,
 ἣν χρή σε θῦσαι. καί μ' Ὀδυσσέως τέχναι
 μητρὸς παρείλονται ἐπὶ γάμοις Ἀχιλλέως. 25
 ἐλθοῦσα δ' Αὐλίδ' ἢ τάλαιν', ὑπὲρ πυρᾶς
 μεταρσία ληφθεῖς, ἑκαινόμην ξίφει·
 ἀλλ' ἐξέκλεψέ μ', ἑλαφον ἀντιδοῦσά μου
 Ἄρτεμις Ἀχαιοῖς, διὰ δὲ λαμπρὸν αἰθέρα
 πέμψασά μ' εἰς τήνδ' ᾧκισεν Ταύρων χθόνα, 30
 οὗ γῆς ἀνάσσει βαρβάροισι βάρβαρος
 Θόας, ὃς ὠκὺν πόδα τιθεῖς ἴσον πτεροῖς
 εἰς τοῦνομ' ἦλθε τόδε ποδωκείας χάριν.
 ναοῖσι δ' ἐν τοῖσδ' ἱερίαν τίθησί με·
 ὅθεν νόμοισι τοῖσιν ἥδεται θεὰ 35
 Ἄρτεμις ἑορτῆς, τοῦνομ' ἥς καλὸν μόνον·
 τὰ δ' ἄλλα σιγῶ, τὴν θεὸν φοβουμένη·
 θύω γὰρ, ὄντος τοῦ νόμου καὶ πρὶν πόλει,
 ὃς ἂν κατέλθῃ τήνδε γῆν Ἑλλην ἀνὴρ·

24. Α. τέχναις. Corr. Ed. Cant.

28. Hactenus ἐξέκλεψεν.

κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἄλλοισιν μέλει 40
 ἄρρητ' ἔσωθεν τῶνδ' ἀνακτόρων θεῶς.
 ἂ καὶνὰ δ' ἦκει νύξ φέρουσα φάσματα,
 λέξω πρὸς αἰθέρ', εἴ τι δὴ τόδ' ἔστ' ἄκος.
 ἔδοξ' ἐν ὕπνῳ, τῇσδ' ἀπαλλαχθεῖσα γῆς,
 οἰκεῖν ἐν Ἀργεῖ, παρθενῶσι δ' ἐν μέσοις 45
 εὔδειν, χθονὸς δὲ νῶτα σεισθῆναι σάλῳ·
 φεύγειν δὲ, κᾶξω στᾶσα θριγκὸν εἰσιδεῖν
 δόμων πίτνοντα, πᾶν δ' ἐρείψιμον στέγος
 βεβλημένον πρὸς οὔδας ἐξ ἄκρων σταθμῶν.
 μόνος δ' ἐλείφθη στῦλος, ὥς ἔδοξέ μοι, 50
 δόμων πατρώων, ἐκ δ' ἐπικράνων κόμας
 ξανθὰς καθεῖναι, φθέγμα δ' ἀνθρώπου λαβεῖν·
 καὶ γὰρ τέχνην τήνδ', ἣν ἔχω ξενοκτόνον,
 τιμῶσ', ὑδραῖνειν αὐτὸν, ὥς θανούμενον,
 κλάουσα. τοῦναρ δ' ὧδε συμβάλλω τόδε· 55
 τέθνηκ' Ὀρέστης, οὗ κατηρξάμην ἐγώ.
 στῦλοι γὰρ οἴκων εἰσὶ παῖδες ἄρσενες·
 θνήσκουσι δ', οὓς ἂν χέρνιβες βάλωσ' ἐμαί.
 οὐδ' αὖ ξυνάψαι τοῦναρ εἰς φίλους ἔχω·
 Στροφίῳ γὰρ οὐκ ἦν παῖς, ὅτ' ὠλλύμην ἐγώ. 60
 νῦν οὖν ἀδελφῷ βούλομαι δοῦναι χοὰς
 παροῦσ' ἀπόντι, ταῦτα γὰρ δυναίμεθ' ἂν,
 ξὺν προσπόλοισιν, αἷς ἔδωχ' ἡμῖν ἄναξ
 Ἑλληνίδας γυναῖκας· ἄλλ' ἐξ αἰτίας

- οὐπω τινὸς πάρεισιν, εἴμ' ἔσω δόμων, 65
 ἐν οἷσι ναίω, τῶνδ' ἀνακτόρων θεᾶς.
- ΟΡ. ὄρα, φυλάσσου, μή τις ἐν στίβῳ βροτῶν.
- ΠΥ. ὀρῶ, σκοποῦμαι δ', ὄμμα πανταχῇ στρέφων.
- ΟΡ. Πυλάδην, δοκεῖ σοι μέλαθρα ταῦτ' εἶναι θεᾶς,
 [ἐνθ' Ἀργόθεν ναῦν ποντίαν ἐστείλαμεν;] 70
- ΠΥ. ἔμοιγ', Ὀρέστα· σοὶ δὲ συνδοκεῖν χρεῶν.
- ΟΡ. καὶ βωμὸς, Ἕλληन οὐ καταστάζει φόνος;
- ΠΥ. ἐξ αἱμάτων γοῦν ξάνθ' ἔχει θριγκώματα.
- ΟΡ. θριγκοῖς δ' ὑπ' αὐτοῖς σκῦλ' ὀρᾶς ἠρτημένα;
- ΠΥ. τῶν κατθανόντων γ' ἀκροθίνια ξένων. 75
- ΟΡ. ἀλλ' ἐγκυκλοῦντ' ὀφθαλμὸν εὖ σκοπεῖν χρεῶν.
 ὦ Φοῖβε, ποῖ μ' αὖ τήνδ' ἐς ἄρκυν ἤγαγες
 χρήσας, ἐπειδὴ πατὴρ αἶμ' ἐτισάμην,
 μητέρα κατακτάς; διαδρομαῖς δ' Ἑριννύων
 ἤλαυνόμεσθα φυγάδες, ἔξεδροι χθονὸς, 80
 δρόμους τε πολλοὺς ἐξέπλησα καμπίμους.
 ἐλθὼν δέ σ' ἠρώτησα, πῶς τροχηλάτου
 μανίας ἂν ἔλθοιμ' εἰς τέλος, πόνων τ' ἐμῶν,
 [οὐς ἐξεμόχθουν περιπολῶν καθ' Ἑλλάδα.]
 σὺ δ' εἶπας ἐλθεῖν Ταυρικῆς μ' ὄρους χθονὸς, 85
 ἐνθ' Ἀρτεμις, σὴ ξύγγονος, βωμοὺς ἔχει,
 λαβεῖν τ' ἄγαλμα θεᾶς, ὃ φασιν ἐνθάδε

68. Α. πανταχοῦ. Corr. Ed. Cant.

79. Α. διαδοχαῖς. corr. Ed. Cant.

70. Versum uncinis inclusit Editor.

εἰς τούσδε ναοὺς οὐρανοῦ πεσεῖν ἄπο·
 λαβόντα δ' ἢ τέχναισιν, ἢ τύχῃ τινὶ,
 κίνδυνον ἐκπλήσαντ', Ἀθηναίων χθονὶ 90
 δοῦναι· τὸ δ' ἐνθένδ' οὐδὲν ἐρρήθη πέρα·
 καὶ ταῦτα δράσαντ' ἀμπνοὰς ἔξειν πόνων.
 ἦκω δὲ, πεισθεῖς σοῖς λόγοισιν, ἐνθάδε
 ἄγνωστον εἰς γῆν, ἄξενον. σὲ δ' ἱστορῶ,
 Πυλάδῃ, σὺ γάρ μοι τοῦδε συλλήπτωρ πόνου, 95
 τί δρῶμεν; ἀμφίβληστρα γὰρ τοίχων ὄρᾱς
 ὑψηλά· πότερα δωμάτων προσαμβάσεις
 ἐκβησόμεσθα; πῶς ἄρ' οὖν λάθοιμεν ἄν;
 ἢ χαλκότευκτα κληθρα λύσαντες μοχλοῖς,
 ὧδ' οὐδὸν ἔσιμεν; ἦν δ' ἀνοίγοντες πύλας 100
 ληφθῶμεν, εἰσβάσεις τε μηχανώμενοι,
 θανούμεθ'. ἀλλὰ, πρὶν θανεῖν, νεῶς ἔπι
 φεύγωμεν, ἥπερ δεῦρ' ἐναυστολήσαμεν.
 ΠΡ. φεύγειν μὲν οὐκ ἀνεκτὸν, οὐδ' εἰώθαμεν·
 τὸν τοῦ θεοῦ δὲ χρησμὸν οὐ κακιστέον. 105
 ναοῦ δ' ἀπαλλαχθέντε κρύψωμεν δέμας
 κατ' ἄντρ', ἃ πόντος νοτίδι διακλύζει μέλας,
 νεῶς ἄπωθεν, μή τις εἰσιδὼν σκάφος
 βασιλεῦσιν εἴπῃ, κᾶτα ληφθῶμεν βία.
 ὅταν δὲ νυκτὸς ὄμμα λυγαίας μόλῃ, 110
 τολμητέον τὸ ξεστὸν ἐκ ναοῦ λαβεῖν

ἄγαλμα, πάσας προσφέροντε μηχανάς.

^{ῥᾶστον} ὅρα) δὲ ^{ν' ἐξέδο} [γεῖσα] τριγλύφων, ὅποι κενὸν
δέμας καθεῖναι· τοὺς πόνους γὰρ ἄγαθοὶ
τολμῶσι, δειλοὶ δ' εἰσὶν οὐδὲν οὐδαμοῦ.

115

ΟΡ. οὕτω μακρὸν μὲν ἤλθομεν κώπη πόρον,
ἐκ τερμάτων δὲ νόστον ἀροῦμεν πάλιν;
ἀλλ', εὖ γὰρ εἶπας, πειστέον· χωρεῖν χρεὼν
ὅποι χθονὸς κρύψαντε λήσομεν δέμας.
οὐ γὰρ τὸ τοῦ θεοῦ γ' αἴτιον γενήσεται
πесеῖν ἄκραντον θέσφατον· τολμητέον·
μόχθος γὰρ οὐδεὶς τοῖς νέοις σκῆψιν φέρει.

120

ΧΟ. Εὐφαιεῖτ', ὦ πόντου
δισσὰς ξυγχωρούσας πέτρας
Εὐξείνου ναίοντες.

125

ὦ παῖ τᾶς Λατοῦς
Δίκτυνν' οὐρεία,
πρὸς σὰν αὐλὰν, εὐστύλων
ναῶν χρυσήρεις θριγκοὺς,
πόδα παρθένιον ὅσιον ὀσίας
κληδούχου δούλα πέμπω,
Ἑλλάδος εὐίππου πύργους
καὶ τείχη, χόρτων τ' εὐδένδρων
ἐξαλλάξας Εὐρώπαν,
πατρώων οἴκων ἔδρας.

130

135

ἔμολον· τί νέον; τίνα φροντίδ' ἔχεις;

τί με πρὸς ναοὺς ἄγαγες, ἄγαγες,

ὦ παῖ τοῦ τᾶς Τροίας πύργους

ἐλθόντος κλεινᾷ ξὺν κώπῃ

χιλιοναύτῃ μυριοτευχῇ

140

τῶν Ἀτρειδᾶν τῶν κλεινῶν;

ΙΦ. ὦ δμῳαὶ δυσθρηνήτοις

ὥς θρήνοις ἔγκειμαι,

τᾶς οὐκ εὐμούσου μολπᾶς

ἀλύροις ἐλέγοις,

145

ἔ, ἔ, ἐν κηδείοις οἴκτοις.

οἴαί μοι ξυμβαίνουσ' ἄται

ξύγγονον ἄμὸν κατακλαομένα·

οἴαν ἰδόμαν ὄψιν ὀνείρων

νυκτὸς, τᾶς ἐξῆλθ' ὄρφνα.

150

ὀλόμαν, ὀλόμαν·

οὐκ εἶσ' οἴκοι πατρῶοι·

οἴμοι φροῦδος γέννα·

φεῦ, φεῦ, τῶν Ἀργεὶ μόχθων.

ἰὼ, δαίμων, ὃς τὸν

155

μοῦνόν με κασίγνητον συλᾶς,

Αἶδα πέμψας, ᾧ τάσδε χοὰς

μέλλω, κρατῆρά τε τὸν φθιμένων

ὕδραίνειν γαίας ἐν νώτοις,

πηγάς τ' οὐρείων ἐκ μόσχων, 160

Βάγχου τ' οἰνηρὰς λοιβὰς,

ξουθᾶν τε πόνημα μελισσᾶν,

ἃ νεκροῖς θελκτήρια κεῖται·

ἀλλ' ἔνδος μοι πάγχρυσον

τεῦχος καὶ λοιβὰν Αἶδα. 165

ὦ κατὰ γαίας Ἀγαμεμνόνιον

θάλος, ὥς φθιμένῳ τάδε σοι πέμπω·

δέξαι δ', οὐ γὰρ πρὸς τύμβον σοι

ξανθὰν χαίταν, οὐ δάκρυ' οἶσω.

τηλόσε γὰρ δὴ σᾶς ἀπενάσθην 170

πατρίδος καὶ ἐμᾶς, ἔνθα δοκήμασι

κεῖμαι σφαχθεῖς ἃ τλάμων.

ΧΟ. ἀντιψαλμοὺς ὥδ' ἔμνον τ'

Ἀσιήταν σοι, βάρβαρον ἰαχὰν,

δέσποιν' ἐξαυδάσω, τὰν ἐν 175

θρήνοις μοῦσαν νέκυσι μελομένην,

τὰν ἐν μολπαῖς Αἶδας ὑμνεῖ

δίχα παιάνων.

οἶμοι τῶν Ἀτρειδᾶν οἴκων·

ἔρρει φῶς σκήπτρων· 180

οἶμοι πατρῶων οἴκων.

τίνος ἐκ τῶν εὐόλβων Ἀργεῖ

βασιλέων ἀρχά;

μόχθος δ' ἐκ μόχθων ἄσσει
δινευούσαις ἵπποις πταναῖς. 185

†ἀλλάξας δ' ἐξ ἔδρας
ἱερὸν ὄμμ' αὐγᾶς
ἄλιος. ἄλλοις δ' ἄλλα προσέβα
χρυσέας ἀρνὸς μελάθροις ὀδύνα,
φόνος ἐπὶ φόνῳ, ἄχ' ἐπ' ἄχεσιν, 190
ἐνθεν τῶν πρόσθεν δμαθέντων
Τανταλιδᾶν ἐκβαίνει ποινά τ'
εἰς οἴκους, σπεύδει τ' ἀσπούδαστ'
ἐπὶ σοὶ δαίμων.

ΙΦ. ἐξ ἀρχᾶς μοι δυσδαίμων 195

δαίμων τᾶς ματρὸς ζώνας·
καὶ νυκτὸς κείνας ἐξ ἀρχᾶς
λοχίας στερῶν παιδείαν
Μοῖραι ξυντείνουσιν θεαί.

[ἀ μναστευθεῖς ἐξ Ἑλλάνων.] 200

ἂν πρωτόγονον θάλος ἐν θαλάμοις
Λήδας ἀ τλάμων κούρα
σφάγιον πατρώα λώβα
καὶ θῦμ' οὐκ εὐγάθητον
ἔτεκεν, ἔτρεφεν εὐκταίαν. 205

ἱππείοις δ' ἐν δίφροισιν
ψαμάθων Αὐλίδος ἐπέβασαν
νύμφαν οἴμοι δύσνυμφον

τῷ τᾷς Νηρέως κούρας· αἰαῖ.

νῦν δ' ἄξεινου πόντου ξείνα

210

δυσχόρτους οἴκους ναίω,

ἄγαμος, ἄτεκνος, ἄπολις, ἄφιλος,

οὐ τὰν Ἄργει μέλπους Ἥραν,

οὐδ' ἱστοῖς ἐν καλλιφθόγγοις

κερκίδι Παλλάδος Ἀτθίδος εἰκὼ

215

καὶ Τιτάνων ποικίλλουσ', ἀλλ'

αἰμορρῶντον, δυσφόρμιγγα

ξείνων † αἰμάσσουσ' ἄταν βωμοὺς,

οἰκτρὰν τ' αἰαζόντων αὐδὰν,

οἰκτρόν τ' ἐκβαλλόντων δάκρυον.

220

καὶ νῦν κείνων μέν μοι λάθα·

τὸν δ' Ἄργει δμαθέντα κλάω

ξύγγονον, ὃν ἔλιπον ἐπιμαστίδιον

[ἔτι] βρέφος ἔτι, νέον ἔτι θάλος ἐν

χερσὶν ματρὸς, πρὸς στέρνοισιν τ'

225

Ἄργει σκηπτουῖχον Ὀρέσταν.

ΧΟ. καὶ μὴν ὃδ' ἀκτὰς ἐκλιπὼν θαλασσίους

βουφορβὸς ἤκει, σημανῶν τί σοι νέον.

ΒΟ. Ἀγαμέμνονος παῖ, καὶ Κλυταιμνήστρας τέκνον,

ἄκουε καινῶν ἐξ ἐμοῦ κηρυγμάτων.

230

ΙΦ. τί δ' ἐστὶ τοῦ παρόντος ἐκπλήσσον λόγου;

ΒΟ. ἤκουσιν εἰς γῆν κυανέαν Συμπληγάδα

217. Α. αἰμορρῶντων. Corr. Ed. Cant.

224. ἔτι uncinis inclusit Ed.

πλάτῃ φυγόντες δίπτυχοι νεανίαι,
θεῶ φίλον πρόσφαγμα καὶ θυτήριον
Ἄρτέμιδι· χέρνιβας δὲ καὶ κατάργματα 235
οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῇ ποιουμένη.

ΙΦ. ποδαποί; τίνος γῆς ὄνομ' ἔχουσιν οἱ ξένοι;

ΒΟ. Ἕλληνες. ἐν τοῦτ' οἶδα, κοῦ περαιτέρω.

ΙΦ. οὐδ' ὄνομ' ἀκούσας οἶσθα τῶν ξένων φράσαι;

ΒΟ. Πυλάδης ἐκλήζεθ' ἄτερος πρὸς θατέρου. 240

ΙΦ. τῷ συζύγῳ δὲ τοῦ ξένου τί τοῦνομ' ἦν;

ΒΟ. οὐδεὶς τόδ' οἶδεν· οὐ γὰρ εἰσηκούσαμεν.

ΙΦ. πῶς δ' εἶδετ' αὐτοὺς, καὶ τυχόντες εἴλετε;

ΒΟ. ἄκραις ἐπὶ ῥηγμῖσιν ἀξένου πόρου.

ΙΦ. καὶ τίς θαλάσσης βουκόλοις κοινωνία; 245

ΒΟ. βοῦς ἦλθομεν νίψοντες ἐναλία δρόσῳ.

ΙΦ. ἐκεῖσε δὴ ἴπανελθε. ποῦ νιν εἴλετε,
τρόπῳ θ' ὁποίῳ; τοῦτο γὰρ μαθεῖν θέλω.
χρόνιοι γὰρ ἤκουσ', οὐδέ πω βωμὸς θεῶς
Ἑλληνικαῖσιν ἐξεφοινίχθη ῥοαῖς. 250

ΒΟ. ἐπεὶ τὸν ἐκρέοντα διὰ Συμπληγάδων
βοῦς ὑλοφορβοὺς πόντον εἰσεβάλλομεν,
ἦν τις διαρρώξ κυμάτων πολλῇ σάλῳ
κοιλωπὸς ἀγμὸς, πορφυρεῦτικάι στέγαι·
ἐνταῦθα δισσοὺς εἶδέ τις νεανίας 255
βουφορβὸς ἡμῶν, κἀνεχώρησεν πάλιν,

237. γῆς σχῆμ' conj. Ed. Cant.

247. Hactenus πῶς.

ἄκροισι δακτύλοισι πορθμεύων ἵχνος·
 ἔλεξε δ' οὐχ ὀρᾶτε; δαίμονές τινες
 θάσσουσιν οἷδε· θεοσεβῆς δ' ἡμῶν τις ὦν
 ἀνέσχε χεῖρα, καὶ προσηύξατ', εἰσιδὼν· 260
 ὦ ποντίας παῖ Λευκοθέας, νεῶν φύλαξ,
 δέσποτα Παλαῖμον, ἵλεως ἡμῖν γενοῦ,
 εἴτ' οὖν ἐπ' ἀκταῖς θάσσετον Διοσκόρῳ,
 ἧ Νηρέως ἀγάλμαθ', ὃς τὸν εὐγενῆ
 ἔτικτε πεντήκοντα Νηρήδων χορόν. 265
 ἄλλος δέ τις μάταιος, ἀνομία θρασὺς,
 ἐγέλασεν εὐχαῖς, ναυτίλους δ' ἐφθαρμένους
 θάσσειν φάραγγ' ἔφασκε, τοῦ νόμου φόβῳ,
 κλύοντας, ὡς θύοιμεν ἐνθάδε ξένους.
 ἔδοξε δ' ἡμῶν εὖ λέγειν τοῖς πλείοσιν, 270
 θηρᾶν τε τῇ θεῷ σφάγια τὰπιχώρια.
 κὰν τῷδε πέτραν ἄτερος λιπὼν ξένοιν
 ἔστη, κᾶρα τε διετίναξ' ἄνω κάτω,
 κᾶνεστέναξεν, ὠλένας τρέμων ἄκρας,
 μανίαις ἀλαίνων, καὶ βοᾷ κυναγὸς ὥς, 275
 Πυλάδῃ, δέδορκας τήνδε; τήνδε δ' οὐχ ὀρᾶς
 Αἴδου δράκαιναν, ὥς με βούλεται κτανεῖν,
 δειναῖς ἐχίδναις εἰς ἔμ' ἐστομωμένη;
 ἢ δ', ἐκ χελύνων πῦρ πνέουσα καὶ φόνον, 280
 πτεροῖς ἐρέσσει, μητέρ' ἀγκάλαις ἐμὴν

274. A. κᾶπεστέναξεν. Corr. Ed. Cant.

279. Hactenus χιτώνων.

ἔχουσα, πέτρινον ὄχθον, ὥς ἐπεμβάλη.
 οἶμοι, κτενεῖ με· ποῖ φύγω; παρῆν δ' ὄρᾱν
 οὐ ταῦτ' αὖ μορφῆς σχήματ', ἀλλ' ἠλλάσσετο
 φθογγὰς τε μόσχων, καὶ κυνῶν ὑλάγματα,
 ἃ φασ' Ἑριννῦς ἰέναι μιμήματα. 285
 ἡμεῖς δὲ συσταλέντες, ὥς θανούμενοι,
 σιγῇ καθήμεθ'· ὁ δὲ χερὶ σπάσας ξίφος,
 μόσχους ὀρούσας εἰς μέσας, λέων ὅπως,
 παίει σιδήρῳ λαγόνας, εἰς πλευρὰς ἰεῖς,
 δοκῶν Ἑριννῦς θεὰς ἀμύνεσθαι τάδε, 290
 ὥσθ' αἵματηρὸν πελαγος ἐξανθεῖν ἄλός.
 κὰν τῷδε πᾶς τις, ὥς ὄρᾳ βουφόρβια
 πίπτοντα, καὶ πορθούμεν', ἐξωπλίζετο,
 κόχλους τε φυσῶν, ξυλλέγων τ' ἐγχωρίους·
 πρὸς εὐτραφεῖς γὰρ καὶ νεανίας ξένους 295
 φαύλως μαχεῖσθαι βουκόλους ἡγούμεθα.
 πολλοὶ δ' ἐπληρώθημεν ἐν μικρῷ χρόνῳ.
 πίπτει δὲ μανίας πίτυλον ὁ ξένος μεθεῖς,
 στάζων ἀφρῶ γένειον· ὥς δ' ἐσείδομεν
 προὔργου πεσόντα, πᾶς ἀνὴρ ἔσχευ πόνον, 300
 βάλλων, ἀράσσω· ἄτερος δὲ τοῖν ξένοιν
 ἀφρόν τ' ἀπέψη, σώματός τ' ἐτημέλει,
 πέπλων τε προὔκάλυπτεν εὐπήνους ὑφὰς,
 караδοκῶν μὲν τὰπιόντα τραύματα,

296. Hactenus φαύλους μάχεσθαι.

φίλον δὲ θεραπείαισιν ἄνδρ' εὐεργετῶν. 305
 ἔμφρων δ' ἀνάξας ὁ ξένος πεσήματος
 ἔγνω κλύδωνα πολεμίων προσκείμενον,
 καὶ τὴν παροῦσαν ξυμφορὰν αὐτοῖν πέλας,
 ὦμωξέ θ'. ἡμεῖς δ' οὐκ ἀνίεμεν πέτροις
 βάλλοντες, ἄλλος ἄλλοθεν προσκείμενοι. 310
 οὐ δὴ τὸ δεινὸν παρακέλυσμ' ἠκούσαμεν·
 Πυλάδῃ, θανούμεθ'. ἀλλ' ὅπως θανούμεθα
 κάλλισθ'. ἔπου μοι, φάσγανον σπάσας χερί.
 ὥς δ' εἶδομεν δίπαλτα πολεμίων ξίφη,
 φυγῇ λεπαίας ἐξεπίμπλαμεν νάπας. 315
 ἀλλ' εἰ φύγοι τις, ἄτεροι προσκείμενοι
 ἔβαλλον αὐτούς· εἰ δὲ τούσδ' ὠσαίατο,
 αὖθις τὸ νῦν ὑπεῖκον ἥρασσον πέτροις.
 ἀλλ' ἦν ἄπιστον· μυρίων γὰρ ἐκ χερῶν
 οὐδεὶς τὰ τῆς θεοῦ θύματ' εὐστόχει βαλὼν. 320
 μόλις δέ νιν, τόλμῃ μὲν οὐ, χειρούμεθα,
 κύκλῳ δὲ περιβαλόντες ἐξεκρούσαμεν
 πέτροισι χερῶν φάσγαν'. εἰς δὲ γῆν γόνυ
 καμάτῳ καθεῖσαν. πρὸς δ' ἄνακτα τῆσδε γῆς
 κομίζομέν νιν· ὁ δ' ἐσιδὼν ὅσον τάχος 325
 εἰς χέρνιβας τε καὶ σφαγεῖ' ἔπεμπέ σοι.
 εὐχου δὲ τοιάδ', ὦ νεᾶνι, σοὶ ξένων

309. A. πέτρους. Corr. Ed. Cant.

320. Hactenus εὐτύχει.

322. A. ἐξεκλέψαμεν. Both. ἐξεκόψαμεν.

σφάγια παρῆναι· κἄν ἀναλίσκης ξένους
τοιούσδε, τὸν σὸν Ἑλλὰς ἀποτίσει φόνον,
δίκας τίνουσα τῆς ἐν Αὐλίδι σφαγῆς. 330

ΧΟ. θαυμάστ' ἔλεξας τὸν φανένθ', ὅστις ποτὲ
Ἕλληνας ἐκ γῆς πόντον ἦλθεν ἄξενον.

ΙΦ. εἶεν. σὺ μὲν κόμιζε τοὺς ξένους μολῶν,
τὰ δ' ἐνθάδ' ἡμεῖς φροντιοῦμεν οἷα χρή.
ὦ καρδία τάλαινα, πρὶν μὲν εἰς ξένους 335
γαληνὸς ἦσθα, καὶ φιλοικτίρμων αἰεὶ,
εἰς θούμόφυλον ἀναμετρομένη δάκρυ,
Ἕλληνας ἄνδρας ἠνίκ' εἰς χέρας λάβοις.
νῦν δ' ἐξ ὀνείρων, οἷσιν ἠγριώμεθα,
δοκοῦσ' Ὀρέστην μηκέθ' ἥλιον βλέπειν, 340
δύσνουν με λήψεσθ', οἷτινές ποθ' ἦκετε.
καὶ τοῦτ' ἄρ' ἦν ἀληθές, ἠσθόμην, φίλαι·
οἱ δυστυχεῖς γὰρ τοῖσιν εὐτυχεστέροις
αὐτοὶ καλῶς πράξαντες οὐ φρονοῦσιν εὔ.
ἀλλ' οὔτε πνεῦμα Διόθεν ἦλθε πώποτε, 345
οὐ πορθμῖς, ἥτις διὰ πέτρας Συμπληγάδας
Ἑλένην κατήγαγ' ἐνθάδ', ἥ μ' ἀπώλεσεν,
Μενέλεών θ', ἔν' αὐτοὺς ἀντετιμωρησάμην,
τὴν ἐνθάδ' Αὔλιν ἀντιθεῖσα τῆς ἐκεῖ·
οὐ μ', ὥστε μόσχον, Δαναΐδαι χειρούμενοι 350

334. Hactenus οἷα φροντιοῦμεθα.

347. Hactenus ἀπήγαγ'.

ἔσφαζον, ἱερεὺς δ' ἦν ὁ γεννήσας πατήρ.
 οἶμοι· κακῶν γὰρ τῶν τότε οὐκ ἀμνημονῶ·
 ὅσας γενείου χεῖρας ἐξηκόντισα,
 γονάτων τε τοῦ τεκόντος ἐξαρτωμένη,
 λέγουσα τοιάδ'· ὦ πάτερ, νυμφεύομαι 355
 νυμφεύματ' αἰσχροῖα πρὸς σέθεν· μήτηρ δ' ἐμὲ
 σέθεν κατακτείνοντος Ἀργεῖαί τε νῦν
 ὑμνοῦσιν ὑμεναίοισιν, αὐλεῖται δὲ πᾶν
 μέλαθρον, ἡμεῖς δ' ὀλλύμεσθα πρὸς σέθεν·
 Αἴδης Ἀχιλλεὺς ἦν ἄρ', οὐχ ὁ Πηλέως, 360
 ὃν μοι προτείνας πόσιν, ἐν ἀρμάτων ὄχοις
 εἰς αἵματηρὸν γάμον ἐπόρθμευσας δόλῳ.
 ἐγὼ δὲ, λεπτῶν ὄμμα διὰ καλυμμάτων
 ἔχουσ', ἀδελφὸν οὔτ' ἀνειλόμην χεροῖν,
 ὃς νῦν ὄλωλεν, οὐ κασιγνήτη στόμα 365
 ξυνῆψ' ὑπ' αἰδοῦς, ὥς ἰοῦσα Πηλέως
 μέλαθρα· πολλὰ δ' ἀνεθέμην ἀσπάσματα
 εἰς αὖθις, ὥς ἥξουσ' ἐς Ἀργος αὖ πάλιν.
 ὦ τλήμον, εἰ τέθνηκας, ἐξ οἴων καλῶν
 ἔρῃεις, Ὀρέστα, καὶ πατρὸς ζηλωμάτων. 370
 * * * * *
 τὰ τῆς θεοῦ δὲ μέμφομαι σοφίσματα,
 ἥτις, βροτῶν μὲν ἦν τις ἄψηται φόνου,

361. Hactenus προσεῖπας π. ἐ. ἀ. δ' ὄχοις.

367. Α. ἀπεθέμην. Corr. Ed. Cant.
 370. Lacunam indicavit Ed. Cant.

[ἥ καὶ λοχείας, ἥ νεκροῦ θίγῃ χεροῖν,]
 βωμῶν ἀπείργει, μυσαρὸν ὥς ἡγουμένη,
 αὐτὴ δὲ θυσίαις ἡδεται βροτοκτόνοις. 375
 οὐκ ἔσθ' ὅπως ἔτικτεν ἡ Διὸς δάμαρ
 Λητὼ τοσαύτην ἀμαθίαν. ἐγὼ μὲν οὖν
 τὰ Ταντάλου θεοῖσιν ἐστιάματα
 ἄπιστα κρίνω, παιδὸς ἡσθῆναι βορᾶ,
 τοὺς δ' ἐνθάδ', αὐτοὺς ὄντας ἄνθρωποκτόνους, 380
 εἰς τὴν θεὸν τὸ φαῦλον ἀναφέρειν δοκῶ.
 οὐδένα γὰρ οἶμαι δαιμόνων εἶναι κακόν.

ΧΟ. κυάνεαι, κυάνεαι ξύνοδοι θαλάσσης, στρ. α.
 ἂν οἷστρος ὁ ποτώμενος Ἀργόθεν
 ἄξενον ἐπ' οἶδμα διεπέρασεν Ἴους, 385
 Ἀσιήτιδα γαῖαν Εὐρώπας διαμείψας,
 τίνες πότ' ἄρα, τὸν εὐνδρον δονακόχλοον
 λιπόντες Εὐρώταν,
 ἥ ρεύματα σεμνὰ Δίρκας,
 ἔβασαν, ἔβασαν ἄμικτον αἶαν, ἔνθα κούρα 390
 Δία τέγγει
 βωμοὺς καὶ περικίονας
 ναοὺς αἶμα βρότειον;
 ἥ ροθίοις εἰλατίναις δικρότοισι κώπαις ἀντ. α.
 ἔπλευσαν ἐπὶ πόντια κύματα 395

373. Uncinis inclusit Ed.

381. A. Εὐξενον. corr. Ed. Cant.

νάϊον ὄχημα λινόποροισί τ' αὔραις
 φιλόπλουτον ἄμιλλαν αὔζοντες μελάθροισιν;
 φίλα γὰρ ἐλπίς ἐγένετ' ἐπὶ πῆμασι βροτῶν,
 ἄπληστον ἀνθρώποις
 ὄλβου βάρος, οἳ φέρονται 400
 πλάνητες ἐπ' οἶδμα, πόλεις τε βαρβάρους περῶντες,
 κεινᾷ δόξα.
 γνώμα δ' οἷς μὲν ἄκαιρος ὄλ-
 βου, τοῖσδ' εἰς μέσον ἦκει.
 πῶς πέτρας τὰς ξυνδρομάδας, στρ. β'. 405
 πῶς Φινείδας αὐπνους
 ἀκτὰς ἐπέρασαν,
 παρ' ἄλιον αἰγιαλὸν, ἐπ' Ἀμφιτρίτας
 ῥοθίῳ δραμόντες,
 ὅπου πεντήκοντα κορᾶν 410
 Νηρήδων * * χοροὶ
 μέλπουσιν ἐγκύκλιοι,
 πλησιστίοισι πνοαῖς
 συριζόντων κατὰ πρύμναν
 εὐναίων πηδαλίων, 415
 αὔραις ἐν Νοτίαις,
 ἢ πνεύμασι Ζεφύρου,
 τὰν πολυόρνιθον ἐπ' αἶαν,

396. τ' addidit Ed. Cant.

405. Hactenus τὰς ξ. πέτρας.

λευκὰν ἀκτὰν, Ἀχιλῆος
 δρόμους καλλισταδίους, 420
 Εὐξεινον κατὰ πόντον;
 εἴθ', εὐχαῖσι δεσποσύνοις ἀντ β'.
 Λήδας Ἑλένα φίλα παῖς
 ἐλθοῦσα τύχοι, τὰν
 Τρῳάδα λιποῦσα πόλιν, ἴν', ἀμφὶ χαίταν 425
 δρόσον αἵματηρὰν
 ἐλιχθεῖσα, λαιμοτόμῳ [f. φοινιχθεῖσα.
 δεσποίνας χειρὶ θάνοι,
 ποινὰς δοῦσ' ἀντιπάλους.
 ἥδιστ' ἂν ἀγγελίαν 430
 δεξαίμεθ', Ἑλλάδος ἐκ γᾶς,
 πλωτήρων εἴ τις ἔβα
 δουλείας ἐμέθεν
 δειλαίας παυσίπονος·
 καὶ γὰρ ὁμαίμοσιν ἐμβαίην 435
 δόμοις πόλει τε πατρώᾳ,
 δρέπουσ' ὕμνων ἀπόλυσιν,
 κοινὰν χάριν ὄλβῳ.
 ἀλλ' οἶδε χέρας δεσμοῖς διδύμας
 ξυνερεισθέντες χωροῦσι, νέον 440
 πρόσφαγμα θεᾶς· σιγᾶτε, φίλαι,

430. δ' del. Editor.

437. A. τερπνῶν ὕμνων ἀπολαύειν.

435. A. καὶ γὰρ ὀνείρασι συμβαίην.

τὰ γὰρ Ἑλλήνων ἀκροθίνια δὴ
ναοῖσι πέλας τάδε βαίνει.

οὐδ' ἀγγελίας ψευδεῖς ἔλακεν
βουφορβὸς ἀνὴρ.

445

ὦ πότνι', εἴ σοι τάδ' ἀρεσκόντως
πόλις ἦδε τελεῖ, δέξαι θυσίας,
ἅς ὁ παρ' ἡμῖν νόμος, οὐχ ὀσίας
Ἑλλησι, διδοὺς ἀναφαίνει.

ΙΦ. εἶεν.

450

τὰ τῆς θεοῦ μὲν πρῶτον ὥς καλῶς ἔχη
φροντιστέον μοι· μέθετε τῶν ξένων χέρας,
ὥς, ὄντες ἱεροὶ, μηκέτ' ὥσι δέσμιοι.
ναοῦ δ' ἔσω στείχοντες εὐτρεπίζετε
ἂ χρεὶν ὑπὲρ τοῖς παροῦσι, καὶ νομίζεται.

455

φεῦ. τίς ἄρα μήτηρ ἢ τεκοῦσ' ὑμᾶς ποτὲ,
πατήρ τ', ἀδελφή τ', εἰ γεγῶσα τυγχάνει;
οἷων στερεῖσα διπτύχων νεανιῶν,
ἀνάδελφος ἔσται. τὰς τύχας τίς οἶδ' ὅτῳ
τοιαῖδ' ἔσονται; πάντα γὰρ τὰ τῶν θεῶν
εἰς ἀφανὲς ἔρπει, κούδεν οἶδ' οὐδεὶς κακόν· [f. ἄπον.
ἢ γὰρ τύχη παρήγαγ' εἰς τὸ δυσμαθές.
πόθεν πόθ' ἦκετ', ὦ ταλαίπωροι ξένοι;
ὥς διὰ μακροῦ μὲν τήνδ' ἐπλεύσατε χθόνα,
μακρὸν δ' ἀπ' οἴκων χρόνον ἔσεσθε δὴ κάτω.

460

465

ΠΥ. τί ταῦτ' ὀδύρει, καπὶ τοῖς μέλλουσι νῶ

κακοῖσι λυπεῖς, ἥτις εἶ ποτ', ὦ γύναι;
οὔτοι νομίζω σοφὸν, ὅς ἂν, μέλλων θανεῖν,
οἶκτῳ τὸ δεῖμα τοῦλέθρου νικᾷν θέλῃ,
οὔθ' ὅστις ἄδην ἐγγὺς ὄντ' οἰκτίζεται, 470
σωτηρίας ἀνελπὶς· ὥς δὺ' ἐξ ἐνὸς
κακῶ ξυνάπτει, μωρίαν τ' ὀφλισκάνει,
θνήσκει θ' ὁμοίως· τὴν τύχην δ' ἐᾷν χρεών.
ἡμᾶς δὲ μὴ θρήνει σύ· τὰς γὰρ ἐνθάδε
θυσίας ἐπιστάμεσθα καὶ γιγνώσκομεν. 475

ΙΦ. πότερος ἄρ' ὑμῶν ἐνθάδ' ὠνομασμένος
Πυλάδης κέκληται; τόδε μαθεῖν πρῶτον θέλω.

ΟΡ. ὅδ', εἴ τι δὴ σοι τοῦτ' ἐν ἡδονῇ μαθεῖν.

ΙΦ. ποίας πολίτης πατρίδος Ἑλλήνων γεγώς;

ΟΡ. τί δ' ἂν μαθοῦσα τόδε πλεον λάβοις, γύναι; 480

ΙΦ. πότερον ἀδελφῶ μητρὸς ἐστὸν ἐκ μιᾶς;

ΟΡ. φιλότητί γ'· ἐσμέν δ' οὐ κασιγνήτω, γύναι.

ΙΦ. σοὶ δ' ὄνομα ποῖον ἔθεθ' ὁ γεννήσας πατήρ;

ΟΡ. τὸ μὲν δίκαιον, δυστυχεῖς κεκλήμεθ' ἂν.

ΙΦ. οὐ τοῦτ' ἐρωτῶ· τοῦτο μὲν δὸς τῇ τύχῃ. 485

ΟΡ. ἀνώνυμοι θανόντες οὐ γελώμεθ' ἂν.

ΙΦ. τί δὲ φθονεῖς τοῦτ'; ἢ φρονεῖς οὕτω μέγα;

ΟΡ. τὸ σῶμα θύσεις τοῦμὸν, οὐχὶ τοῦνομα.

ΙΦ. οὐδ' ἂν πόλιν φράσειας ἥτις ἐστί σοι;

ΟΡ. ζητεῖς γὰρ οὐδὲν κέρδος ὥς θανουμένῳ. 490

ΙΦ. χάριν δὲ δοῦναι τήνδε κωλύει τί σε;

- ΟΡ. τὸ κλεινὸν Ἄργος πατρίδ' ἐμὴν ἐπεύχομαι.
 ΙΦ. πρὸς θεῶν ἀληθῶς, ὦ ξέν', εἴ κεῖθεν γεγώς;
 ΟΡ. ἐκ τῶν Μυκηνῶν γ', αἶ ποτ' ἦσαν ὄλβιαι.
 ΙΦ. φυγὰς δ' ἀπῆρας πατρίδος; ἢ ποία τύχη; 495
 ΟΡ. φεύγω τρόπον γε δὴ τιν' οὐχ ἐκὼν, ἐκὼν.
 ΙΦ. ἄρ' ἂν τί μοι φράσεως ὦν ἐγὼ θέλω;
 ΟΡ. ὥς ἐν παρέργῳ τῆς ἐμῆς δυσπραξίας;
 ΙΦ. καὶ μὴν ποθεινός γ' ἦλθες, ἐξ Ἄργους μολών.
 ΟΡ. οὐκ οὐν ἐμαντῷ γ'. εἰ δὲ σοὶ, σὺ τοῦδ' ἔρα. 500
 ΙΦ. Τροίαν ἴσως οἶσθ', ἥς ἀπανταχοῦ λόγος.
 ΟΡ. ὥς μήποτ' ὠφελόν γε, μήδ' ἰδὼν ὄναρ.
 ΙΦ. φασὶν νιν οὐκέτ' οὔσαν οἴχεσθαι δορί.
 ΟΡ. ἔστιν γὰρ οὕτως, οὐδ' ἄκραντ' ἠκούσατε.
 ΙΦ. Ἑλένη δ' ἀφίκται δῶμα Μενέλεω πάλιν; 505
 ΟΡ. ἦκει, κακῶς γ' ἐλθοῦσα τῶν ἐμῶν τινί.
 ΙΦ. καὶ ποῦ ἔστι; κἄμοι γάρ τι προῦφείλει κακόν.
 ΟΡ. Σπάρτῃ ξυνοικεῖ τῷ πάρος ξυνευνέτῃ.
 ΙΦ. ὦ μῖσος εἰς Ἑλληνας, οὐκ ἐμοὶ μόνη.
 ΟΡ. ἀπέλαυσα κἀγὼ δὴ τι τῶν κείνης γάμων. 510
 ΙΦ. νόστος δ' Ἀχαιῶν ἐγένεθ', ὥς κηρύσσεται;
 ΟΡ. ὥς πάνθ' ἅπαξ με συλλαβοῦς' ἀνιστορεῖς.
 ΙΦ. πρὶν γὰρ θανεῖν σε, τοῦδ' ἐπαυρέσθαι θέλω.
 ΟΡ. ἔλεγχ', ἐπειδὴ τοῦδ' ἐρᾶς· λέξω δ' ἐγώ.
 ΙΦ. Κάλχας τις ἦλθε μάντις ἐκ Τροίας πάλιν; 515

- ΟΡ. ὄλωλεν, ὥς ἦν ἐν Μυκηναίοις λόγος.
- ΙΦ. ὦ πότνι', ὥς εὔ. τί γὰρ ὁ Λαέρτου γόνος;
- ΟΡ. οὐπω νενόστηκ' οἶκον· ἔστι δ', ὥς λόγος.
- ΙΦ. ὄλοιτο, νόστου μήποτ' ἐς πάτραν τυχών.
- ΟΡ. μηδὲν κατεύχου· πάντα τὰκείνου νοσεῖ. 520
- ΙΦ. Ἀχιλεὺς δ' ὁ τῆς Νηρηΐδος ἔστι παῖς ἔτι;
- ΟΡ. οὐκ ἔστιν· ἄλλως λέκτρ' ἔγημ' ἐν Αὐλίδι.
- ΙΦ. δόλια γὰρ, ὥς γέ φασιν οἱ πεπονθότες.
- ΟΡ. τίς εἶ πόθ'; ὥς εὔ πυνθάνει τὰφ' Ἑλλάδος.
- ΙΦ. ἐκεῖθ' εἰμι· παῖς δ' ἔτ' οὗσ' ἀπωχόμην. 525
- ΟΡ. ὀρθῶς ποθεῖς ἄρ' εἰδέναι τὰκεῖ, γύναι.
- ΙΦ. τί δ' ὁ στρατηγός, ὃν λέγουσ' εὐδαιμονεῖν;
- ΟΡ. τίς; οὐ γὰρ, ὃν γ' ἐγῶδα, τῶν εὐδαιμόνων.
- ΙΦ. Ἀτρέως ἐλέγετο δὴ τις Ἀγαμέμνων ἀναξ.
- ΟΡ. οὐκ οἶδ'· ἀπελθε τοῦ λόγου τούτου, γύναι. 530
- ΙΦ. μὴ πρὸς θεῶν· ἀλλ εἴφ', ἵν' εὐφρανθῶ, ξένε.
- ΟΡ. τέθνηχ' ὁ τλήμων· πρὸς δ', ἀπώλεσέν τινα.
- ΙΦ. τέθνηκε; ποῖα ξυμφορᾷ; τάλαιν' ἐγώ.
- ΟΡ. τί δ' ἐστέναξας τοῦτο; μῶν προσῆκέ σοι;
- ΙΦ. τὸν ὄλβον αὐτοῦ τὸν πάροιθ' ἀναστένω. 535
- ΟΡ. δεινῶς γὰρ ἐκ γυναικὸς οἴχεται σφαγεῖς.
- ΙΦ. ὦ πανδάκρυτος ἢ κτανοῦσα, χῶ θανών.
- ΟΡ. παῦσαι νυν ἤδη, μηδ' ἐρωτήσης πέρα.
- ΙΦ. τοσόνδε γ', εἰ ζῇ τοῦ τάλαιπώρου δάμαρ;
- ΟΡ. οὐκ ἔστι· παῖς νιν, ὃν ἔτεχ', οὗτος ὤλεσεν. 540

- ΙΦ. ὦ ξυνταραχθεῖς οἶκος· ὥς τί δὴ θέλων;
- ΟΡ. πατρὸς θανόντος τήνδε τιμωρούμενος.
- ΙΦ. φεῦ. ὥς εὔ κακὸν δίκαιον ἐξεπράξατο. [*f.* ὥς οὐ
- ΟΡ. ἀλλ' οὐ τὰ πρὸς θεῶν εὐτυχεῖ, δίκαιος ὢν. [*καλὸν.*
- ΙΦ. λείπει δ' ἐν οἴκοις ἄλλον Ἀγαμέμνων γόνον; 545
- ΟΡ. λέλοιπεν Ἠλέκτραν γε, παρθένον μίαν.
- ΙΦ. τί δέ; σφαγείσης θυγατρὸς ἔστι τις λόγος;
- ΟΡ. οὐδεὶς γε, πλὴν θανοῦσαν οὐχ ὄρᾱν φάος.
- ΙΦ. τάλαιν' ἐκείνη, χῶ κτανὼν αὐτὴν πατήρ.
- ΟΡ. κακῆς γυναικὸς χάριν ἄχαριν ἀπώλετο. 550
- ΙΦ. ὁ τοῦ θανόντος δ' ἔστι παῖς Ἀργεῖ πατρός;
- ΟΡ. ἔστ', ἄθλιός γε, κοῦδαμοῦ, καὶ πανταχοῦ.
- ΙΦ. ψευδεῖς ὄνειροι, χαίρετ'· οὐδὲν ἦτ' ἄρα.
- ΟΡ. οὐδ' οἱ σοφοί γε δαίμονες κεκλημένοι
πτηνῶν ὀνείρων εἰσὶν ἀψευδέστεροι. 555
πολὺς ταραγμὸς ἐν τε τοῖς θείοις ἐνι,
κὰν τοῖς βροτείοις· ἐν δὲ λείπεται μόνον,
ὅτ' οὐκ ἄφρων ὢν, μάντεων πεισθεὶς λόγοις,
ὄλωλεν, ὥς ὄλωλε τοῖσιν εἰδόσιν.
- ΧΟ. φεῦ, φεῦ· τί δ' ἡμεῖς, οἳ τ' ἐμοὶ γεννήτορες; 560
ἄρ' εἰσὶν; ἄρ' οὐκ εἰσί; τίς φράσειεν ἄν;
- ΙΦ. ἀκούσατ'· εἰς γὰρ δὴ τιν' ἤκομεν λόγον,
ὕμιν τ' ὄνησιν, ὦ ξένοι, σπεύδουσ' ἅμα,
κάμοί. τὸ δ' εὖνουν τότε μάλιστα γίγνεται,

εἰ πᾶσι ταῦτόν πρᾶγμ' ἀρεσκόντως ἔχει. 565

θέλοις ἂν, εἰ σώσαιμί σ', ἀγγεῖλαι τί μοι
πρὸς Ἄργος ἐλθὼν τοῖς ἐμοῖς ἐκεῖ φίλοις,
δέλτον τ' ἐνεγκεῖν, ἣν τις, οἰκτεῖρας ἐμὲ,
ἔγραψεν αἰχμάλωτος, οὐχὶ τὴν ἐμὴν
φονέα νομίζων χεῖρα, τοῦ νόμου δ' ὑπο 570

θνήσκειν σφε, τῆς θεοῦ τάδε δίκαι' ἡγουμένης;
οὐδένα γὰρ εἶχον, ὅστις Ἀργόθεν μολῶν
εἰς Ἄργος αὖθις τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς
πέμψειε σωθεὶς τῶν ἐμῶν φίλων τινί.

σὺ δ', εἰ γὰρ, ὥς ἔοικας, οὔτε δυσγενῆς, 575
καὶ τὰς Μυκήνας οἶσθά γ', ὥς καγὼ θέλω,
σώθητι καὶ σὺ, μισθὸν οὐκ αἰσχρὸν λαβὼν,
κούφων ἑκατι γραμμάτων, σωτηρίαν.

οὗτος δ', ἐπείπερ πόλις ἀναγκάζει τάδε,
θεῶ γενέσθω θῦμα, χωρισθεὶς σέθεν. 580

ΟΡ. καλῶς ἔλεξας τᾶλλα, πλὴν ἐν, ὧ ξένη·
τὸ γὰρ σφαγῆναι τόνδ', ἐμοὶ βάρος μέγα.
ὁ ναυστολῶν γάρ εἰμ' ἐγὼ τὰς ξυμφοράς,
οὗτος δὲ συμπλεῖ τῶν ἐμῶν μόχθων χάριν.
οὐκουν δίκαιον ἐπ' ὀλέθρῳ τῷ τοῦδ' ἐμὲ 585
χάριν τίθεσθαι, καὐτόν ἐκδῦναι κακῶν.
ἀλλ' ὥς γενέσθω· τῷδε μὲν δέλτον δίδου,

- πέμψει γὰρ Ἄργος, ὥστε σοι καλῶς ἔχειν·
 ἡμᾶς δ' ὁ χρῆζων κτεινέτω. τὰ τῶν φίλων
 αἰσχιστον ὅστις καταβαλὼν εἰς ξυμφορὰς, 590
 αὐτὸς σέσωσται. τυγχάνει δ' ὅδ' ὦν φίλος,
 ὃν οὐδὲν ἥσσον ἢ ἢ μὲ φῶς ὁρᾶν θέλω.
- ΙΦ. ὦ λῆμ' ἄριστον, ὡς ἀπ' εὐγενοῦς τινὸς
 ῥίζης πέφυκας, τοῖς φίλοις δ' ὀρθῶς φίλος.
 τοιοῦτος εἶη τῶν ἐμῶν ὁμοσπόρων 595
 ὅσπερ λέλειπται· καὶ γὰρ οὐδ' ἐγὼ, ξένοι,
 ἀνάδελφός εἰμι, πλὴν ὅς' οὐχ ὁρῶσά νιν.
 ἐπεὶ δὲ βούλει ταῦτα, τόνδε πέμφομεν
 δέλτον φέροντα, σὺ δὲ θανεῖ· πολλὰ δέ τις
 προθυμία σε τοῦδ' ἔχουσα τυγχάνει. 600
- ΟΡ. θύσει δὲ τίς με, καὶ τὰ δεινὰ τλήσεται;
- ΙΦ. ἐγὼ· θεᾶς γὰρ τήνδε προστροπὴν ἔχω.
- ΟΡ. ἄζηλον, ὦ νεᾶνι, κοῦκ εὐδαίμονα.
- ΙΦ. ἀλλ' εἰς ἀνάγκην κείμεθ', ἣν φυλακτέον.
- ΟΡ. αὐτὴ ξίφει θύουσα, θῆλυς ἄρσενας; 605
- ΙΦ. οὐκ, ἀλλὰ χαίτην ἀμφὶ σὴν χερνίβομαι.
- ΟΡ. ὁ δὲ σφαγεὺς τίς; εἰ τὰδ' ἱστορεῖν με χρή.
- ΙΦ. ἔσω δόμων τῶνδ' εἰσὶν, οἷς μέλει τάδε.
- ΟΡ. τάφος δὲ ποῖος δέξεταιί μ', ὅταν θάνω;
- ΙΦ. πῦρ ἱερὸν ἔνδον, χάσμα τ' εὐρωπὸν πέτρας. 610
- ΟΡ. φεῦ. πῶς ἂν μ' ἀδελφῆς χεῖρ περιστείλειεν ἄν.

- ΙΦ. μάταιον εὐχὴν, ὦ τάλας, ὅστις ποτ' εἶ,
 ἠὔξω μακρὰν γὰρ βαρβάρου ναίει χθονός.
 οὐ μὲν, ἐπειδὴ τυγχάνεις Ἀργεῖος ὦν,
 ἀλλ' ὦν γε δυνατὸν, οὐδ' ἐγὼ ἄλλείψω χάριν· 615
 πολὺν τε γάρ σοι κόσμον ἐνθήσω τάφῳ,
 ξανθῷ τ' ἐλαίῳ σῶμα σὸν κατασβέσω,
 καὶ τῆς ὀρείας ἀνθεμόρρυτον γάνος
 ξουθῆς μελίσσης εἰς πυρὰν βαλῶ σέθεν.
 ἀλλ' εἶμι, δέλτον τ' ἐκ θεᾶς ἀνακτόρων 620
 οἶσω. τὸ μέντοι δυσμενὲς μὴ 'μοῦ λάβῃς.
 φυλάσσετ' αὐτοὺς, πρόσπολοι, δεσμῶν ἄτερ.
 ἴσως ἄελπτα τῶν ἐμῶν φίλων τινὶ
 πέμψω πρὸς Ἀργος, ὃν μάλιστ' ἐγὼ φιλῶ,
 καὶ δέλτος αὐτῷ ζῶντας, οὓς δοκεῖ θανεῖν, 625
 λέγουσα πιστὰς ἡδονὰς ἀπαγγελεῖ.
- ΧΟ. κατολοφύρομαι σὲ τὸν χερνίβων
 ῥανίσι * * *
 μελόμενον αἵμακταῖς.
- ΟΡ. οἶκτος γὰρ οὐ ταῦτ'· ἀλλὰ χαίρετ', ὦ ξέναι. 630
- ΧΟ. σὲ δὲ τύχας μάκαρος, ὦ νεανία,
 σεβόμεθ', εἰς πάτραν
 ὅτι ποτ' ἐπεμβάσει.
- ΠΥ. ἄζηλα τοῖς φίλοισι, θνησκόντων φίλων.
- ΧΟ. ὦ σχέτλιαι πομπαί. 635

φεῦ, φεῦ.

* * διόλλυσαι.

αἶ, αἶ, αἶ, αἶ.

πότερος ὁ † μέλλων;

ἔτι γὰρ ἀμφίλογα

640

δίδυμα μέμονε φρὴν,

σὲ πάρος ἢ σ' ἀναστενάξω γόοις.

ΟΡ. Πυλάδη, πέπονθας ταῦτά, πρὸς θεῶν, ἐμοί;

ΠΥ. οὐκ οἶδ' ἐρωτᾷς οὐ λέγειν ἔχοντά με.

ΟΡ. τίς ἐστὶν ἡ νεᾶνις; ὥς Ἑλληνικῶς

645

ἀνῆρεθ' ἡμᾶς τούς τ' ἐν Ἰλίῳ πόνους,

νόστον τ' Ἀχαιῶν, τόν τ' ἐν οἰωνοῖς σοφὸν

Κάλχαντ', Ἀχιλλέως τ' ὄνομα, καὶ τὸν ἄθλιον

Ἀγαμέμνον' ὥς ᾤκτειρ', ἀνηρώτα τέ με

γυναῖκα, παῖδάς τ'. ἐστὶν ἡ ξένη γένος

650

ἐκεῖθεν, Ἀργεῖα τις· οὐ γὰρ ἂν ποτε

δέλτον τ' ἐπεμπε, καὶ τάδ' ἐξεμάνθανεν,

ὥς κοινὰ πράσσουσ', Ἄργος εἰ πράσσοι καλῶς.

ΠΥ. ἔφθης με μικρόν· ταῦτά δὲ φθάσας λέγεις,

πλὴν ἐν· τὰ γὰρ τοι βασιλέων παθήματα

655

ἴσασι πάντες, ὧν ἐπιστροφή τις ἦν·

ἀτὰρ διήλθον χᾶτερον λόγον τινά.

ΟΡ. τίν'; εἰς τὸ κοινὸν δοῦς, ἄμεινον ἂν μάθοις.

ΠΥ. αἰσχρὸν, θανόντος σοῦ, βλέπειν ἡμᾶς φάος·

κοινῇ τ' ἔπλευσα, δεῖ με καὶ κοινῇ θανεῖν. 660

καὶ δειλίαν γὰρ καὶ κάκην κεκτῆσομαι

Ἄργει τε, Φωκέων τ' ἐν πολυπτύχῳ χθονί·

δόξω δὲ τοῖς πολλοῖσι, πολλοὶ γὰρ κακοὶ,

προδούς σε, σωθεὶς δ' αὐτὸς εἰς οἴκους μόνος,

ἢ καὶ φονεύσας ἐπὶ νοσοῦσι δώμασιν 665

ῥάψαι μόρον σοι σῆς τυραννίδος χάριν,

ἔγκληρον ὥς δὴ σὴν κασιγνήτην γαμῶν.

ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι, καὶ δι' αἰσχύνης ἔχω·

κοῦκ ἔσθ' ὅπως οὐ χρὴ ξυνεκπνεῦσαί μέ σοι,

καὶ ξυσφαγῆναι, καὶ πυρωθῆναι δέμας, 670

φίλον γεγῶτα, καὶ φοβούμενον ψόγον.

ΟΡ. εὐφημα φώνει· τὰμὰ δεῖ φέρειν ἐμέ·

ἀπλᾶς δὲ λύπας ἐξόν, οὐκ οἶσω διπλᾶς.

ὃ γὰρ σὺ λυπρὸν κάπονείδιστον λέγεις,

ταῦτ' ἐστὶν ἡμῖν, εἴ σε συμμοχθοῦντ' ἐμοὶ 675

κτενῶ· τὸ μὲν γὰρ εἰς ἐμ', οὐ κακῶς ἔχει,

πράσσονθ' ἂν πράσσω πρὸς θεῶν, λιπεῖν βίον.

σὺ δ' ὄλβιός τ' εἶ, καθαρὰ τ', οὐ νοσοῦντ' ἔχεις

μέλαθρ', ἐγὼ δὲ δυσσεβῇ καὶ δυστυχῇ.

σωθεὶς δὲ, παῖδας ἐξ ἐμῆς ὁμοσπόρου 680

κτησάμενος, ἦν ἔδωκά σοι δάμαρτ' ἔχειν,

ὄνομά τ' ἐμοῦ γένοιτ' ἂν, οὔθ' ἅπας δόμος

πατρῴος οὐμὸς ἐξαλειφθείη ποτ' ἔν.

664. Α. σώζεσθ'.

677. Α. λύσειν. Ed. Cant. λείπειν.

ἀλλ' ἔρπε, καὶ ζῇ, καὶ δόμους οἶκει πατρός.
 ὅταν δ' ἐς Ἑλλάδ' ἵππιόν τ' Ἄργος μόλῃς, 685
 πρὸς δεξιᾷς σε τῇσδ' ἐπισκίπτω τάδε·
 τύμβον τε χῶσον, κἀπίθες μνημεῖά μοι
 καὶ δάκρυ' ἀδελφῇ καὶ κόμας δότῳ τάφῳ·
 ἄγγελλε δ', ὡς ὅλωλ' ὑπ' Ἀργείας τινὸς
 γυναικὸς, ἀμφὶ βωμὸν ἀγνισθεὶς φόνῳ. 690
 καὶ μὴ προδῶς μου τὴν κασιγνήτην ποτὲ,
 ἔρημα κήδη καὶ δόμους ὀρῶν πατρός.
 καὶ χαῖρ'· ἐμῶν γὰρ φίλτατόν σ' εὔρον φίλων,
 ὧ ξυγκυναγὲ, καὶ ξυνεκτραφεὶς ἐμοὶ,
 ὧ πόλλ' ἐνεγκὼν τῶν ἐμῶν ἄχθῃ κακῶν. 695
 ἡμᾶς δ' ὁ Φοῖβος, μάντις ὢν, ἐψεύσατο,
 τέχνην δὲ θέμενος, ὡς προσώταθ' Ἑλλάδος
 ἀπήλασ', αἰδοῖ τῶν πάρος μαντευμάτων·
 ὧ πάντ' ἐγὼ δοῦς τὰμὰ, καὶ πεισθεὶς λόγοις,
 μητέρα κατακτὰς, αὐτὸς ἀνταπόλλυμαι. 700

ΠΥ. ἔσται τάφος σοι, καὶ κασιγνήτης λέχος
 οὐκ ἂν προδοίην, ὧ τάλας· ἐπεὶ σ' ἐγὼ
 θανόντα μᾶλλον ἢ βλέπονθ' ἔξω φίλον.
 ἀτὰρ τὸ τοῦ θεοῦ γ' οὐ διέφθορέν σέ πω
 μάντευμα, κεῖ τοῦδ' ἐγγυὲς ἔστηκας φόνου. 705
 ἀλλ' ἔστιν, ἔστιν ἢ λίαν δυσπραξία
 λίαν διδοῦσα μεταβολὰς, ὅταν τύχη.

- ΟΡ. σίγα· τὰ Φοίβου δ' οὐδὲν ὠφελεῖ μ' ἔπη·
γυνὴ γὰρ ἦδε δωμάτων ἔξω περᾶ.
- ΙΦ. ἀπέλθεθ' ὑμεῖς, καὶ παρευτρεπίζετε 710
τᾶνδον μολόντες τοῖς ἐφεστῶσι σφαγῇ.
δέλτου μὲν αἶδε πολύθυροι διαπτυχαὶ,
ξένοι, πάρειςιν· ἃ δ' ἐπὶ τοῖσδε βούλομαι,
ἀκούσατ'. οὐδεὶς αὐτὸς ἐν πόνοις ἀνὴρ,
ὅταν τε πρὸς τὸ θάρσος ἐκ φόβου πέσῃ. 715
ἐγὼ δὲ ταρβῶ μὴ ᾿πονοστήσας χθονὸς
θῆται παρ' οὐδὲν τὰς ἐμὰς ἐπιστολὰς
ὃ τήνδε μέλλων δέλτον εἰς ᾿Αργος φέρειν.
- ΟΡ. τί δῆτα βούλει; τίνος ἀμηχανεῖς πέρι;
- ΙΦ. ὅρκον δότω μοι, τάσδε πορθμεύσειν γραφὰς 720
πρὸς ᾿Αργος, οἷσι βούλομαι πέμψαι φίλων.
- ΟΡ. ἢ κἀντιδώσεις τῷδε τοὺς αὐτοὺς λόγους;
- ΙΦ. τί χρῆμα δράσειν, ἢ τί μὴ δράσειν; λέγε.
- ΟΡ. ἐκ γῆς ἀφήσειν μὴ θανόντα βαρβάρου.
- ΙΦ. δίκαιον εἶπας· πῶς γὰρ ἀγγείλειεν ἄν; 725
- ΟΡ. ἢ καὶ τύραννος ταῦτα συγχωρήσεται;
- ΙΦ. πείσω σφε, καὐτὴ νὰς εἰσβήσω σκάφος.
- ΟΡ. ὅμνυ, σὺ δ' ἔξαρχ' ὅρκον ὅστις εὐσεβής.
- ΙΦ. δώσω, λέγειν χρὴ, τήνδε τοῖσι σοῖς φίλοις.
- ΠΥ. τοῖς σοῖς φίλοισι γράμματ' ἀποδώσω τάδε. 730
- ΙΦ. κἀγὼ σε σώσω Κυανέας ἔξω πέτρας.

- ΠΥ. τίν' οὖν ἐπόμνυς τοισίδ' ὄρκιον θεῶν;
 ΙΦ. Ἄρτεμιν, ἐν ἧσπερ δώμασιν τιμὰς ἔχω.
 ΠΥ. ἐγὼ δ' ἄνακτά γ' οὐρανοῦ, σεμνὸν Δία.
 ΙΦ. εἰ δ', ἐκλιπὼν τὸν ὄρκον, ἀδικοίης ἐμέ; 735
 ΠΥ. ἄνοστος εἶην. τί δὲ σὺ, μὴ σώσασά με;
 ΙΦ. μή ποτε κατ' Ἄργος ζῶσ' ἵχνος θείην ποδός.
 ΠΥ. ἄκουε δὴ νυν, ὃν παρήλθομεν, λόγον.
 ΙΦ. ἀλλ' οὔτις ἐστ' ἄκαιρος, ἦν καλῶς ἔχη.
 ΠΥ. ἐξαίρετόν μοι δὸς τόδ', ἦν τι ναῦς πάθη, 740
 χὴ δέλτος ἐν κλύδωνι χρημάτων μέτα
 ἀφανὴς γένηται, σῶμα δ' ἐκσώσω μόνον,
 τὸν ὄρκον εἶναι τόνδε μηκέτ' ἔμπεδον.
 ΙΦ. ἀλλ' οἷσθ' ὃ δρᾶσον; πολλὰ γὰρ πολλῶν κυρεῖ·
 τάνόντα, καγγεγραμμέν' ἐν δέλτου πτυχαῖς 745
 λόγῳ φράσω σοι πάντ' ἀναγγεῖλαι φίλοις·
 ἐν ἀσφαλεῖ γάρ· ἦν μὲν ἐκσώσης γραφὴν,
 αὐτὴ φράσει σιγῶσα τὰγγεγραμμένα·
 ἦν δ' ἐν θαλάσῃ γράμματ' ἀφάνισθῃ τάδε,
 τὸ σῶμα σώσας, τοὺς λόγους σώσεις ὁμοῦ. 750
 ΠΥ. καλῶς ἔλεξας τῶν θεῶν τ' ἐμοῦ θ' ὕπερ.
 σήμαιν' ὅτῳ δὴ τάσδ' ἐπιστολὰς φέρειν
 πρὸς Ἄργος, ὃ τι τε χρὴ κλύοντά σου λέγειν.
 ΙΦ. ἄγγελλ' Ὀρέστη, παιδὶ τὰγαμέμνονος·
 Ἥ 'ν Αὐλίδι σφαγεῖσ' ἐπιστέλλει τάδε 755

750. Α. σώσεις ἐμοί.

752. Α. σήμαινε δ' ᾧ χρὴ.

ζῶσ' Ἰφιγένεια, τοῖς ἐκεῖ δ' οὐ ζῶσ' ἔτι.

ΟΡ. ποῦ δ' ἔστ' ἐκείνη; κατθανοῦσ' ἤκει πάλιν;

ΙΦ. ἦδ', ἣν ὄρᾳς σύ· μὴ λόγων ἔκπλησσέ με.

κόμισαί μ' ἐς Ἄργος, ὧ ξύναιμε, πρὶν θανεῖν,

ἐκ βαρβάρου γῆς, καὶ μετάστησον θεῶς 760

σφαγίων, ἐφ' οἷσι ξενοφόνους τιμὰς ἔχω·

ΟΡ. Πυλάδῃ, τί λέξω; ποῦ ποτ' ὄνθ' εὐρήμεθα;

ΙΦ. ἦ σοῖς ἀραία δώμασιν γενήσομαι,

Ὅρέσθ', ἵν' αὖθις ὄνομα δις κλύων μάθῃς·

ΠΥ. ὧ θεοί. ΙΦ. τί τοὺς θεοὺς ἀνακαλεῖς ἐν τοῖς ἑμοῖς;

ΠΥ. οὐδέν· πέραινε δ'· ἐξέβην γὰρ ἄλλοσε. 766

ΙΦ. †τάχ' οὖν ἐρωτῶν σ' εἰς ἄπιστ' ἀφίξομαι·

λέγ' οὔνεκ' ἔλαφον ἀντιδοῦσά μου θεᾷ

Ἄρτεμις ἔσωσέ μ', ἣν ἔθυσ' ἐμὸς πατήρ,

δοκῶν ἐς ἡμᾶς ὁξὺ φάσγανον βαλεῖν, 770

εἰς τήνδε δ' ὥκισ' αἶαν. αἶδ' ἐπιστολαὶ,

τάδ' ἐστὶ τὰν δέλτοισιν ἐγγεγραμμένα.

ΠΥ. ὧ ῥαδίῳις ὄρκοισι περιβαλοῦσά με,

κάλλιστα δ' ὁμόσας, οὐ πολὺν σχήσω χρόνον

τὸν δ' ὄρκον, ὃν κατώμοσ', ἐμπεδώσομεν. 775

ἰδοῦ, φέρω σοι δέλτον, ἀποδίδωμί τε,

Ὅρέστα, τῇσδε σῆς κασιγνήτης πάρα.

ΟΡ. δέχομαι, παρεῖς δὲ γραμμάτων διαπτυχὰς,

τὴν ἡδονὴν πρῶτ' οὐ λόγοις αἰρήσομαι.

ὧ φιλτάτῃ μοι ξύγγον', ἐκπεπληγμένος 780

- ὅμως σ' ἀπίστω περιβαλὼν βραχίονι,
εἰς τέρψιν εἶμι, πυθόμενος θαυμάστ' ἐμοί.
- ΧΟ. ξεῖν', οὐδ' ἀδικαίως τῆς θεοῦ τὴν πρόσπολον
χραίνεις, ἀθίκτοις περιβαλὼν πέπλοις χέρα.
- ΟΡ. ὦ ξυγκασιγνήτη τε, κακὰ ταῦτοῦ πατρὸς 785
'Αγαμέμνωνος γεγῶσα, μή μ' ἀποστρέφου,
ἔχουσ' ἀδελφὸν, οὐδ' ἄποδοῦσ' ἔξειν ποτέ.
- ΙΦ. ἐγὼ σ' ἀδελφὸν τὸν ἐμόν; οὐ παύσει λέγων;
τό τ' Ἄργος αὐτοῦ μεστὸν, ἢ τε Ναυπλία.
- ΟΡ. οὐκ ἔστ' ἐκεῖ σὸς, ὦ τάλαινα, σύγγονος. 790
- ΙΦ. ἀλλ' ἢ Λάκαινα Τυνδαρίς σ' ἐγείνατο;
- ΟΡ. Πέλοπός γε παιδὶ παιδὸς, οὗ κ' ἐπέφυκ' ἐγώ.
- ΙΦ. τί φῆς; ἔχεις τι τῶνδ' ἐμοὶ τεκμήριον;
- ΟΡ. ἔχω πατρώων ἐκ δόμων τι πυνθάνου.
- ΙΦ. οὐκ οὖν λέγειν μὲν χρὴ σέ, μαυθάνειν δ' ἐμέ; 795
- ΟΡ. λέγοιμ' ἂν ἄκοῃ πρῶτον Ἡλέκτρας τάδε.
'Ατρέως Θυέστου τ' οἴσθα γενομένην ἔριν;
- ΙΦ. ἤκουσα χρυσῆς ἀρνὸς οὐνεκ' ἦν πέρι.
- ΟΡ. ταῦτ' οὖν ὑφῆνας' οἴσθ' ἐν εὐπῆνοις ὑφαῖς;
- ΙΦ. ὦ φίλτατ', ἐγγυὲς τῶν ἐμῶν κάμπτεται φρενῶν. 800
- ΟΡ. εἰκὼ τ' ἐν ἱστοῖς, ἡλίου μετάστασιν;
- ΙΦ. ὑφῆνα καὶ τόδ' εἶδος εὐμίτοις πλοκαῖς.
- ΟΡ. καὶ λούτρ' ἐς Αὔλιν μητρὸς ἀνεδέξω πάρα;
- ΙΦ. οἶδ' οὐ γὰρ ὁ γάμος ἐσθλὸς ὢν μ' ἀφείλετο.

- ΟΡ. τί γάρ; κόμας σὰς μητρὶ δοῦσα σῇ φέρειν; 805
- ΙΦ. μνημεῖά γ' ἀντὶ σώματος τοῦμοῦ τάφῳ.
- ΟΡ. ἃ δ' εἶδον αὐτὸς, τάδε φράσω τεκμήρια·
 Πέλοπος παλαιὰν ἐν δόμοις λόγχην πατρὸς,
 ἣν χερσὶ πάλλων παρθένον Πισάτιδα
 ἐκτήσαθ' Ἴπποδάμειαν Οἰνόμαον κτανὼν, 810
 ἐν παρθενῶσι τοῖσι σοῖς κεκρυμμένην.
- ΙΦ. ὦ φίλτατ', οὐδὲν ἄλλο, φίλτατος γὰρ εἶ,
 ἔχω σ', Ὀρέστα, τηλύγετον
 χθονὸς ἀπὸ πατρίδος Ἀργόθεν, ὦ φίλος.
- ΟΡ. καγὼ σε τὴν θανοῦσαν, ὥς δοξάζεται. 815
 κατὰ δὲ δάκρυα, κατὰ δὲ γόος ἅμα καὶ χαρὰ
 τὸ σὸν νοτίζει βλέφαρον, ὡσαύτως δ' ἐμόν.
- ΙΦ. τόδ' ἔτι βρέφος ἔλιπον ἀγκάλαι-
 σι νεαρὸν τροφοῦ, νεαρὸν ἐν δόμοις.
 ὦ κρείσσον' ἢ λόγοισιν εὐτυχῶν [ἐμοῦ] τυχάν. 820
 τί φῶ; θαυμάτων πέρα, καὶ λόγου
 πρόσω, τάδ' ἐπέβα.
- ΟΡ. τὸ λοιπὸν εὐτυχοῖμεν ἀλλήλων μέτα.
- ΙΦ. ἄτοπον ἀδονὰν ἔλαβον, ὦ φίλαι·
 δέδοικα δ', ἐκ χερῶν με μὴ πρὸς αἰθέρα 825
 ἀμπτάμενος φύγῃ.
 ὦ Κυκλωπίδες ἐστίαι,
 ὦ πατρὶς Μυκῆνα φίλα,

χάριν ἔχω ζόας, χάριν ἔχω τροφᾶς,
 ὅτι μοι ξυνομαίμονα 830
 τόνδε δόμοισιν ἐξεθρέψω φάος.

ΟΡ. γένει μὲν εὐτυχοῦμεν, εἰς δὲ συμφορὰς,
 ὧ ζύγγον', ἡμῶν δυστυχῆς ἔφυ βίος.

ΙΦ. ἐγὼ δὴ μέλεος οἶδ' ὅτε φάσγανον
 δέρα ᾗθ' ἔκε μοι μελεόφρων πατήρ. 835

ΟΡ. οἴμοι· δοκῶ γὰρ, οὐ παρών, σ' ὁρᾶν ἐκεῖ.

ΙΦ. ἀνυμέναιος, ὧ ζύγγον', Ἀχιλλέως
 εἰς κλισίαν λέκτρων δόλιον ὅτ' ἀγόμαν·
 παρὰ δὲ βωμόν ἦν δάκρυα καὶ γόοι·
 φεῦ, φεῦ, χερνίβων τῶν ἐκεῖ. 840

ΟΡ. ὦμωξα καὶ γὰρ τόλμαν, ἣν ἔτλη πατήρ.

ΙΦ. ἀπάτορ', ἀπάτορα πότμον ἔλαχον.

ΟΡ. ἄλλα δ' ἐξ ἄλλων κυρεῖ.

εἰ σόν γ' ἀδελφόν, ὧ τάλαιν', ἀπώλεσας.
 δαίμονος τύχα τινός. 845

ΙΦ. ὧ μελέα δεινᾶς τόλμας·
 δεῖν' ἔτλαν, δεῖν' ἔτλαν·
 ὦμοι, ζύγγονε· παρὰ δ' ὀλίγον
 ἀπέφυγες ὄλεθρον ἀν-
 όσιον, ἐξ ἐμᾶν δαΐχθεις χερῶν. 850
 ἅ δ' ἐπ' αὐτοῖς τίς τελευτά;
 τίς τύχα μοι ξυγκυρήσει;

τίνα σοι πόρον εύρομέ-
 να, πάλιν ἀπὸ πόλεως, ἀπὸ φόνου πέμψω
 πατρίδ' ἐς Ἀργείαν, 855
 πρὶν ἔπι ξίφος αἵματι σῶ πελάσαι;
 τόδε, τόδε σὸν, ὦ μελέα ψυχὰ,
 χρέος ἀνευρίσκειν·
 πότερον κατὰ χέρσον, οὐχὶ ναῖ,
 ἀλλὰ ποδῶν ῥιπᾶ, 860
 θανάτῳ πελάσεις ἀνὰ βάρβαρα φύλα
 καὶ δι' ὁδοὺς ἀνόδους στείχων, διὰ κυανέας μὴν
 στενοπόρου πέτρας
 μακρὰ κέλευθα ναῖοισιν δρασμοῖς.
 τάλαινα, τάλαινα· 865
 τίς ἂν οὖν τάδ' ἂν ἦ θεὸς, ἦ βροτὸς, ἦ
 τί τῶν ἀδοκῆτων
 πόρον εὐπορον ἐξανύσας
 δυοῖν τοῖν μόνοιν Ἀτρεΐδαιν φανεῖ
 κακῶν ἐκλυσιν; 870

ΧΟ. ἐν τοῖσι θαυμαστοῖσι, καὶ μύθων πέρα,
 τάδ' εἶδον αὐτὴν, κοῦ κλύουσ' ἀπ' ἀγγέλων.

ΠΥ. τὸ μὲν φίλους ἐλθόντας εἰς ὄψιν φίλων,
 Ὀρέστα, χειρῶν περιβολὰς εἰκὸς λαβεῖν.
 λήξαντα δ' οἴκτων κᾶπ' ἐκεῖν' ἐλθεῖν χρεῶν, 875
 ὅπως, τὸ κλεινὸν ὄνομα τῆς σωτηρίας

λαβόντες, ἐκ γῆς βησόμεσθα βαρβάρου.
 σοφῶν γὰρ ἀνδρῶν ταῦτα, μὴ, ὁμβάντας τύχῃ,
 καιρὸν λαβόντας ἡδονῆς, ἄλλως λαβεῖν.

ΟΡ. καλῶς ἔλεξας· τῇ τύχῃ δ' οἶμαι μέλειν 880
 τοῦδε ξὺν ἡμῖν· ἦν δέ τις πρόθυμος ἦ,
 σθένειν τὸ θεῖον μάλλον εἰκότως ἔχει.

ΙΦ. οὐδέν μ' ἐπίσχη γ' οὐδ' ἀποστήσει λόγου,
 πρῶτον πυθέσθαι, τίνα ποτ' Ἡλέκτρα πότμον
 εἶληχε βιότου· φίλα γάρ ἔσται πάντ' ἐμοί. 885

ΟΡ. τῷδε ξυνοικεῖ, βίον ἔχουσ' εὐδαίμονα.

ΙΦ. οὗτος δὲ ποδαπός, καὶ τίνος πέφυκε παῖς;

ΟΡ. Στρόφιος ὁ Φωκεὺς τοῦδε κλήζεται πατήρ.

ΙΦ. ὃ δ' ἐστὶ γ' Ἀτρέως θυγατρὸς, ὁμογενὴς ἐμός;

ΟΡ. ἀνεψιός γε, μόνος ἐμοὶ σαφὴς φίλος. 890

ΙΦ. οὐκ ἦν τόθ' οὗτος, ὅτε πατὴρ ἔκτεινέ με.

ΟΡ. οὐκ ἦν· χρόνον γὰρ Στρόφιος ἦν ἅπαις τινά.

ΙΦ. χαῖρ', ὦ πόσις μοι τῆς ἐμῆς ὁμοσπόρου.

ΟΡ. καμός γε σωτήρ, οὐχὶ συγγενὴς μόνον.

ΙΦ. τὰ δεινὰ δ' ἔργα πῶς ἔτλης μητρὸς πέρι; 895

ΟΡ. σιγῶμεν αὐτά· πατρὶ τιμωρῶν ἐμῶ.

ΙΦ. ἢ δ' αἰτία τίς ἀνθ' ὅτου κτείνει πόσιν;

ΟΡ. ἔα τὰ μητρός· οὐδέ σοι κλύειν καλόν.

ΙΦ. σιγῶ. τὸ δ' Ἄργος πρὸς σὲ νῦν ἀποβλέπει;

878. Haetenus ὁμβάντας τύχης.

879. Haetenus κ. λ., ἡδονὰς ἄλλας λ.

- ΟΡ. Μενέλαος ἄρχει· φυγάδες ἐσμὲν ἐκ πάτρας. 900
- ΙΦ. ἦπου νοσοῦντας θεῖος ὕβρισεν δόμους;
- ΟΡ. οὐκ· ἀλλ' Ἑριννύων δεῖμά μ' ἐκβάλλει χθονός.
- ΙΦ. ταῦτ' ἄρ' ἐπ' ἀκταῖς· κἀνθάδ' ἠγγέλθης μανείς.
- ΟΡ. ὥφθημεν οὐ νῦν πρῶτον ὄντες ἄθλιοι.
- ΙΦ. ἔγνωκα· μητρός σ' οὐνεκ' ἠλάστρουν θεαί. 905
- ΟΡ. ὥσθ' αἵματηρὰ στόμιά γ' ἐμβαλεῖν ἐμοί.
- ΙΦ. τί γάρ ποτ' εἰς γῆν τήνδ' ἐπόρθμευσας πόδα;
- ΟΡ. Φοίβου κελευσθεῖς θεσφάτοις, ἀφικόμην.
- ΙΦ. τί χρῆμα δράσων; ῥητὸν, ἢ σιγώμενον;
- ΟΡ. λέγοιμ' ἄν· ἀρχαὶ δ' αἶδε μοι πολλῶν πόνων. 910
- ἐπεὶ τὰ μητρὸς ταῦθ', ἃ σιγῶμεν, κακὰ
εἰς χεῖρας ἦλθε, μεταδρομαῖς Ἑριννύων
ἠλαυνόμεσθα φυγάδες· ἔστε μοι πόδα
εἰς τὰς Ἀθήνας δῆτ' ἔπεμψε Λοξίας,
δίκην παρασχεῖν ταῖς ἀωνύμοις θεαῖς· 915
- ἔστιν γὰρ ὅσια ψῆφος, ἣν Ἄρει ποτὲ
Ζεὺς εἶσατ', ἐκ τοῦ δὴ χερῶν μιάσματος.
ἐλθὼν δ' ἐκεῖσε, πρῶτα μὲν μ' οὐδεὶς ξένων
ἐκὼν ἐδέξαθ', ὥς θεοῖς στυγούμενον.
- οἱ δ' ἔσχον αἰδῶ, ξένια μονοτράπεζά μοι 920
- παρέσχον, οἴκων ὄντες ἐν ταῦτῳ στέγει,
σιγῇ δ' ἐτεκτῆναντ' ἀπρόσφθεγκτόν μ', ὅπως

909. Α. δράσειν. Corr. Ed. Cant.

922. Hactenus ἀπόφθεγκτόν.

913. Α. ἐνθεν μ. π.

δαιτὸς γενοίμην πώματός τ' αὐτῶν δίχα·
 εἰς δ' ἄγγος ἴδιον ἴσον ἅπασι βακχίου
 μέτρημα πληρώσαντες, εἶχον ἡδονήν. 925
 καὶ γωγ' ἐλέγξαι μὲν ξένους οὐκ ἡξίουں,
 ἡλγουν δὲ σιγῇ, καδόκουν οὐκ εἰδέναι,
 μέγα στενάζων, οὐνεκ' ἦν μητρὸς φονεύς.
 κλύω δ' Ἀθηναίοισι τὰ μὰ δυστυχῇ
 τελετὴν γενέσθαι, καὶ τὸν νόμον μένειν, 930
 χοῆρες ἄγγος Παλλάδος τιμᾶν λεών.
 ὥς δ' εἰς Ἀρειον ὄχθον ἤκον, εἰς δίκην τ'
 ἔστην, ἐγὼ μὲν θάτερον λαβὼν βάθρον,
 τὸ δ' ἄλλο πρέσβειρ' ἥπερ ἦν Ἑριννύων,
 εἰπὼν, ἀκούσας θ' αἵματος μητρὸς πέρι, 935
 Φοῖβός μ' ἔσωσε μαρτυρῶν· ἴσας δέ μοι
 ψήφους διηρίθμησε Παλλὰς ὠλένη,
 νικῶν δ' ἀπῆρα φόνια πειρατήρια.
 ὅσαι μὲν οὖν ἔζοντο πεισθεῖσαι δίκη,
 ψῆφον παρ' αὐτὴν ἱερὸν ὠρίσαντ' ἔχειν· 940
 ὅσαι δ' Ἑριννύων οὐκ ἐπείσθησαν νόμῳ,
 δρόμοις ἀνιδρύτοισί μ' ἠλάστρουν αἰεὶ,
 ἔως ἐς ἀγνὸν ἦλθον αὖ Φοίβου πέδον,
 καὶ πρόσθεν ἀδύτων ἐκταθεῖς, νῆστις βορᾶς,
 ἐπώμοσ' αὐτοῦ βίον ἀπορρήξειν θανῶν, 945
 εἰ μὴ με σώσοι Φοῖβος, ὅς μ' ἀπώλεσεν.
 ἐντεῦθεν αὐδὴν τρίποδος ἐκ χρυσοῦ λακῶν

Φοῖβος μ' ἔπεμψε δεῦρο, διοπετὲς λαβεῖν
 ἄγαλμ', Ἀθηνῶν τ' ἐγκαθιδρῦσαι χθονί.
 ἀλλ' ἦνπερ ἡμῖν ὤρισεν σωτηρίαν, 950
 ξύμπραξον· ἦν γὰρ θεᾶς κατάσχωμεν βρέτας,
 μανιῶν τε λήξω, καὶ σὲ πολυκώπῳ σκάφει
 στείλας Μυκῆναις ἐγκαταστήσω πάλιν.
 ἀλλ', ὦ φίλη χεῖρ, ὦ κασίγνητον κάρα,
 σῶσον πατρῶον οἶκον, ἔκσωσον δ' ἐμὲ, 955
 ὥς τ' ἄμ' ὄλωλε πάντα, καὶ τὰ Πελοπιδῶν,
 οὐράνιον εἰ μὴ ληψόμεσθα θεᾶς βρέτας.

- ΧΟ. δεινὴ τις ὀργὴ δαιμόνων ἐπέζεσεν,
 τὸ Ταντάλειον σπέρμα διὰ πόνων τ' ἄγει.
- ΙΦ. τὸ μὲν πρόθυμον, πρίν σε δεῦρ' ἐλθεῖν, ἔχω, 960
 Ἄργει γενέσθαι, καὶ σὲ, σύγγγον', εἰσιδεῖν.
 θέλω δ' ἄπερ σὺ, σέ τε μεταστῆσαι πόνων,
 νοσοῦντά τ' οἶκον, οὐχὶ τῷ κτείνοντί με
 θυμουμένη, πατρῶον ὀρθῶσαι θέλω.
 σφαγῆς τε γὰρ σῆς χεῖρ' ἀπαλλάξαιμεν ἄν, 965
 σώσαιμί τ' οἴκους. τὴν θεὸν δ' ὅπως λάθω,
 δέδοικα, καὶ τύραννον, ἥνίκ' ἄν κενὰς
 κρηπίδας εὖρη λαΐνας ἀγάλματος
 πῶς δ' οὐ θανοῦμαι; τίς δ' ἔνεστί μοι λόγος;
 ἀλλ' εἰ μὲν ἔν τι τοῦθ' ὁμοῦ γενήσεται, 970
 ἄγαλμά τ' οἴσεις, κ' ἄμ' ἐπ' εὐπρύμνου νεῶς

ἄξεις, τὸ κινδύνευμα γίγνεται καλόν.
 τούτου δὲ χωρισθεῖς' ἐγὼ μὲν ὄλλυμαι,
 σὺ δ' ἂν, τὸ σαυτοῦ θέμενος εὔ, νόστου τύχοις.
 οὐ μὴν τι φεύγω γ', οὐδέ μ' εἰ θανεῖν χρεὼν, 975
 σώσασά σ'. οὐ γὰρ ἄλλ' ἀνὴρ μὲν ἐκ δόμων
 θανὼν ποθεινὸς, τὰ δὲ γυναῖκός ἀσθενῇ.

ΟΡ. οὐκ ἂν γενοίμην σοῦ τε καὶ μητρὸς φονεύς.
 ἄλις τὸ κείνης αἷμα. κοινόφρων δέ σοι
 καὶ ζῆν θέλοιμ' ἂν, καὶ θανὼν λαχεῖν ἴσον. 980
 ἄξω δέ σ', ἥνπερ καὐτὸς ἐντεῦθεν περῶ,
 πρὸς οἶκον, ἧ σοῦ κατθανὼν μενῶ μέτα.
 γνώμης δ' ἄκουσον· εἰ πρόσαντες ἦν τόδε
 Ἀρτέμιδι, πῶς ἂν Λοξίας ἐθέσπισεν
 κομίσαι μ' ἄγαλμα θεᾶς πόλισμα Παλλάδος, 985
 καὶ σὸν πρόσωπον εἰσιδεῖν; ἅπαντα γοῦν
 ξυνθεῖς τάδ' εἰς ἓν, νόστον ἐλπίζω λαβεῖν.

ΙΦ. πῶς οὖν γένοιτ' ἂν, ὥστε μήθ' ἡμᾶς θανεῖν,
 λαβεῖν θ' ἂ βουλόμεσθα; τῇδε γὰρ νοσεῖ
 νόστος πρὸς οἴκους· ἡ δὲ βούλευσις πάρα. 990

ΟΡ. ἄρ' ἂν τύραννον διολέσαι δυναίμεθ' ἂν; [f. ἄρ' οὖν

ΙΦ. δεινὸν τόδ' εἶπας, ξενοφονεῖν ἐπήλυδας.

ΟΡ. ἄλλ' εἰ σὲ σώσει καμὲ, κινδυνευτέον.

ΙΦ. οὐκ ἂν δυναίσθην· τὸ δὲ πρόθυμον ἦνεσα.

ΟΡ. τί δ', εἰ με ναῶ τῷδε κρύψειας λάθρα; 995

986. Hactenus γὰρ.

994. Α. δυναίμην. Corr. Ed. Cant.

- [ΙΦ. ὥς δὴ σκότος λαβόντες ἐκσωθεῖμεν ἄν;
 ΟΡ. κλεπτῶν γὰρ ἢ νύξ, τῆς δ' ἀληθείας τό φως.]
 ΙΦ. εἶς' ἔνδον ἱερῶ φύλακες, οὓς οὐ λήσομεν.
 ΟΡ. οἴμοι, διεφθάρμεσθα. πῶς σωθεῖμεν ἄν;
 ΙΦ. ἔχειν δοκῶ μοι καινὸν ἐξεύρημά τι. 1000
 ΟΡ. ποῖόν τι; δόξης μετάδος, ὥς καὶ γὰρ μάθω.
 ΙΦ. ταῖς σαῖς ἀνίαις χρήσομαι σοφίσμασιν.
 ΟΡ. δειναὶ γὰρ αἱ γυναῖκες εὐρίσκειν τέχνας.
 ΙΦ. φονέα σε φήσω μητρὸς ἐξ Ἀργους μολεῖν.
 ΟΡ. χρῆσαι κακοῖσι τοῖς ἐμοῖς, εἰ κερδανεῖς. 1005
 ΙΦ. ὥς οὐ θέμις σε λέξομεν θύειν θεᾶ,
 ΟΡ. τίς αἰτίαν ἔχουσ'; ὑποπτεύω τι γάρ.
 ΙΦ. οὐ καθαρὸν ὄντα· τὸ δ' ὅσιον δώσω φόνῳ.
 ΟΡ. τί δῆτα μᾶλλον θεᾶς ἄγαλμ' ἀλίσκεται;
 ΙΦ. πόντου σε πηγαῖς ἀγνίσαι βουλήσομαι. 1010
 ΟΡ. ἔτ' ἐν δόμοισι βρέτας, ἐφ' ᾧ πεπλεύκαμεν.
 ΙΦ. κακεῖνο νίψαι, σοῦ θιγόντος, ὥς ἐρῶ.
 ΟΡ. ποῦ δῆτα πόντου νοτερόν εἶπας ἐκβολον;
 ΙΦ. οὗ ναῦς χαλινοῖς λινοδέτοις ὀρμεῖ σέθεν.
 ΟΡ. σὺ δ', ἢ τις ἄλλος ἐν χεροῖν οἴσει βρέτας; 1015
 ΙΦ. ἐγώ· θιγεῖν γὰρ ὀσιόν ἐστ' ἐμοὶ μόνη.
 ΟΡ. Πυλάδης δ' ὅδ' ἡμῖν ποῦ τετάσσεται δόλου;
 ΙΦ. ταῦτόν χεροῖν σοὶ λέσσεται μίασμ' ἔχων.
 ΟΡ. λάθρα δ' ἄνακτος, ἢ εἰδότος, δράσεις τάδε;

ΙΦ. πείσασα μύθοις. οὐ γὰρ ἂν λάθοιμί γε. 1020

ΟΡ. καὶ μὴν νεώς γε πίτυλος εὐήρης πάρα.
 σοὶ δὴ μέλειν χρὴ τᾶλλ' ὅπως ἔξει καλῶς·
 ἐνὸς μόνου δεῖ, τάσδε συγκρύψαι τάδε.
 ἄλλ' ἀντίαζε, καὶ λόγους πειστηρίους
 εὗρισκ'· ἔχει τοι δύναμιν εἰς οἶκτον γυνή. 1025
 τὰ δ' ἄλλ' ἴσως ἂν πάντα συμβαίη καλῶς.

ΙΦ. ὦ φίλταται γυναιῖκες, εἰς ὑμᾶς βλέπω,
 καὶ τᾶμ' ἐν ὑμῖν ἐστίν, ἥ καλῶς ἔχειν,
 ἥ μηδὲν εἶναι, καὶ στερηθῆναι πάτρας,
 φίλης τ' ἀδελφῆς, φιλτάτου τε συγγόνου. 1030
 καὶ πρῶτα μὲν μοι τοῦ λόγου τάδ' ἀρχέτω·
 γυναιῖκες ἐσμέν, φιλόφρον ἀλλήλαις γένος,
 σώζειν τε κοινὰ πράγματ' ἀσφαλέσταται.
 σιγήσαθ' ἡμῖν, καὶ ξυνεκπονήσατε
 φυγᾶς· καλόν τοι γλῶσσ' ὅτῳ πιστὴ παρῇ. 1035
 ὁρᾶτε δ', ὡς τρεῖς μία τύχη τοὺς φιλτάτους,
 ἥ γῆς πατρώας νόστος ἥ θανεῖν, ἔχει.
 σωθεῖσα δ', ὡς ἂν καὶ σὺ κοινωνῆς τύχης,
 σώσω σ' ἐς Ἑλλάδ'. ἀλλὰ πρὸς σε δεξιᾶς,
 σὲ, καὶ σ' ἱκνοῦμαι, σὲ δὲ φίλης παρηίδος, 1040
 γονάτων τε, καὶ τῶν ἐν δόμοισι φιλτάτων.
 [μητρὸς, πατρός τε, καὶ τέκνων, ὅτῳ κυρεῖ]
 τί φατέ; τίς ὑμῶν φησὶν, ἥ τίς οὐ θέλει,
 φθέγξασθε, ταῦτα; μὴ γὰρ αἰνουσῶν λόγους,
 ὅλωλα κἀγὼ, καὶ κασίγνητος τάλας. 1045

- ΧΟ. θάρσει, φίλη δέσποινα, καὶ σώζου μόνον·
 ὥς ἐκ γ' ἐμοῦ σοι πάντα σιγηθήσεται,
 ἴστω μέγας Ζεὺς ὦν ἐπισκῆπτεις πέρι.
- ΙΦ. ὄναισθε μύθων, καὶ γένοισθ' εὐδαίμονες.
 σὸν ἔργον ἤδη, καὶ σὸν, εἰσβαίνειν δόμους, 1050
 ὥς αὐτίχ' ἤξει τῆσδε κοίρανος χθονὸς,
 θυσίαν ἐλέγξων, εἰ κατείργασται, ξένων.
 ὦ πότνι', ἥπερ μ' Αὐλίδος κατὰ πτυχὰς
 δεινῆς ἔσωσας ἐκ πατροκτόνου χερὸς,
 σῶσόν με καὶ νῦν, τούσδε τ'· ἦ τὸ Λοξίου 1055
 οὐκέτι βροτοῖσι διὰ σ' ἐτήτυμον στόμα.
 ἀλλ' εὐμενῆς ἐκβηθι βαρβάρου χθονὸς
 εἰς τὰς Ἀθήνας· καὶ γὰρ ἐνθάδ' οὐ πρέπει
 ναίειν, παρόν σοι πόλιν ἔχειν εὐδαίμονα.
- ΧΟ. ὄρνις, ἂ παρὰ πετρίνας· στρ. α.
 πόντου δειράδας, ἀλκυὼν, 1061
 ἔλεγον οἶτον ἀείδεις,
 εὐξύνετον ξυνετοῖσι βοᾶν,
 ὅτι πόσιν κελαδεῖς ἀεὶ μολπαῖς,
 ἐγὼ σοι παραβάλλομαι 1065
 θρήνους, ἄπτερος ὄρνις,
 ποθοῦς Ἑλλάνων ἀγόρους,
 ποθοῦς Ἀρτεμιν λοχίαν,
 ἂ παρὰ Κύνθιον ὄχθον οἰκεῖ,
 φοίνικά θ' ἀβροκόμαν, 1070

δαφνάν τ' εὐερνέα, καὶ
 γλανκᾶς θαλλὸν ἱρὸν ἐλαίας,
 Λατοῦς ὠδῖνα φίλαν,
 λίμναν θ' εἰλίσσουσαν ὕδωρ
 κύκλιον, ἔνθα κύκνος μελω- 1075
 δὸς Μούσας θεραπεύει.
 ὧ πολλαὶ δακρύων λιβάδες, 1076
 αἱ παρηΐδας εἰς ἐμὰς
 ἔπεσον, ἀνίκα πύργων
 ὀλλυμένων ἐπὶ ναυσὶν ἔβαν 1080
 πολεμίων ἐρετμοῖσι καὶ λόγχαις·
 ζαχρύσου δὲ δι' ἐμπολᾶς
 νόστον βάρβαρον ἦλθον,
 ἔνθα τᾶς ἐλαφοκτόνου
 θεᾶς ἀμφίπολον κόραν 1085
 παῖδ' Ἀγαμεμνονίαν λατρεύω,
 βωμούς τε μηλοθύτας,
 ζηλοῦσα τὰν διαπαν-
 τὸς δυσδαίμον'· ἐν γὰρ ἀνάγκαις
 οὐ κάμνει ξύντροφος ὦν 1090
 † μεταβάλλει δυσδαιμονίᾳ·
 τὸ δὲ μετ' εὐτυχίαν κακοῦ-
 σθαι, θνατοῖς βαρὺς αἰών.
 καὶ σὲ μὲν, πότνι', Ἀργεία 1091
 στρ. β'.

1088. Sic pro ζηλοῦσ' ἄταν Ed. Cant.

1091. A. δυσδαιμονία.

πεντηκόντορος οἶκον ἄξει·
 1095
 συρίζων δ' ὁ κηροδέτας
 κάλαμος οὐρείου Πανὸς
 κώπαις ἐπιθωύξει,
 ὁ Φοῖβός θ' ὁ μάντις, ἔχων
 κέλαδον ἐπτατόνου λύρας
 1100
 αἰδῶν ἄξει λιπαρὰν
 † εἰς Ἀθηναίων ἐπὶ γᾶν.
 ἐμὲ δ' αὐτοῦ λιποῦσα,
 βήσει ῥοθίοις πλάταις·
 * αἲρι δ' ἰστία πρότονοι κατὰ
 1105
 πρῶραν, ὑπὲρ στόλον ἐκπετάσουσι πόδα
 ναὸς ὠκυπόμπου.
 λαμπρὸν ἱππόδρομον βαίην
 1110
 ἐνθ' εὐάλιον ἔρχεται πῦρ,
 οἰκείων δ' ὑπὲρ θαλάμων
 πτέρυγας ἐν νώτοις ἀμοῖς
 λήξαιμι θοάζουσα,
 χοροὺς δ' ἰσταίην, ὅθι καὶ
 πάρεδρος εὐδοκίμων γάμων,
 παρὰ πόδ' εἰλίσσουσα φίλας
 1115
 ματρὸς, ἡλίκων θιάσοις
 ἐς ἀμίλλας χαρίτων,

1113. Hactenus χοροῖς δὲ σταίην.

1114. Hactenus παρθένος.

χλιδᾶς θ' ἀβροπλούτου
 εἰς ἔριν ὀρνυμένα, πολυποίκιλα
 φάρεα καὶ πλοκάμους περιβαλλομένα, 1120
 γένυν συνεσκίαζον.

ΘΟ. ποῦ 'σθ' ἡ πυλωρὸς τῶνδε δωμάτων γυνὴ
 Ἑλληνίς; ἤδη τῶν ξένων κατήρξατο;
 ἀδύτοις τ' ἐν ἀγνοῖς σῶμα δάπτονται πυρί;

ΧΟ. ἥδ' ἐστὶν, ἡ σοι πάντ', ἄναξ, ἐρεῖ σαφῶς. 1125

ΘΟ. ἔα. τί τόδε μεταίρεις ἐξ ἀκινήτων βάθρων,
 Ἀγαμέμνωνος παῖ, θεᾶς ἄγαλμ' ἐν ὠλέναις;

ΙΦ. ἄναξ, ἔχ' αὐτοῦ πόδα σὸν ἐν παραστάσιν.

ΘΟ. τί δ' ἐστὶν, Ἰφιγένεια, καινὸν ἐν δόμοις;

ΙΦ. ἀπέπτυσ'· ὅσῃα γὰρ δίδωμ' ἔπος τόδε. 1130

ΘΟ. τί φροιμιάζει νεοχμόν; ἐξαύδα σαφῶς.

ΙΦ. οὐ καθαρὰ μοι τὰ θύματ' ἠγρεύσασθ', ἄναξ.

ΘΟ. τί τοῦκδιδάξαν τοῦτό σ'; ἡ δόξαν λέγεις;

ΙΦ. βρέτας τὸ τῆς θεοῦ πάλιν ἔδρας ἀπεστράφη.

ΘΟ. αὐτόματον; ἡ νιν σεισμὸς ἔστρεψε χθονός; 1135

ΙΦ. αὐτόματον· ὄψιν δ' ὀμμάτων ξυνήρμωσεν.

ΘΟ. ἡ δ' αἰτία τίς; ἡ τὸ τῶν ξένων μύσος;

ΙΦ. ἥδ', οὐδὲν ἄλλο· δεινὰ γὰρ δεδράκατον.

ΘΟ. ἀλλ' ἡ τιν' ἔκανον βαρβάρων ἀκτῆς ἐπι;

ΙΦ. εἰκεῖον ἦλθον τὸν φόνον κεκτημένοι. 1140

ΘΟ. τίν'; εἰς ἔρον γὰρ τοῦ μαθεῖν πεπτώκαμεν.

ΙΦ. μητέρα κατειργάσαντο κοινωνῶ ξίφει.

- ΘΟ. Ἄπολλον· οὐδ' ἐν βαρβάροις τόδ' ἤλπισ' ἄν.
 ΙΦ. πάσης διωγμοῖς ἠλάθησαν Ἑλλάδος.
 ΘΟ. ἦ τῶνδ' ἑκατι δῆτ' ἄγαλμ' ἔξω φέρεις; 1145
 ΙΦ. σεμνόν γ' ὑπ' αἰθέρ', ὥς μεταστήσω φόνου.
 ΘΟ. μίασμα δ' ἔγνωσ τοῖν ξένοιν ποίῳ τρόπῳ;
 ΙΦ. ἤλεγχον, ὥς θεᾶς βρέτας ἀπεστράφη πάλιν.
 ΘΟ. σοφὴν σ' ἔθρεψεν Ἑλλάς· ὥς ἦσθου καλῶς.
 ΙΦ. καὶ νῦν καθεῖσαν δέλεαρ ἡδύ μοι φρενῶν. 1150
 ΘΟ. μῶν Ἀργόθεν τι φίλτρον ἀγγέλλοντέ σοι;
 ΙΦ. τὸν μόνον Ὀρέστην γ' ἐμὸν ἀδελφὸν εὐτυχεῖν·
 ΘΟ. ὥς δὴ σφε σώσais ἡδοναῖς ἀγγελμάτων;
 ΙΦ. καὶ πατέρα, γε ζῆν καὶ καλῶς πράσσειν ἐμόν.
 ΘΟ. σὺ δ' εἰς τὸ τῆς θεοῦ γ' ἐξένευσας εἰκότως. 1155
 ΙΦ. πᾶσάν γε μισοῦς' Ἑλλάδ', ἣ μ' ἀπώλεσεν.
 ΘΟ. τί δῆτα δρῶμεν, φράζε, τοῖν ξένοιν πέρι;
 ΙΦ. τὸν νόμον ἀνάγκη τὸν προκείμενον σέβειν.
 ΘΟ. οὐκουν ἐν ἔργῳ χέρνιβες ξίφος τε σόν;
 ΙΦ. ἀγνοῖς καθαρμοῖς πρῶτά νιν νίψαι θέλω. 1160
 ΘΟ. πηγαῖσιν ὑδάτων, ἢ θαλασσίᾳ δρόσῳ;
 ΙΦ. θάλασσα κλύζει πάντα τᾶνθρώπων κακά.
 ΘΟ. ὀσιώτερον γοῦν τῇ θεῷ πέσοιεν ἄν.
 ΙΦ. καὶ τὰμά γ' οὕτω μᾶλλον ἂν καλῶς ἔχοι.
 ΘΟ. οὐκουν πρὸς αὐτὸν ναὸν ἐκπίπτει κλύδων; 1165
 ΙΦ. ἐρημίας δεῖ· καὶ γὰρ ἄλλα δράσομεν.

1151. Hactenus τῶν.

1152. γ' add. Ed. Cant.

ΘΟ. ἄγ' ἔνθα χρῆζεις· οὐ φιλῶ τ' ἄρ' ῥῆθ' ὄρᾱν.

ΙΦ. ἀγνιστέον μοι καὶ τὸ τῆς θεοῦ βρέτας.

ΘΟ. εἶπερ γε κηλὶς ἔβαλέ νιν μητροκτόνος.

ΙΦ. οὐ γάρ ποτ' ἄν νιν ἡράμην βάθρων ἄπο. 1170

ΘΟ. δίκαιος ἡὐσέβεια, καὶ προμηθία.

ΙΦ. οἷσθά νυν ἅ μοι γενέσθω;

ΘΟ. σὸν τὸ σημαίνειν τόδε.

ΙΦ. δεσμὰ τοῖς ξένοισι πρόσθες.

ΘΟ. ποῖ δέ σ' ἐκφύγοιεν ἄν;

ΙΦ. πιστὸν Ἑλλὰς οἶδεν οὐδέν.

ΘΟ. ἴτ' ἐπὶ δεσμὰ, πρόσπολοι.

ΙΦ. κακκομιζόντων γε δεῦρο τοὺς ξένους,

ΘΟ. ἔσται τάδε. 1175

ΙΦ. κρᾶτα κρύψαντες πέπλοισιν.

ΘΟ. ἡλίου πρόσθεν φλογός.

ΙΦ. σῶν τέ μοι ξύμπεμπ' ὀπαδῶν.

ΘΟ. οἶδ' ὁμαρτήσουσί σοι.

ΙΦ. καὶ πόλει πέμψον τιν', ὅστις σημανεῖ,

ΘΟ. ποίας τύχας;

ΙΦ. ἐν δόμοις μίμνειν ἅπαντας.

ΘΟ. μὴ ξυναντῶσιν φόνῳ;

ΙΦ. μυσαρὰ γὰρ τὰ τοιάδ' ἐστί.

ΘΟ. στεῖχε καὶ σήμαινε σύ 1180

ΙΦ. μηδέν' εἰς ὄψιν πελάζειν.

ΘΟ. εὖ γε κηδεύεις πόλιν.

ΙΦ. καὶ φιλῶ γ' οὗς δεῖ μάλιστα.

ΘΟ. τοῦτ' ἔλεξας εἰς ἐμέ;

ΙΦ. * * *

ΘΟ. εἰκότως σὲ πᾶσα θαυμάζει πόλις.

ΙΦ. σὺ δὲ, μένων αὐτοῦ πρὸ ναῶν, τῇ θεῷ

ΘΟ. τί χρήμα δρῶ;

ΙΦ. ἄγνισον πυρσῷ μέλαθρον.

ΘΟ. καθαρὸν ὡς μύλης πάλιν· 1185

ΙΦ. ἤνικ' ἂν δ' ἔξω περῶσιν οἱ ξένοι,

ΘΟ. τί χρή με δρᾶν;

ΙΦ. πέπλον ὁμμάτων προθέσθαι.

ΘΟ. μὴ παλαμναῖον λάβω·

ΙΦ. ἦν δ' ἄγαν δοκῶ χρονίζειν,

ΘΟ. τοῦδ' ὄρος τίς ἔστι μοι;

ΙΦ. θαυμάσης μηδέν.

ΘΟ. τὰ τῆς θεοῦ πρᾶσσ' ἐπὶ σχολῆς καλῶς.

ΙΦ. εἰ γὰρ, ὡς θέλω, καθαρμὸς ὅδε πέσοι.

ΘΟ. ξυνεύχομαι. 1190

ΙΦ. τούσδ' ἄρ' ἐκβαίνοντας ἤδη δωμαίων ὄρῳ ξένους,
καὶ θεᾶς κόσμους, νεογνοὺς τ' ἄρνας, ὡς φόνῳ φόνον
μυσαρὸν ἐκνίψω, σέλας τε λαμπάδων, τά τ' ἄλλ', ὅσα
προϋθέμην ἐγὼ ξένοις τε, καὶ θεᾷ καθάρσια.

ἐκποδὼν δ' αὐδῶ πολίταις τοῦδ' ἔχειν μιάσματος,
εἴ τις ἢ ναῶν πυλωρὸς χεῖρας ἀγνεύει θεοῖς, 1196

1182. Α. φίλων δ' οὐδεὶς μάλιστα.

ἢ γάμον στείχει ξυνάψων, ἢ τόκοις βαρύνεται·
 φεύγετ', ἐξίστασθε, μή τῳ προσπέσῃ μύσος τόδε.
 ὦ Διὸς Λητοῦς τ' ἄνασσα παρθέν', ἣν νίψω φόνον
 τῶνδε, καὶ θύσωμεν οὗ χρεῖ, καθαρὸν οἰκήσεις δόμον,
 εὐτυχεῖς δ' ἡμεῖς ἐσόμεθα. τᾶλλα δ', οὐ λέγουσ' ὅμως,
 τοῖς τε πλείον' εἰδόσιν θεοῖς, σοί τε σημαίνω, θεά.

ΧΟ. εὖπαις ὁ Λατοῦς γόνος, στροφῇ.

τόν ποτε Δηλιάσιν καρποφόροις
 ἐν γυάλοις χρυσοκόμαν 1205

ἐν κιθάρα σοφὸν, ἃ τ' ἐπὶ τόξων
 εὐστοχία γάννυται,

φέρειν Ἴνιν ἀπὸ δειράδος εἰναλίας,
 λοχεῖα κλεινὰ λιποῦσ'

ἀστάκτων μάτηρ ὑδάτων, 1210

τὰν βακχευθεῖσαν Διονύ-
 σῳ Παρνάσσιον κορυφὰν,

ὅθι ποικιλόνωτος οἰνωπὸς δράκων,
 σκιερᾷ † κατάχαλκος εὐφύλλῳ δάφνῃ,

γᾶς πελώριον 1215

τέρας, ἄμφεπε μαντεῖον χθόνιον·

ἔτι νιν ἔτι βρέφος, ἔτι φίλας

ἐπὶ ματέρος ἀγκάλαισι θρώσκων,

ἔκανες, ὦ Φοῖβε· μαν-

τείων δ' ἐπέβας Ζαθέων, 1220

1202. τε pro τὰ Ed. Cant.

1205. ἐν Add. Ed.

τρίποδί τ' ἐν χρυσέῳ
 θάσσεις, ἐν ἁψευδεῖ θρόνῳ,
 μαντείας βροτοῖς
 θεσφάτων νέμων
 ἀδύτων ὕπο, Κασταλίας ῥέεθρων 1225
 γείτων, μέσον γᾶς ἔχων μέλαθρον.
 Θέμιν δ' ἐπεὶ Γᾶς ἰὼν ἀντιστροφή.
 παῖδ' ἀπενάσσατ' Ἀπόλλων Ζαθέων
 χρηστηρίων, νυχία
 Χθὼν ἐτεκνώσατο φάσματ' ὀνείρων, 1230
 οἱ πόλεσιν μερόπων
 τά τε πρῶτα, τά τ' ἔπειθ', ἃ τ' ἔμελλε τυχεῖν,
 ὕπνῳ κατὰ δνοφεράς
 γᾶς [εὐνάς] ἔφραζον· γαῖα δὲ τὰν
 μαντείων ἀφείλετο τι- 1235
 μὰν Φοῖβον, φθόνῳ θυγατρός·
 ταχύπους δ' ἐς Ὀλυμπον ὄρμαθεις ἄναξ
 χέρα παιδνὸν ἔλιξεν εἰς Δῖον θρόνον,
 Πυθίων δόμων
 χθονίαν ἀφελεῖν μῆνιν νύχιον. 1240
 γέλασε δ', ὅτι τέκος ἄφαρ ἔβα,
 πολύχρυσα θέλων λατρεύματα σχεῖν·
 ἐπὶ δ' ἔσεισεν κόμαν,

1234. εὐνάς Unc. Incl. Ed.

1238. A. ἔλεξ' ἐκ Διὸς θρόνων.

1235. A. μαντεῖον.

- παῦσαι νυχίους ἐνοπὰς,
 ἀπὸ δὲ μαντοσύναν
 νυκτωπὸν ἐξεΐλεν βροτῶν,
 καὶ τιμὰς πάλιν
 θῆκε Λοξία,
 πολυάνορι δ' ἐν ξενόεντι θρόνῳ
 θάρση βροτοῖς θεσφάτων ἀοιδαῖς. 1245
- ΑΓ. ὦ ναοφύλακες, βώμιοί τ' ἐπιστάται,
 Θόας ἄναξ γῆς τῆσδε ποῦ κυρεῖ βεβώς;
 καλεῖτ', ἀναπτύξαντες εὐγόμφους πύλας,
 ἔξω μελάθρων τῶνδε κοίρανον χθονός.
- ΧΟ. τί δ' ἔστιν; εἰ χρὴ μὴ κελευσθεῖσαν λέγειν; 1255
- ΑΓ. βεβᾶσι φροῦδοι δίπτυχοι νεανίαι,
 Ἀγαμεμνονείας παιδὸς ἐκ βουλευμάτων
 φυγόντες ἐκ γῆς τῆσδε, καὶ σεμνὸν βρέτας
 λαβόντες ἐν κόλποισιν Ἑλλάδος νεώς.
- ΧΟ. ἄπιστον εἶπας μῦθον. ὃν δ' ἰδεῖν θέλεις 1260
 ἄνακτα χώρας, φροῦδος ἐκ ναοῦ συθείς.
- ΑΓ. ποῖ; δεῖ γὰρ αὐτὸν εἰδέναι τὰ δρώμενα.
- ΧΟ. οὐκ ἴσμεν· ἀλλὰ στεῖχε, καὶ δίωκέ νιν,
 ὅπου κυρήσας τούσδ' ἀπαγγελεῖς λόγους.
- ΑΓ. ὁρᾷτ', ἄπιστον ὥς γυναικεῖον γένος, 1265
 μέτεστι χυμῖν τῶν πεπραγμένων μέρος.
- ΧΟ. μαίνει; τί δ' ἡμῖν τῶν ξένων δρασμοῦ μέτα;

- οὐκ εἴ κρατούντων πρὸς πύλας ὅσον τάχος;
 ΑΓ. οὐ, πρίν γ' ἂν εἴπῃ τοῦπος ἐρμηνεύς τόδε,
 εἴτ' ἔνδον, εἴτ' οὐκ ἔνδον, ἀρχηγὸς χθονός. 1270
 ὦν, χαλᾶτε κληῖθρα, τοῖς ἔνδον λέγω,
 καὶ δεσπότη σημήναθ' οὐνεκ' ἐν πύλαις
 πάρειμι, καινῶν φόρτον ἀγγέλλων κακῶν.
 ΘΟ. τίς ἀμφὶ δῶμα θεᾶς τόδ' ἴστησιν βοήν,
 πύλας ἀράξας, καὶ ψόφον πέμψας ἔσω; 1275
 ΑΓ. [ψευδῶς ἔλεγον] αἶδε, καὶ μ' ἀπήλαυνον δόμων,
 ὥς ἐκτὸς εἴης· σὺ δὲ κατ' οἶκον ἦσθ' ἄρα.
 ΘΟ. τί προσδοκῶσαι κέρδος, ἢ θηρώμεναι;
 ΑΓ. αὐθις τὰ τῶνδε σημανῶ, τὰ δ' ἐν ποσὶν
 παρόντ' ἄκουσον· ἢ νεᾶνις, ἢ ὑθάδε 1280
 βωμοῖς παρίστατ', Ἰφιγένει', ἔξω χθονὸς
 ξὺν τοῖς ξένοισιν οἴχεται, σεμνὸν θεᾶς
 ἄγαλμ' ἔχουσα· δόλια δ' ἦν καθάρματα.
 ΘΟ. πῶς φῆς; τί πνεῦμα συμφορᾶς κεκτημένη;
 ΑΓ. σώζουσ' Ὀρέστην· τοῦτο γὰρ σὺ θαυμάσει. 1285
 ΘΟ. τὸν ποῖον; ἄρ' ὃν Τυνδαρὶς τίκτει κόρη;
 ΑΓ. ὃν τοῖσδε βωμοῖς θεὰ καθωσιώσατο.
 ΘΟ. ὦ θαῦμα· πῶς σε μεῖζον ὀνομάσας τύχῳ;
 ΑΓ. μὴ ὑταῦθα τρέψῃς σὴν φρέν', ἀλλ' ἄκουε μου·
 σαφῶς δ' ἀθρήσας καὶ κλύων, ἐκφρόντισον 1290
 διωγμὸν, ὅστις τοὺς ξένους θηράσεται.
 ΘΟ. λέγ'· εὖ γὰρ εἶπας· οὐ γὰρ ἀγχίπλουν πόρον

φεύγουσιν, ὥστε διαφυγεῖν τοῦμὸν δόρυ.

- ΑΓ. ἐπεὶ πρὸς ἀκτὰς ἤλθομεν θαλασσίους,
οὗ ναῦς Ὀρέστου κρύφιος ἦν ὠρμισμένη, 1295
ἡμᾶς μὲν, οὓς σὺ δεσμὰ συμπέμπεις ξένων
ἔχοντας, ἐξένευσ' ἀποστῆναι πρόσω
Ἀγαμέμνονος παῖς, ὥς ἀπόρρητον φλόγα
θύσουσα, καὶ καθαρμὸν, ὃν μετώχετο·
αὐτὴ δ' ὅπισθε δέσμ' ἔχουσα τοῖν ξένοιον 1300
ἔστειχε χερσί. καὶ τάδ' ἦν ὑποπτὰ μοι,
ἤρεσκε μέντοι σοῖσι προσπόλοις, ἄναξ.
χρόνῳ δ', ἔν' ἡμῖν δρᾶν τι δὴ δοκοῖ πλέον,
ἀνωλόλυξε, καὶ κατῆδε βάρβαρα
μέλη, μαγεύουσ', ὥς φόνον νίζουσα δῆ. 1305
ἐπεὶ δὲ δαρὸν ἤμεν ἤμενοι χρόνον,
εἰσῆλθεν ἡμᾶς, μὴ λυθέντες οἱ ξένοι
κτάνοιεν αὐτήν, δραπέται τ' οἰχοίατο.
φόβῳ δ' ἂ μὴ χρῆν εἰσορᾶν καθήμεθα
σιγῇ. τέλος δὲ πᾶσιν ἦν αὐτὸς λόγος, 1310
στείχειν ἔν' ἦσαν, καίπερ οὐκ ἐωμένοις.
κᾶνταῦθ' ὀρῶμεν Ἑλλάδος νεὼς σκάφος,
ταρσῶ κατήρει πίτυλον ἐπτερωμένον,
ναύτας τε πεντήκοντ' ἐπὶ σκαλμῶν πλάτας
ἔχοντας, ἐκ δεσμῶν δὲ τοὺς νεανίας 1315
ἐλευθέρους πρύμνηθεν ἐστῶτας νεώς.

κοντοῖς δὲ πρῶραν εἶχον, οἱ δ' ἐπωτίδων
 ἄγκυραν ἐξανῆπτον, οἱ δὲ κλίμακας
 σπεύδοντες, ἦγον διὰ χερῶν πρυμνήσια,
 πόντῳ δὲ δόντες τοῖν ξένοιν καθίεσαν. 1320
 ἡμεῖς δ' ἀφειδήσαντες, ὥς ἐσείδομεν
 δόλια τεχνήματ', εἰχόμεσθα τῆς ξένης,
 πρυμνησίων τε, καὶ δι' εὐθυντηρίας
 οἶακας ἐξηροῦμεν εὐπρύμνου νεώς.
 λόγοι δ' ἐχώρουν· Τίνι λόγῳ πορθμεύετε, 1325
 κλέπτοντες ἐκ γῆς ξόανα καὶ θυηπόλους;
 τίνος, τίς ὦν σὺ τήνδ' ἀπεμπολᾷς χθονός;
 ὁ δ' εἶπ', Ὀρέστης, τῆσδ' ὄμαιμος, ὥς μάθῃς,
 Ἀγαμέμνωνος παῖς, τήνδ' ἐμὴν κομίζομαι
 λαβὼν ἀδελφὴν, ἣν ἀπώλεσ' ἐκ δόμων. 1330
 ἀλλ' οὐδὲν ἦσσον εἰχόμεσθα τῆς ξένης,
 καὶ πρὸς σ' ἔπεσθαι διεβιαζόμεσθά νιν.
 ὅθεν τὰ δεινὰ πλήγματ' ἦν γενειάδων·
 κείνοί τε γὰρ σίδηρον οὐκ εἶχον χεροῖν,
 ἡμεῖς τε· πυγμαὶ δ' ἦσαν ἐγκροτούμεναι, [f. ἦσσον
 καὶ κῶλ' ἀπ' ἀμφοῖν τοῖν νεανίαιν ἅμα 1336
 εἰς πλευρὰ, καὶ πρὸς ἦπαρ ἠκοντίζετο,
 ὥστε ξυνάπτειν καὶ ξυναποκαμεῖν μέλη.
 δεινοῖς δὲ σημάντροισιν ἐσφραγισμένοι,
 ἐφεύγομεν πρὸς κρημνὸν, οἱ μὲν ἐν κάρῃ 1340
 κάθαιμ' ἔχοντες τραύμαθ', οἱ δ' ἐν ὄμμασιν.

ὄχθοις δ' ἐπισταθέντες εὐλαβεστέρως
 ἐμαρνάμεσθα, καὶ πέτροις ἐβάλλομεν·
 ἀλλ' εἶργον ἡμᾶς τοξόται πρύμνης ἐπι
 σταθέντες ἰοῖς, ὥστ' ἀναστεῖλαι πρόσω. 1345
 καὶν τῷδε, δεινὸς γὰρ κλύδων ὤκειλε ναῦν
 πρὸς γῆν, φόβος δ' ἦν παρθένω τέγξαι πόδα,
 λαβὼν Ὀρέστης ὤμον εἰς ἀριστερόν,
 βὰς εἰς θάλασσαν, καπὶ κλίμακος θορῶν,
 ἔθηκ' ἀδελφήν ἐντὸς εὐσέλμου νεῶς, 1350
 τό τ' οὐρανοῦ πέσημα, τῆς Διὸς κόρης
 ἄγαλμα· ναὸς δ' ἐκ μέσης ἐφθέγξατο
 βοή τις. ὦ γῆς Ἑλλάδος ναῦται νεῶς,
 λάβεσθε κώπης, ρόθιά τ' ἐκλευκαίνετε,
 ἔχομεν γὰρ ὦνπερ οὔνεκ' ἄξενον πόρον 1355
 Συμπληγάδων ἔσωθεν εἰσεπλεύσαμεν.
 οἱ δὲ στεναγμὸν ἡδὺν ἐκβρυχώμενοι
 ἔπαισαν ἄλμην· ναῦς δ', ἕως μὲν ἐντὸς ἦν
 λιμένος, ἐχώρει· στόμια διαπερῶσα δὲ [f. δ' ἐκπε-
 λάβρω κλύδωνι συμπεσοῦς' ἠπείγετο· [ρῶσα δὴ
 δεινὸς γὰρ ἐλθὼν ἄνεμος ἐξαίφνης νεῶς 1361
 ὥθει παλιμπρυμνηδόν· οἱ δ' ἐκαρτέρουν
 πρὸς κῦμα λακτίζοντες· εἰς δὲ γῆν πάλιν
 κλύδων παλὶρῶρους ἤγε ναῦν· σταθεῖσα δὲ
 Ἀγαμέμνωνος παῖς εὗξατ', ὦ Λητοῦς κόρη, 1365

σῶσόν με τὴν σὴν ἱερίαν πρὸς Ἑλλάδα
 ἐκ βαρβάρου γῆς, καὶ κλοπαῖς ξύγγνωθ' ἑμαῖς·
 φιλεῖς δὲ καὶ σὺ σὸν κασίγνητον, θεὰ,
 φιλεῖν δὲ καμὲ τοὺς ὁμαίμονας δόκει.
 ναῦται δ' ἐπευφήμησαν εὐχαῖσιν κόρης 1370
 παιᾶνα, γυμνάς † ἐκβαλόντες ἐπωμίδας
 κώπη προσαρμόσαντες ἐκ κελεύσματος.
 μᾶλλον δὲ, μᾶλλον πρὸς πέτρας ἤει σκάφος.
 χῶ μὲν τις εἰς θάλασσαν ὠρμήθη ποσὶν,
 ἄλλοι δὲ πλεκτὰς ἐξανῆπτον ἀγκύλας. 1375
 καὶ γὰρ μὲν εὐθὺς πρὸς σὲ δεῦρ' ἀπεστάλην,
 σοὶ τὰς ἐκεῖθεν σημανῶν, ἄναξ, τύχας.
 ἀλλ' ἔρπε, δεσμὰ καὶ βρόχους λαβὼν χεροῖν·
 εἰ μὴ γὰρ οἶδμα νήνεμον γενήσεται,
 οὐκ ἔστιν ἐλπίς τοῖς ξένοις σωτηρίας. 1380
 πόντου δ' ἀνάκτωρ Ἴλιόν τ' ἐπισκοπεῖ,
 σεμνὸς Ποσειδῶν, Πελοπίδαις δ' ἐναντίος.
 καὶ νῦν παρέξει τὸν Ἀγαμέμνωνος γόνον
 σοὶ, καὶ πολίταις, ὥς ἔοικεν, ἐν χεροῖν
 λαβεῖν, ἀδελφὴν θ', ἢ φόνου τοῦ ἔν Αὐλίδι 1385
 ἀμνημόνευτον θεὰν προδοῦσ' ἀλίσκεται.

ΧΟ. ὦ τλῆμον Ἰφιγένεια, συγγόνου μέτα
 θανεῖ, πάλιν μολοῦσα δεσποτῶν χέρας.

1385. Hactenus φόνον τὸν Αὐλίδι.

1386. Hactenus θεᾷ.

- ΘΟ. ὦ πάντες ἄστοι τῆσδε βαρβάρου χθονὸς,
 οὐκ εἶα, πώλοις ἐμβαλόντες ἡνίας, 1390
 παράκτιοι δραμεῖσθε, κακβολὰς νεῶς
 Ἑλληνίδος δέξεσθε; σὺν δὲ τῇ θεῷ
 σπεύδοντες, ἄνδρας δυσσεβεῖς θηράσετε.
 οἱ δ' ὠκυμποποῦς ἔλξετ' εἰς πόντον πλάτας,
 ὥς ἐκ θαλάσσης, ἔκ τε γῆς ἱππεύμασιν 1395
 λαβόντες αὐτοὺς, ἢ κατὰ στύφλου πέτρας
 ῥίψωμεν, ἢ σκόλοψι πήξωμεν δέμας.
 ὑμᾶς δὲ τὰς τῶνδ' ἱστορας βουλευμάτων
 γυναῖκας αὖθις, ἡνίκ' ἂν σχολὴν λάβω,
 ποινασόμεσθα· νῦν δὲ τὴν προκειμένην 1400
 σπουδὴν ἔχοντες, οὐ μενοῦμεν ἥσυχοι.
- ΑΘ. ποῖ, ποῖ διωγμὸν τόνδε πορθμεύεις, ἄναξ
 Θόας; ἄκουσον τῆσδ' Ἀθηναίας λόγους.
 παῦσαι διώκων, ῥεῦμά τ' ἐξορμῶν στρατοῦ·
 πεπρωμένοις γὰρ θεσφάτοισι Λοξίου 1405
 δεῦρ' ἦλθ' Ὀρέστης, τόν τ' Ἑριννύων χόλον
 φεύγων, ἀδελφῆς τ' Ἄργος εἰσπέμψων δέμας,
 ἀγαλμά θ' ἱερὸν εἰς ἐμὴν ἄξων χθόνα,
 τῶν νῦν παρόντων πημάτων ἀναψυχάς.
 πρὸς μὲν σ' ὅδ' ἡμῖν μῦθος· ὃν δ' ἀποκτενεῖν 1410
 δοκεῖς Ὀρέστην, ποντίῳ λαβὼν σάλῳ,
 ἤδη Ποσειδῶν χάριν ἐμὴν ἀκύμονα

πόντου τίθησι νῶτα, πορθμεύων πλάτην.
 μαθὼν δ', Ὀρέστα, τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς,
 κλύεις γὰρ αὐδὴν καίπερ οὐ παρῶν θεᾶς, 1415
 χώρει λαβὼν ἄγαλμα, σύγγγονόν τε σήν.
 ὅταν δ' Ἀθήνας τὰς θεοδμήτους μόλῃς,
 χῶρός τίς ἐστὶν Ἀτθίδος πρὸς ἐσχάτοις
 ὄροισι, γείτων δειράδος Καρυστίας,
 ἱερὸς, Ἀλάς νιν δὴμὸς ὀνομάζει λεῶς, 1420
 ἐνταῦθα τεύξας ναὸν, ἰδρυσαι βρέτας,
 ἐπώνυμον γῆς Ταυρικῆς, πόνων τε σῶν,
 οὐς ἐξεμόχθεις περιπολῶν καθ' Ἑλλάδα
 οἴστροις Ἐριννύων· Ἄρτεμιν δέ νιν βροτοὶ
 τὸ λοιπὸν ὑμνήσουσι Ταυροπόλον θεάν. 1425
 νόμον τε θεῆς τόνδ', ὅταν ἑορτάζῃ λεῶς,
 τῆς σῆς σφαγῆς ἄποιν', ἐπισχέτω ξίφος
 δέρη πρὸς ἀνδρὸς, αἷμά τ' ἐξανιέτω,
 ὀσίας ἑκατι, θεά θ' ὅπως τιμὰς ἔχῃ.
 σὲ δ' ἀμφὶ σεμνὰς, Ἰφιγένεια, κλίμακας 1430
 Βραυρωνίας δεῖ τῆσδε κληδουχεῖν θεᾶς·
 οὗ καὶ τεθάψει κατθανοῦσα, καὶ πέπλων
 ἄγαλμά σοι θήσουσιν εὐπήνους ὑφὰς,
 ἃς ἂν γυναῖκες ἐν τόκοις ψυχορράγῃς
 λείπωσ' ἐν οἴκοις. τάσδε δ' ἐκπέμπειν χθονὸς 1435
 Ἑλληνίδας γυναῖκας ἐξεφίεμαι,

γνώμης δικαίας οὔνεκ'. ἐκώσασα σέ

* καὶ πρίν γ' Ἀρείοις ἐν πάγοις, ψήφους ἴσας

* κρίνας', Ὀρέστα, καὶ νόμισμ' εἰς ταυτόγε,

νικᾶν, ἰσήρεις ὅστις ἂν ψήφους λάβῃ· 1440

ἀλλ' ἐκκομίζου σὴν κασίγνητον χθονὸς,

Ἀγαμέμνωνος παῖ, καὶ σὺ μὴ θυμοῦ, Θόας.

ΘΟ. ἄνασσ' Ἀθάνα, τοῖσι τῶν θεῶν λόγοις

ὅστις κλύων ἄπιστος, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖ.

ἐγὼ δ' Ὀρέστη τ', εἰ φέρων βρέτας θεᾶς 1445

βέβηκ', ἀδελφῇ τ' οὐχὶ θυμοῦμαι· τί γὰρ

πρὸς τοὺς σθένοντας θεοὺς ἀμλλαῖσθαι καλόν;

ἴτωσαν εἰς σὴν ξὺν θεᾶς ἀγάλματι

γαῖαν, καθιδρύσαιντό τ' εὐτυχῶς βρέτας.

πέμψω δὲ καὶ τάσδ' Ἑλλάδ' εἰς εὐδαίμονα 1450

γυναῖκας, ὥσπερ σὸν κέλευσμ' ἐφίεται.

παύσω δὲ λόγχην, ἣν ἐπαίρομαι ξένοις,

νεῶν τ' ἐρετμὰ, σοὶ τάδ' ὥς δοκεῖ, θεά.

ΑΘ. αἰνῶ· τὸ γὰρ χρεὼν σοῦ τε καὶ θεῶν κρατεῖ.

ἴτ' ὦ πνοαῖ, ναυσθλοῦσθε τὸν Ἀγαμέμνωνος 1455

παῖδ' εἰς Ἀθήνας· ξυμπορεύσομαι δ' ἐγὼ,

σώζουσ' ἀδελφῆς τῆς ἐμῆς σεμνὸν βρέτας.

ΧΟ. ἴτ' ἐπ' εὐτυχίᾳ, τῆς σωζομένης

μοίρας εὐδαίμονες ὄντες.

ἀλλ', ὦ σεμνὴ παρά τ' ἀθανάτοις 1460

καὶ παρὰ θνητοῖς, Παλλὰς Ἀθάνα,

δράσομεν οὕτως ὥς σὺ κελεύεις·
 μάλα γὰρ τερπνὴν κἀνέλπιστον
 φήμην ἀκοᾷσι δέδεγμαι.

ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη, τὸν ἐμὸν
 βίοτον κατέχεις,
 καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

1465

ΤΕΛΟΣ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑΣ ΤΗΣ ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ.

18

THE STATE OF NEW YORK

IN SENATE,

JANUARY 1, 1881.

REPORT

OF THE

COMMISSIONERS OF THE LAND OFFICE

IN RESPONSE TO A RESOLUTION PASSED BY THE SENATE

ON JANUARY 1, 1880.

ALBANY:

JOHN B. LEECH, PRINTERS.

1881.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

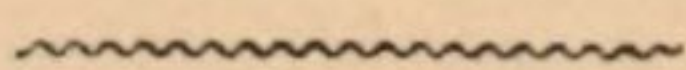
ΕΛΕΝΗ.

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ.

Ἡρόδοτος ἱστορεῖ περὶ Ἑλένης καὶ φησιν ἐλθεῖν μὲν αὐτὴν εἰς Αἴγυπτον, καὶ τοῦτο φάσκειν καὶ τὸν Ὅμηρον, ποιοῦντα τὴν Ἑλένην παρέχειν τῷ Τηλεμάχῳ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ τὸ λαθικηδὲς φάρμακον, τό οἱ πόρε Πολυδάμνα Θόωνος παράκοιτις, οὐ μὴν δὲ οὕτως, ὥς Εὐριπίδης φησίν. οἱ μὲν γὰρ πλανωμένην φασὶν αὐτὴν μετὰ τοῦ Μενελάου μετὰ τὴν τῆς Ἰλίου πόρθησιν καὶ εἰς Αἴγυπτον παραγενέσθαι, κάκειθεν πεπορίσθαι τὰ φάρμακα· ὁ δὲ τὴν μὲν ἀληθῶς Ἑλένην φησὶ μηδ' ὅπως οὖν ἐλθεῖν εἰς Τροίαν, τὸ εἶδωλον δὲ αὐτῆς. κλέψας γὰρ αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς Ἦρας βουλῇ Πρωτεΐ τῷ βασιλεῖ τῆς Αἰγύπτου φυλάττειν παρέδωκε. τούτου δὲ θανόντος ὁ υἱὸς αὐτοῦ Θεοκλύμενος ἐπειράτο γαμεῖν αὐτήν. ἡ δὲ ἰκέτις παρεκάθητο τῷ τοῦ Πρωτέως μνημείῳ, ὅθεν αὐτῇ ἐπιφαίνεται Μενέλεως, τὰς μὲν ναῦς ἐν τῇ θαλάσσῃ ἀπολέσας, ὀλίγους δὲ τινὰς τῶν ἐταίρων ἐν ἄντρῳ καθειργμένους σώζων. εἰς λόγους δὲ ἐλθόντες καὶ μηχανορρήσαντες ἀπατῶσι μὲν τὸν Θεοκλύμενον, αὐτοὶ δὲ νηὶ ἐμβάντες, ὥς δὴ τῷ Μενέλεω θανόντι κατὰ θάλατταν θύσοντες, εἰς τὴν ἰδίαν διασώζονται.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΕΛΕΝΗ.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ΓΡΑΥΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΘΕΟΝΟΗ.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

[ΕΤΕΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ.]

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ.

Προλογίζει δὲ ἡ Ἑλένη.

Ε Λ Ε Ν Η.

ΕΛ. Νείλου μὲν αἶδε καλλιπάρθενοι ῥοαί,
ὃς ἀντὶ δίας ψακάδος Αἰγύπτου πέδον
λευκῆς τακείσης χιόνος ὑγραίνει γύας.
Πρωτεὺς δ', ὅτ' ἔζη, τῇσδε γῆς τύραννος ἦν,
Φάρον μὲν οἰκῶν νῆσον, Αἰγύπτου δ' ἄναξ, 5
ὃς τῶν κατ' οἶδμα παρθένων μίαν γαμεῖ,
Ψαμάθην, ἐπειδὴ λέκτρ' ἀφῆκεν Αἰακοῦ.
τίκτει δὲ τέκνα δισσὰ τοῖσδε δώμασι,
Θεοκλύμενον ἄρσεν', ὅτι δὴ θεοὺς σέβων
βίον διήνεγκ', εὐγενῇ τε παρθένον 10
Εἰδὼ, τὸ μητρὸς ἀγλαΐσμ', ὅτ' ἦν βρέφος·
ἐπεὶ δ' ἐς ἡβην ἦλθεν ὠραίων γάμων,
καλοῦσιν αὐτὴν Θεονόην· τὰ θεῖα γάρ,
τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα πάντ' ἠπίστατο,
προγόνου λαβοῦσα Νηρέως τιμὰς πάρα. 15

ἡμῖν δὲ γῇ μὲν πατρίς οὐκ ἀνώνυμος
 Σπάρτη, πατὴρ δὲ Τυνδάρεως· ἔστιν δὲ δὴ
 λόγος τις ὡς Ζεὺς μητέρ' ἔπτατ' εἰς ἐμὴν
 Λήδαν, κύκνου μορφώματ' ὄρνιθος λαβών,
 ὃς δόλιον εὐνὴν ἐξέπραξ' ὑπ' αἰετοῦ 20
 δίωγμα φεύγων, εἰ σαφὴς οὗτος λόγος.
 Ἑλένη δ' ἐκλήθην· ἃ δὲ πεπόνθαμεν κακὰ
 λέγοιμ' ἄν. ἦλθον τρεῖς θεαὶ κάλλους πέρι
 Ἰδαῖον εἰς κευθμῶν' Ἀλέξανδρον πάρα,
 Ἥρα Κύπρις τε Διογενῆς τε παρθένος, 25
 μορφῆς θέλουσai διαπεράνασθαι κρίσιν.
 τοῦμόν δὲ κάλλος, εἰ καλὸν τὸ δυστυχές,
 Κύπρις προτείνασ' ὡς Ἀλέξανδρος γαμεῖ,
 νικᾷ· λιπὼν δὲ βούσταθμ' Ἰδαῖος Πάρις
 Σπάρτην ἀφίκεθ', ὡς ἐμὸν σχήσων λέχος. 30
 Ἥρα δὲ μεμφθεῖσ' οὐνεκ' οὐ νικᾷ θεάς,
 ἐξηνέμωσε τ' ἄμ' Ἀλεξάνδρῳ λέχη,
 δίδωσι δ' οὐκ ἔμ', ἀλλ' ὁμοιώσας ἐμοὶ
 εἶδωλον ἔμπνουν οὐρανοῦ ξυνθεῖσ' ἄπο,
 Πριάμου τυράννου παιδί· καὶ δοκεῖ μ' ἔχειν, 35
 κενὴν δόκησιν, οὐκ ἔχων. τὰ δ' αὖ Διὸς
 βουλεύματ' ἄλλα τοῖσδε συμβαίνει κακοῖς·
 πόλεμον γὰρ εἰσήνεγκεν Ἑλλήνων χθονὶ
 καὶ Φρυγί δυστήνοισιν, ὡς ὄχλου βροτῶν
 πλήθους τε κουφίσειε μητέρα χθόνα, 40

γνωτόν τε θείῃ τὸν κράτιστον Ἑλλάδος.
 Φρυγῶν δ' ἐς ἀλκὴν προὔτεθην, ἐγὼ μὲν οὔ,
 τὸ δ' ὄνομα τοῦμόν, ἄθλον Ἑλλησιν δορός.
 λαβὼν δέ μ' Ἑρμῆς ἐν πτυχαῖσιν αἰθέρος,
 νεφέλῃ καλύψας, οὐ γὰρ ἡμέλησέ μου 45
 Ζεὺς, τόνδ' ἐς οἶκον Πρωτέως ἰδρύσατο,
 πάντων προκρίνας σωφρονέστατον βροτῶν,
 ἀκέραιον ὡς σῶσαιμι Μενέλεω λέχος.
 καὶ γὰρ ἐνθάδ' εἶμ', ὃ δ' ἄθλιος πόσις
 στράτευμ' ἀθροίσας τὰς ἐμὰς ἀναρπαγὰς 50
 θηρᾶ, πορευθεὶς Ἰλίου πυργώματα.
 ψυχαὶ δὲ πολλαὶ δι' ἐμ' ἐπὶ Σκαμανδρίοις
 ῥοαῖσιν ἔθανον· ἡ δὲ πάντα τλᾶσ' ἐγὼ
 κατάρατός εἰμι, καὶ δοκῶ προδοῦσ' ἐμὸν
 πόσιν ξυνάψαι πόλεμον Ἑλλησιν μέγαν. 55
 τί δῆτ' ἔτι ζῶ; θεοῦ τόδ' εἰσήκουσ' ἔπος
 Ἑρμοῦ, τὸ κλεινόν μ' ἔτι κατοικήσειν πέδον
 Σπάρτης ξὺν ἀνδρί, γνόντος ὡς ἐς Ἴλιον
 οὐκ ἦλθον, ἵνα μὴ λέκτρ' ὑποστρώσω τινί.
 ἕως μὲν οὖν φῶς ἡλίου τόδ' ἔβλεπε 60
 Πρωτεύς, ἄσυλος ἦν γάμων· ἐπεὶ δὲ γῆς
 σκότῳ κέκρυπται, παῖς ὁ τοῦ τεθνηκότος
 θηρᾶ γαμεῖν με. τὸν πάλαι δ' ἐμὸν πόσιν
 τιμῶσα, Πρωτέως μνηῖμα προσπίτνω τόδε
 ἱκέτις, ἵν' ἀνδρὶ τὰμὰ διασώσω λέχη, 65

- ὥς, εἰ καθ' Ἑλλάδ' ὄνομα δυσκλεὲς φέρω,
μή μοι τὸ σῶμά γ' ἐνθάδ' αἰσχύνῃν ὄφλη.
- ΤΕΥ. τίς τῶνδ' ἐρυμνῶν δωμάτων ἔχει κράτος;
Πλούτου γὰρ οἶκος ἄξιος προσεικάσαι,
βασίλειά τ' ἀμφιβλήματ' εὐθριγκοί θ' ἔδραι. 70
ἔα. ὦ θεοί, τίν' εἶδον ὄψιν; ἐχθίστην ὁρῶ
γυναικὸς εἰκὼ φόνιον, ἥ μ' ἀπώλεσε
πάντας τ' Ἀχαιοῦς. θεοί σ', ὅσον μίμημ' ἔχεις
Ἑλένης, ἀποπτύσαιεν. εἰ δὲ μὴ 'ν ξένῃ
γαίᾳ πόδ' εἶχον, τῷδ' ἂν εὐστόχῳ πτερῷ 75
ἀπόλαυσιν εἰκοῦς ἔθανες ἂν Διὸς κόρης.
- ΕΛ. τί δ', ὦ ταλαίπωρ', ὅστις ὢν μ' ἀπεστράφης,
καὶ ταῖς ἐκείνης συμφοραῖς ἐμὲ στυγεῖς;
- ΤΕΥ. ἡμαρτον· ὀργῇ δ' εἷξα μᾶλλον ἢ μ' ἐχρῆν·
μισεῖ γὰρ Ἑλλὰς πᾶσα τὴν Διὸς κόρην. 80
σύγγνωθι δ' ἡμῖν τοῖς λελεγμένοις, γύναι.
- ΕΛ. τίς δ' εἶ; πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπεστράφης πέδον;
- ΤΕΥ. εἷς τῶν Ἀχαιῶν, ὦ γύναι, τῶν ἀθλίων.
- ΕΛ. οὐτάρ σ' Ἑλένην εἰ στυγεῖς θαυμαστέον. .
ἀτὰρ τίς εἶ, πόθεν, † τίνος, ἐξαυδᾶν σε χρή. 85
- ΤΕΥ. ὄνομα μὲν ἡμῖν Τεῦκρος, ὁ δὲ φύσας πατὴρ
Τελαμών, Σαλαμῖς δὲ πατρίς ἢ θρέψασά με.
- ΕΛ. τί δῆτα Νείλου τάσδ' ἐπιστρέφει γύας;
- ΤΕΥ. φυγὰς πατρώας ἐξελέλαμαι χθονός.
- ΕΛ. τλήμων ἂν εἴης· τίς δέ σ' ἐκβάλλει πάτρας; 90

- ΤΕΥ. Τελαμὼν ὁ φύσας. τίν' ἂν ἔχοις μᾶλλον φίλον;
 ΕΛ. ἐκ τοῦ; τὸ γάρ τοι πράγμα συμφορὰν ἔχει.
 ΤΕΥ. Αἴας μ' ἀδελφὸς ὦλεσ' ἐν Τροίᾳ θανὼν.
 ΕΛ. πῶς; οὔτι που σῶ φασγάνῳ βίον στερεῖς;
 ΤΕΥ. οἰκεῖον αὐτὸν ὦλεσ' ἄλμ' ἐπὶ ξίφος. 95
 ΕΛ. μανέντ'; ἐπεὶ τίς σωφρονῶν τλαίῃ τάδ' ἂν;
 ΤΕΥ. τὸν Πηλέως τίν' οἶσθ' Ἀχιλλέα γόνον;
 ΕΛ. μνηστήρ ποθ' Ἑλένης ἦλθεν, ὡς ἀκούομεν.
 ΤΕΥ. θανὼν ὃδ' ὅπλων ἔριν ἔθηκε συμμαχοῖς.
 ΕΛ. καὶ δὴ τί τοῦτ' Αἴαντι γίγνεται κακόν; 100
 ΤΕΥ. ἄλλου λαβόντος ὅπλ' ἀπηλλάχθη βίου.
 ΕΛ. σὺ τοῖς ἐκείνου δῆτα πῆμασιν νοσεῖς;
 ΤΕΥ. ὀθούνεκ' αὐτῷ γ' οὐ ξυνωλόμην ὁμοῦ.
 ΕΛ. ἦλθες γάρ, ὦ ξέν', Ἰλίου κλεινὴν πόλιν;
 ΤΕΥ. καὶ ξύν γε πέρσας αὐτὸς ἀνταπωλόμην. 105
 ΕΛ. ἦδη γὰρ ἤπται καὶ κατείργασται πυρί;
 ΤΕΥ. ὥστ' οὐδ' ἵχνος γε τειχέων εἶναι σαφές.
 ΕΛ. ὦ τλῆμον Ἑλένη, διὰ σ' ἀπόλλυνται Φρύγες.
 ΤΕΥ. καὶ πρός γ' Ἀχαιοί· μεγάλα δ' εἵργασται κακά.
 ΕΛ. πόσον χρόνον γὰρ διαπεπόρθηται πόλις; 110
 ΤΕΥ. ἑπτὰ σχεδόν τι καρπίμους ἔτῳ κύκλους.
 ΕΛ. χρόνον δ' ἐμείνατ' ἄλλον ἐν Τροίᾳ πόσον;
 ΤΕΥ. πολλὰς σελήνας, δέκα διελθούσας ἔτη.
 ΕΛ. ἦ καὶ γυναῖκα Σπαρτιάτιν εἴλετε;
 ΤΕΥ. Μενέλαος αὐτὴν ἦγ' ἐπισπάσας κόμης. 115

- ΕΛ. εἶδες σὺ τὴν δύστηνον; ἢ κλύων λέγεις;
- ΤΕΥ. ὥσπερ σέ γ', οὐδὲν ἦσσον, ὀφθαλμοῖς ὁρῶν.
- ΕΛ. σκοπεῖτε μὴ δόκησιν εἶχετ' ἐκ θεῶν.
- ΤΕΥ. ἄλλου λόγου μέμνησο, μὴ κείνης ἔτι·
- ΕΛ. οὕτω δοκεῖτε τὴν δόκησιν ἀσφαλῆ; 120
- ΤΕΥ. αὐτὸς γὰρ ὅσσοις εἰδόμην ὡς νῦν σ' ὁρῶ.
- ΕΛ. ἤδη δ' ἐν οἴκοις σὺν δάμαρτι Μενέλεως;
- ΤΕΥ. οὐκ οὖν ἐν Ἀργεῖ γ', οὐδ' ἐπ' Εὐρώτᾳ ῥοαῖς.
- ΕΛ. αἰαῖ. κακὸν τόδ' εἶπας οἷς κακὸν λέγεις.
- ΤΕΥ. ὡς κείνος ἀφανῆς σὺν δάμαρτι κλήζεται. 125
- ΕΛ. οὐ πᾶσι πορθμὸς αὐτὸς Ἀργείοισιν ἦν;
- ΤΕΥ. ἦν, ἀλλὰ χειμῶν ἄλλος' ἄλλον ὥρισεν.
- ΕΛ. ποίοισιν ἐν νώτοις ποντίας ἁλός;
- ΤΕΥ. μέσον περῶσι πέλαγος Αἰγαίου πόρου.
- ΕΛ. κακ τοῦδε Μενέλεων οὔτις οἶδ' ἀφιγμένον; 130
- ΤΕΥ. οὐδεὶς· θανὼν δὲ κλήζεται καθ' Ἑλλάδα.
- ΕΛ. ἀπωλόμεσθα· Θεστιᾶς δ' ἔστιν κόρη;
- ΤΕΥ. Λήδαν ἔλεξας; οἴχεται θανοῦσα δή.
- ΕΛ. ἥπού νιν Ἑλένης αἰσχρὸν ὤλεσεν κλέος;
- ΤΕΥ. φασίν, βρόχω γ' ἄψασαν εὐγενῇ δέρην. 135
- ΕΛ. οἱ Τυνδάρειοι δ' εἰσὶν ἢ οὐκ εἰσὶν κόροι;
- ΤΕΥ. τεθναῖσι κοὐ τεθναῖσι· δύο δ' ἐστὸν λόγῳ.
- ΕΛ. πότερος ὁ κρείσσων; ὦ τάλαιν' ἐγὼ κακῶν.
- ΤΕΥ. ἄστροις σφ' ὁμοιωθέντε φάσ' εἶναι θεῶ.
- ΕΛ. καλῶς ἔλεξας τοῦτο· θάτερον δὲ τί; 140

- ΤΕΥ. σφαγαῖς ἀδελφῆς οὐνεκ' ἐκπνεῦσαι βίον.
 ἄλις δὲ μύθων· οὐ διπλᾶ χρήζω στένειν.
 ὦν δ' οὐνεκ' ἦλθον τούσδε βασιλείους δόμους,
 τὴν θεσπιωδὸν Θεονόην χρήζων ἰδεῖν,
 σὺ προξένησον, ὥς τύχῳ μαντευμάτων 145
 ὅπῃ νεὼς στείλαιμ' ἂν οὐρίον πτερὸν
 εἰς γῆν ἑναλίαν Κύπρον, οὗ μ' ἐθέσπισεν
 οἰκεῖν Ἀπόλλων, ὄνομα νησιωτικὸν
 Σαλαμῖνα θέμενον τῆς ἐκεῖ χάριν πάτρας.
- ΕΛ. πλοῦς, ὦ ξέν', αὐτὸς σημανεῖ· σὺ δ' ἐκλιπὼν 150
 γῆν τήνδε φεῦγε, πρίν σε παῖδα Πρωτέως
 ἰδεῖν, ὅς ἄρχει τῇσδε γῆς· ἄπεστι δὲ
 κυσὶν πεποιθὼς ἐπὶ φοναῖς θηροκτόνοις·
 κτείνει γὰρ Ἑλλήν' ὄντιν' ἂν λάβῃ ξένον.
 ὅτου δ' ἑκατι, μήτε σὺ ζήτει μαθεῖν 155
 ἐγὼ τε σιγῶ· τί γὰρ ἂν ὠφελοῖμί σε;
- ΤΕΥ. καλῶς ἔλεξας, ὦ γύναι. θεοὶ δέ σοι
 ἐσθλῶν ἀμοιβὰς ἀντιδωρησαίατο.
 Ἑλένη δ' ὅμοιον σῶμ' ἔχουσ' οὐ τὰς φρένας
 ἔχεις ὁμοίας, ἀλλὰ διαφόρους πολύ. 160
 κακῶς δ' ὅλοιτο, μηδ' ἐπ' Εὐρώτα ῥοὰς
 ἔλθοι· σὺ δ' εἴης εὐτυχῆς αἰεί, γύναι.
- ΕΛ. ὦ μεγάλων ἀχέων καταβαλλομένα μέγαν οἶτον,

ποῖον ἀμιλλαθῶ γόον; ἢ τίνα μοῦσαν ἐπέλθω,
δάκρυσιν, ἢ θρήνοις, ἢ πένθεσιν; 165
ἔ ξ.

πτεροφόροι νεάνιδες, στροφή α.
παρθένοι, Χθονὸς κόραι,
Σειρῆνες, εἴθ' ἐμοῖς γόοις
μόλοιτ' ἔχουσαι τὸν Λίβυν 170
λωτὸν ἢ σύριγγας, αἰλίνοις κακοῖς
τοῖς ἐμοῖσι σύνοχα δάκρυα,
πάθεσι πάθεα, μέλεσι μέλεα,
μουσεῖά τε θρηνήμασι ξυνωδά
πέμψειε Φερσέφασσα
[φόνια] φόνια, χάριτας ἔν' ἐπὶ δάκρυσιν 175
παρ' ἐμέθεν ὑπὸ μέλαθρα νύχια [παιάνας]
νέκυσι μελομένας λάβη.

ΧΟ. κυανοειδὲς ἀμφ' ὕδωρ ἀντ. α.
ἔτυχον ἑλικά τ' ἀνὰ χλόαν
φοίνικας ἀλίου πέπλους 180
αὐγαῖσιν ἐν ταῖς χρυσέαις
ἄμφιθάλπους' ἐν τε δόνακος ἔρνεσιν·
ἐνθεν οἰκτρὸν ὄμαδον ἔκλυον,
ἄλυρον ἔλεγον, ὅ,τι ποτ' ἔλακεν
* * αἰάγμασι στένουσα, 185

183. ἀνεβόασεν inter οἰκτρὸν et ὄμαδον del. Editor.

185. Lacunam indicavit Editor.

Νύμφα τις οἷα Ναῖς
 ὄρεσι φυγάδα νόμον ἰεῖσα
 γοερὸν, ὑπὸ δὲ πέτρινα [μύχατα] γύαλα
 Πανὸς ἀναβοᾷ γάμους.

ΕΛ. ἰὼ ἰώ.

στρ. β. 190

θήραμα βαρβάρου πλάτας,
 Ἑλλανίδες κόραι,
 ναύτας Ἀχαιῶν τις ἔμολεν ἔμολε,
 δάκρυα δάκρυσί μοι φέρων,

Ἰλίου κατασκαφὰν

195

πυρὶ μέλουσαν δαΐῳ
 δι' ἐμὲ τὰν πολυκτόνον,
 δι' ἐμὸν ὄνομα πολύπονον.

Λήδα δ' ἐν ἀγχόναις

θάνατον ἔλαβεν

200

αἰσχύνας ἐμᾶς ὑπ' ἀλγέων.

ὁ δ' ἐμὸς ἐν ἀλὶ πολυπλανῆς

πόσις ὀλόμενος οἴχεται,

Κάστορός τε συγγόνου τε

διδυμογενὲς ἄγαλμα πατρίδος

205

ἀφανὲς ἀφανὲς ἱππόκροτα λέλοιπε δάπεδα

γυμνάσιά τε δονακόεντος

Εὐρώτα, νεανίαν πόνον.

ΧΟ. αἰαῖ αἰαῖ.

ἀντ. β.

ὦ δαίμονος πολυστόνου

210

μοίρας τε σᾶς, γύναι.
 αἰὼν δυσαίων τις ἔλαχεν ἔλαχεν,
 ὅτε σε τέκετο ματρόθεν
 Ζεὺς πρέπων δι' αἰθέρος
 χιονόχρως κύκνου πτερῶ· 215
 τί γὰρ ἄπεστί σοι κακῶν;
 τίνα δὲ βίοτον οὐκ ἔτλας;
 μάτηρ μὲν οἴχεται,
 δίδυμά τε Διὸς
 οὐκ εὐδαιμονεῖ τέκεα φίλα, 220
 χθόνα δὲ πάτριον οὐχ ὄρᾳς,
 διὰ δὲ πόλεας ἔρχεται
 βάξις, ἃ σε βαρβάροισι
 λέχεσι, πότνια, παραδίδωσιν,
 ὃ δὲ σὸς ἐν ἀλὶ κύμασί τε λέλοιπε βίοτον, 225
 οὐδέ ποτ' ἔτι πάτρια μέλαθρα
 καὶ τὰν Χαλκίοικον ὀλβιεῖς.

ΕΛ. φεῦ φεῦ, τίς ἦν Φρυγῶν;
 ἦ τίς Ἑλλανίας ἀπὸ χθονὸς
 ἔτεμε τὰν δακρυόεσσαν Ἴλίῳ 230
 πεύκαν; ἔνθεν ὀλόμενον
 σκάφος συναρμόσας
 ὃ Πριαμίδας ἔπλευσε βαρβάρῳ πλάτῃ
 τὰν ἐμὰν ἐφ' ἐστίαν,
 ἐπὶ τὸ δυστυχὲς 235

κάλλος, ὥς ἔλοι γάμον ἐμόν.

ἅ δὲ δόλιος ἅ πολυκτόνος Κύπρις

Δαναΐδαις ἄγουσα θάνατον Πριαμίδαις τε.

ὦ τάλαινα συμφορᾶς.

ἅ δὲ χρυσείοις θρόνοις

240

Διὸς ὑπαγκάλισμα σεμνὸν Ἥρα

τὸν ὠκύπουν ἔπεμψε Μαιάδος γόνον,

ὅς με χλοερὰ δρεπομέναν ἔσω πέπλων

ρόδεα πέταλα, χαλκίοικον ὥς Ἀθάναν

μόλοιμ', ἀναρπάσας δι' αἰθέρος

245

τάνδε γαῖαν εἰς ἄνολβον,

ἔριν ἔριν τάλαιναν ἔθετο

Πριαμίδαισιν Ἑλλάδος.

τὸ δ' ἐμόν ὄνομα παρὰ Σιμουντίοις ῥοαῖσι

μαψίδιον ἔχει φάτιν.

250

ΧΟ. ἔχεις μὲν ἀλγείν', οἶδα· σύμφορον δέ τοι

ὥς ῥᾶστα τὰναγκαῖα τοῦ βίου φέρειν.

ΕΛ. φίλαι γυναῖκες, τίνι πότμῳ συνεζύγην;

ἄρ' ἢ τεκοῦσά μ' ἔτεκεν ἀνθρώποις τέρας;

γυνὴ γὰρ οὐθ' Ἑλληνὶς οὔτε βάρβαρος

255

τεῦχος νεοσσῶν λευκὸν ἐκλοχεύεται,

ἐν ᾧ με Λήδαν φασὶν ἐκ Διὸς τεκεῖν.

τέρας γὰρ ὁ βίος καὶ τὰ πράγματ' ἐστί μοι,

τὰ μὲν δι' Ἥραν, τὰ δὲ τὸ κάλλος αἴτιον.

εἴθ' ἐξαλειφθεῖς, ὥς ἄγαλμ', αὖθις πάλιν

260

αἴσχιον εἶδος ἀντὶ τοῦ καλοῦ λαβον,
 καὶ τὰς τύχας μὲν τὰς κακάς, ἃς νῦν ἔχω, [*f. φάτεις.*
 Ἕλληνες ἐπελάθοντο, τὰς δὲ μὴ κακὰς
 ἔσωζον ὥσπερ τὰς κακὰς σώζουσί μου.
 ὅστις μὲν οὖν εἰς μίαν ἀποβλέπων τύχην 265
 πρὸς θεῶν κακοῦται, βαρὺ μὲν, οἰστέον δ' ὅμως·
 ἡμεῖς δὲ πολλαῖς συμφοραῖς ἐγκείμεθα.
 πρῶτον μὲν οὐκ οὔσ' ἄδικός εἰμι δυσκλεής.
 καὶ τοῦτο μεῖζον τῆς ἀληθείας κακόν,
 ὅστις τὰ μὴ προσόντα κέκτηται κακά. 270
 ἔπειτα πατρίδος θεοί μ' ἀφιδρύσαντο γῆς
 εἰς βάρβαρ' ἦθη, καὶ φίλων τητωμένη
 δούλη καθέστηκε, οὔσ' ἐλευθέρων ἀπο·
 τὰ βαρβάρων γὰρ δοῦλα πάντα πλὴν ἐνός.
 ἄγκυρα δ' ἣ μου τὰς τύχας ὥχει μόνη, 275
 πόσιν ποθ' ἥξειν καί μ' ἀπαλλάξειν κακῶν,
 ἅφ' οὔ τέθνηκεν οὔτος, οὐκέτ' ἔστι δῆ.
 μήτηρ δ' ὄλωλε, καὶ φονεὺς ἐγὼ κλύω,
 ἀδίκως μὲν, ἀλλὰ τ' ἀδικον τόδ' ἔστ' ἐμόν·
 ὃ δ' ἀγλαῖσμα δωμάτων ἐμοῦ τ' ἔφυ, 280
 θυγάτηρ ἄνανδρος πολιά παρθενεύεται·
 τὼ τοῦ Διὸς δὲ λεγομένω Διοσκόρῳ
 οὐκ ἐστόν. ἀλλὰ πάντ' ἔχουσα δυστυχῇ

277. Α. οὔτος τέθνηκεν, οὔτος οὐκ. ἐ. δ.

278. Α. φονεὺς αὐτῆς ἐγώ.

τοῖς πράγμασιν τέθνηκα, τοῖς δ' ἔργοισιν οὔ.
 τὸ δ' ἔσχατον τοῦτ', εἰ μόλοιμεν εἰς πάτραν, 285
 κλήθροισ ἀν εἰργοίμεσθα, τὴν ὑπ' Ἰλίῳ
 δοκοῦντες Ἑλένην Μενέλεώ μ' ἐλθεῖν μέτα.
 εἰ μὲν γὰρ ἔζη πόσις, ἀνεγνώσθημεν ἀν
 εἰς ξύμβολ' ἐλθόνθ', ἃ φανέρ' ἀν μόνοις ἀν ἦν.
 νῦν δ' οὔτε τοῦτ' ἔστ', οὔτε μὴ σωθῇ ποτε. 290
 τί δῆτ' ἔτι ζῶ; τίν' ὑπολείπομαι τύχην;
 γάμους ἐλομένη τῶν κακῶν ὑπαλλαγὰς,
 μετ' ἀνδρὸς οἰκεῖν βαρβάρου, πρὸς πλουσίαν
 τράπεζαν ἴζουσ'; ἀλλ' ὅταν πόσις πικρὸς
 ξυνῇ γυναικί, καὶ τὸ δῶμ' ἐστὶν πικρόν. 295
 θανεῖν κράτιστον· πῶς θάνοιμ' ἀν οὖν καλῶς;
 ἀσχήμονες μὲν ἀγχόναι μετάρσιοι,
 κὰν τοῖσι δούλοις δυσπρεπὲς νομίζεται,
 σφαγαὶ δ' ἔχουσιν εὐγενές τι καὶ καλόν,
 σμικρὸν δ' ὁ καιρὸς ἄρτ' ἀπαλλάξαι βίου. 300
 εἰς γοῦν τοσοῦτον ἤλθομεν βάθος κακῶν·
 αἱ μὲν γὰρ ἄλλαι διὰ τὸ κάλλος εὐτυχεῖς
 γυναῖκες, ἡμᾶς δ' αὐτὸ τοῦτ' ἀπώλεσεν.

ΧΟ. Ἑλένη, τὸν ἐλθόνθ', ὅστις ἐστὶν ὁ ξένος,
 μὴ πάντ' ἀληθῇ δοξάσης εἰρηκέναι. 305

ΕΛ. καὶ μὴν σαφῶς γ' ἔλεξ' ὀλωλέναι πόσιν.

ΧΟ. πόλλ' ἀν γένοιτο καὶ διὰ ψευδῶν ἔπη.

301. Hactenus γὰρ.

- ΕΛ. καὶ τ᾽αμπαλὶν γε, τῶνδ' ἀληθεία σαφής.
 ΧΟ. εἰς ξυμφορὰν γὰρ ἀντὶ τὰγαθοῦ φέρει.
 ΕΛ. φόβος γὰρ εἰς τὸ δεῖμα περιβαλὼν μ' ἄγει. 310
 ΧΟ. πῶς δ' εὐμενείας τοισίδ' ἐν δόμοις ἔχεις;
 ΕΛ. πάντες φίλοι μοι πλὴν ὁ θηρεύων γάμους.
 ΧΟ. οἶσθ' οὖν ὃ δρᾷσον; μνήματος λιποῦσ' ἔδραν,
 ΕΛ. εἰς ποῖον ἔρπεις μῦθον ἢ παραίνεσιν;
 ΧΟ. ἔλθοῦσ' ἐς οἴκους, ἢ τὰ πάντ' ἐπίσταται, 315
 τῆς ποντίας Νηρηΐδος ἐκγόνου κόρης,
 πυθοῦ πόσιν σὸν Θεονόης εἴτ' ἔστ' ἔτι
 εἴτ' ἐκλέλοιπέ φέγγος· ἐκμαθοῦσα δ' εὖ,
 πρὸς τὰς τύχας τὸ χάσμα τοὺς γόους τ' ἔχε.
 πρὶν δ' οὐδὲν ὀρθῶς εἰδέναι, τί σοι πλέον 320
 λυπουμενὴν γένοιτ' ἄν; ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ·
 τάφον λιποῦσα τόνδε σύμμιζον κόρη,
 ὅθενπερ εἴσει πάντα· τὰληθῇ φράσαι [f. μαθεῖν.
 ἔχουσ' ἐν οἴκοις τοῖσδε, τί βλέπεις πρόσω;
 θέλω δὲ καὶ γὰρ σοὶ συνεισελθεῖν δόμους, 325
 καὶ συμπυθέσθαι παρθένου θεσπίσματα·
 γυναῖκα γὰρ δὴ συμπονεῖν γυναικὶ χρή.
 ΕΛ. φίλαι, λόγους ἐδεξάμαν. στροφή.
 βᾶτε βᾶτε δ' εἰς δόμους,
 ἀγῶνας ἐντὸς [οἴκων] ὥς 330
 πύθησθε τοὺς ἐμούς.

ΧΟ. θέλουνσαν οὐ μόλις καλεῖς.

ΕΛ. ἰὼ μέλεος ἄδ' ἀμέρα.

τίν' ἄρα τάλανα τίνα δακρυό-
εντα λόγον ἀκούσομαι;

335

ΧΟ. μὴ πρόμαντις ἀλγέων
προλάβαν', ὦ φίλα, γόους.

ΕΛ. τί μοι πόσις μέλεος ἔτλα;

ἀντιστροφή.

πότερα δέρκεται φάος

τέθριππά θ' ἀλίου

340

[εἰς] κέλευθά τ' ἀστέρων,

ΧΟ. * * * *

ΕΛ. * * * *

ἦ 'ν νέκυσι κατὰ χθονὸς

τὰν χθόνιον ἔχει τύχαν;

345

ΧΟ. εἰς τὸ φέρτερον τίθει

τὸ μέλλον, ὅτι γενήσεται.

ΕΛ. σέ γ' ἀνεκάλεσα, σέ δὲ κατόμοσα,

τὸν ὑδρόεντα δόνακι χλωρὸν

Εὐρώταν, θανόντος εἰ βάξις

350

ἔτυμος ἀνδρὸς ἄδε μοι.

ΧΟ. τί τάδ' ἀσύνετα;

ΕΛ. φόνιον αἰώρημα

διὰ δέρης ὀρέζομαι,

334. Hactenus τάλαινα.

348. Hactenus σέ γὰρ ἐκάλεσα.

341. εἰς unc. incl. Editor.

- ἡ ξιφοκτόνον δίωγμα 355
 λαιμορύτου σφαγᾶς
 αὐτοσίδαρον ἔσω πελάσω διὰ σαρκὸς ἄμιλλαν,
 θῦμα τριζύγοις θεαῖσι
 τῷ τε σύριγγ' ἀν' Ἰδα σεβί-
 ζοντι Πριάμίδα ποτ' ἀμφὶ βουστάθμους. 360
- ΧΟ. ἄλλος' ἀποτροπὰ κακῶν
 γένοιτο, τὸ δὲ σὸν εὐτυχές.
- ΕΛ. ἰὼ Τροία τάλαινα
 δι' ἔργ' ἀνεργ' ὄλλυσαι, μέλεά τ' ἔτλας·
 τὰ δ' ἐμὰ δῶρα Κύπριδος ἔτεκε 365
 πολὺ μὲν αἶμα, πολὺ δὲ δάκρυον, ἄχεά τ' ἄχεσι,
 δάκρυα δάκρυσιν ἔλαβε πάθεα,
 ματέρες τε παῖδας ὤλεσαν,
 ἀπὸ δὲ παρθένοι κόμας
 ἔθεντο σύγγονοι νεκρῶν, Σκαμάνδριον 370
 ἀμφὶ Φρύγιον οἶδμα.
 βοὰν βοὰν δ' Ἑλλάς
 κελάδησε κἀνωτότυξεν,
 ἐπὶ δὲ κρατὶ χέρας ἔθηκεν
 ὄνυχι δ' ἀπαλόχροα γένυν 375
 ἔδευσε φονίαισι πλαγαῖς.
 ὦ μάκαρ Ἀρκαδία ποτὲ παρθένε Καλλιστοῖ, Διὸς
 ἂ λεχέων ἐπέβας τετραβάμοσι γυίοις,
 ὥς πολὺ ματρὸς ἐμᾶς ἔλαχες πλέον,

ἃ μορφᾷ θηρῶν λαχνογυίων 380
 ὄμματι λάβρω σχῆμα λεαίνης
 ἐξαλλάξας ἄχρα λύπης·
 ἄν τέ ποτ' Ἄρτεμις ἐξεχορεύσατο,
 χρυσοκέρατ' ἔλαφον, Μέροπος Τιτανίδα κούραν,
 καλλοσύνας ἔνεκεν· τὸ δ' ἐμὸν δέμας 385
 ὤλεσεν ὤλεσε Πέργαμα Δαρδανίας
 ὀλομένους τ' Ἀχαιούς.

ΜΕΝ. ὦ τὰς τεθρίππους Οἰνομάω Πῖσαν κάτα
 Πέλοψ ἀμίλλας ἐξαμιλληθείς ποτε,
 εἴθ' ὥφελες τόθ', ἥνίκ' ἔρανον εἰς θεοὺς 390
 † πεισθεὶς ἐποίεις, ἐν θεοῖς λιπεῖν βίον,
 πρὶν τὸν ἐμὸν Ἀτρέα πατέρα γεννῆσαί ποτε,
 ὃς ἐξέφυσεν Ἀερόπης λέκτρων ἄπο
 Ἀγαμέμνον' ἐμέ τε Μενέλεων, κλεινὸν ζυγόν·
 πλεῖστον γὰρ οἶμαι, καὶ τόδ' οὐ κόμπω λέγω, 395
 στράτευμα κώπη διορίσαι Τροίαν ἐπι
 τύραννος, οὐδὲν πρὸς βίαν στρατηλατῶν,
 ἐκοῦσι δ' ἄρξας Ἑλλάδος νεανίαις.
 καὶ τοὺς μὲν οὐκέτ' ὄντας ἀριθμῆσαι πάρα,
 τοὺς δ' ἐκ θαλάσσης ἀσμένως πεφευγότας, 400
 νεκρῶν φέροντας ὀνόματ' εἰς οἴκους πάλιν.
 ἐγὼ δ' ἐπ' οἶδμα πόντιον γλαυκῆς ἀλὸς
 τλήμων ἀλῶμαι χρόνον ὅσονπερ Ἰλίου
 πύργους ἔπερσα, κεῖς πάτραν χρήζων μολεῖν,

οὐκ ἀξιοῦμαι τοῦδε πρὸς θεῶν τυχεῖν. 405
 Λιβύης τ' ἐρήμους ἀξένους τ' ἐπιδρομὰς
 πέπλευκα πάσας· χῶταν ἐγγὺς ὦ πάτρας,
 πάλιν μ' ἀπωθεῖ πνεῦμα, κοῦποτ' οὔριον
 εἰσῆλθε λαῖφος, ὥστε μ' εἰς πάτραν μολεῖν.
 καὶ νῦν τάλας ναυαγός, ἀπολέσας φίλους, 410
 ἐξέπεσον εἰς γῆν τήνδε· ναῦς δὲ πρὸς πέτρας
 πολλοὺς ἀριθμοὺς ἄγνυται ναυαγίων.
 τρόπις δ' ἐλείφθη ποικίλων ἀρμοσμάτων,
 ἐφ' ἧς ἐσώθην μόλις ἀνελπίστῳ τύχῃ
 Ἑλένη τε, Τροίας ἦν ἀποσπάσας ἔχω. 415
 ὄνομα δὲ χώρας, ἣτις ἦδε καὶ λεώς,
 οὐκ οἶδ'· ὄχλον γὰρ εἰσπεσεῖν ἠσχυνόμην,
 ὥσθ' ἱστορῆσαι τὰς ἐμὰς δυσχλαινίας,
 κρύπτων ὑπ' αἰδοῦς τὰς τύχας. ὅταν δ' ἀνὴρ
 πράξῃ κακῶς ὑψηλός, εἰς ἀηθίαν 420
 πίπτει κακίῳ τοῦ πάλαι δυσδαίμονος.
 χρεῖα δὲ τείρει μ'· οὔτε γὰρ σῖτος πάρα
 οὔτ' ἀμφὶ χρῶτ' ἐσθῆτες· αὐτο δ' εἰκάσαι
 πάρεστι· ναὸς ἐκβόλοις ἀμπίσχομαι.
 πέπλους δὲ τοὺς πρὶν λαμπρά τ' ἀμφιβλήματα 425
 χλιδάς τε πόντος ἤρπασ'· ἐν δ' ἄντρου μυχοῖς
 κρύψας γυναῖκα τὴν κακῶν πάντων ἐμοὶ

ἄρξασαν, ἤκω, τούς τε περιλελειμμένους
 φίλων φυλάσσειν τᾶμ' ἀναγκάσας λέχη.
 μόνος δὲ νοστῶ, τοῖς ἐκεῖ ζητῶν φίλοις 430
 τὰ πρόσφορ' ἦν πως ἐξερευνήσας λάβω.
 ἰδὼν δὲ δῶμα περιφερὲς θριγκοῖς τόδε
 πύλας τε σεμνὰς ἀνδρὸς ὀλβίου τινός,
 προσῆλθον· ἐλπίς δ' ἐκ γε πλουσίων δόμων
 λαβεῖν τι ναύταις, ἐκ δὲ μὴ ᾔχοντων βίον, 435
 οὐδ' εἰ θέλοιεν, ὠφελεῖν ἔχοιεν ἄν.
 ὦή· τίς ἂν πυλωρὸς ἐκ δόμων μόλοι,
 ὅστις διαγγείλῃε τᾶμ' εἴσω κακά;

ΓΡΑ. τίς πρὸς πύλαισιν; οὐκ ἀπαλλάξει δόμων,
 καὶ μὴ πρὸς αὐλείοισιν ἐστηκὼς πύλαις 440
 ὄχλον παρέξεις δεσπόταις; ἦ κατθανεῖ
 Ἕλλην πεφυκώς, οἷσιν οὐκ ἐπιστροφαί.

MEN. ὦ γραῖα, ταῦτα πάντ' ἔπη καλῶς λέγεις. [*f.* πανταχῇ.
 ἔξεστι· πείσομαι γάρ· ἄλλ' ἄνες λόγον.

ΓΡΑ. ἄπελθ'· ἐμοὶ γὰρ τοῦτο πρόσκειται, ξένε, 445
 μηδένα πελάζειν τοισίδ' Ἑλλήνων δόμοις.

MEN. ἄ μὴ προσείλῃ χειρά, μηδ' ὤθει βία.

ΓΡΑ. πείθει γὰρ οὐδὲν ὦν λέγω· σὺ δ' αἴτιος.

MEN. ἀγγειλον εἴσω δεσπόταισι τοῖσι σοῖς.

ΓΡΑ. πικρῶς ἂν οἶμαί γ' ἀγγελεῖν τοὺς σοὺς λόγους. 450

MEN. ναυαγὸς ἤκω, ξένος, ἀσύλητον γένος.

ΓΡΑ. οἶκον πρὸς ἄλλον νύν τιν' ἀντὶ τοῦδ' ἴθι.

MEN. οὐκ, ἀλλ' ἔσω πάρειμι· καὶ σύ μοι πιθοῦ.

ΓΡΑ. ὀχληρὸς ἴσθ' ὦν. καὶ τάχ' ὠσθήσει βία.

MEN. αἰαῖ· τὰ κλεινὰ ποῦ 'στί μοι στρατεύματα; 455

ΓΡΑ. οὐκοῦν ἐκεῖ ποῦ σεμνὸς ἦσθ', οὐκ ἐνθάδε.

MEN. ὦ δαῖμον, ὥς ἀνάξι' ἠτιμώμεθα.

ΓΡΑ. τί βλέφαρα τέγγεις [δάκρυσι]; πρὸς τίν' οἰκτρὸς
εἶ τύχην;

MEN. πρὸς τὰς πάροιθε συμφορὰς εὐδαίμονας.

ΓΡΑ. οὐκ οὖν ἀπελθὼν δάκρυα σοῖς δώσεις φίλοις; 460

MEN. τίς δ' ἦδε χώρα; τοῦ δὲ βασίλαιοι δόμοι;

ΓΡΑ. Πρωτεὺς τάδ' οἰκεῖ δώματ', Αἴγυπτος δὲ γῆ.

MEN. Αἴγυπτος; ὦ δύστηνος, οἳ πέπλευκ' ἄρα.

ΓΡΑ. τί δὴ τὸ Νείλου μεμπτόν ἐστί σοι γένος;

MEN. οὐ τοῦτ' ἐμέμφθην· τὰς ἐμὰς στένω τύχας. 465

ΓΡΑ. πολλοὶ κακῶς πράσσουσιν, οὐ σὺ δὴ μόνος.

MEN. ἔστ' οὖν ἐν οἴκοις ὄντιν' ὀνομάζεις ἄναξ;

ΓΡΑ. τόδ' ἐστὶν αὐτοῦ μνημα, παῖς δ' ἄρχει χθονός.

MEN. ποῦ δῆτ' ἂν εἶη; πότερον ἐκτὸς ἢ 'ν δόμοις;

ΓΡΑ. οὐκ ἔνδον· Ἑλλησιν δὲ πολεμιώτατος. 470

MEN. τίν' αἰτίαν σχὼν ἥς ἐπηυρόμην ἐγώ;

ΓΡΑ. Ἑλένη κατ' οἴκους ἐστὶ τούσδ' ἢ τοῦ Διός.

MEN. πῶς φῆς; τίν' εἶπας μῦθον; αὖθίς μοι φράσον.

ΓΡΑ. ἢ Τυνδαρὶς παῖς, ἢ κατὰ Σπάρτην ποτ' ἦν.

MEN. πόθεν μολοῦσα; τίνα τὸ πρᾶγμ' ἔχει λόγον; 475

ΓΡΑ. Λακεδαίμονος γῆς δεῦρο νοστήσας' ἄπο.

MEN. πότ'; οὔτι που λελήσμεθ' ἐξ ἄντρων λέχος;

ΓΡΑ. πρὶν τοὺς Ἀχαιοὺς, ὧ ξέν', εἰς Τροίαν μολεῖν.

ἀλλ' ἔρπ' ἀπ' οἴκων· ἔστι γάρ τις ἐν δόμοις

τύχη, τύραννος ἧ ταρασσεται δόμος. 480

καιρὸν γὰρ οὐδέν' ἤλθες· ἦν δὲ δεσπότης

λάβῃ σε, θάνατος ξενιά σοι γενήσεται.

εὔνους γάρ εἰμ' Ἑλλησιν, οὐχ ὅσον πικροὺς

λόγους ἔδωκα δεσπότην φοβουμένη.

MEN. τί φῶ; τί λέξω; συμφορὰς γὰρ ἀθλίας 485

ἐκ τῶν πάροιθε τὰς παρεστώσας κλύω,

εἰ τὴν μὲν αἵρεθεῖσαν ἐκ Τροίας ἄγων

ἦκω δάμαρτα καὶ κατ' ἄντρα σώζομαι,

ὄνομα δὲ ταῦτόν τῆς ἐμῆς ἔχουσά τις

δάμαρτος ἄλλη τοισίδ' ἐνναίει δόμοις. 490

Διὸς δ' ἔλεξε παῖδά νιν πεφυκέναι.

ἀλλ' ἧ τίς ἐστι Ζηνὸς ὄνομ' ἔχων ἀνὴρ

Νείλου παρ' ὄχθαις; εἷς γὰρ ὁ γε κατ' οὐρανόν.

Σπάρτη δὲ ποῦ γῆς ἐστι πλὴν ἵνα ῥοαὶ

τοῦ καλλιδόνακός εἰσιν Εὐρώτα μόνον; 495

ἀπλοῦν δὲ Τυνδάρειον ὄνομα κλήζεται.

Λακεδαίμονος δὲ γαῖά τις ξυνώνυμος

Τροίας τ' ; ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω τί χρὴ λέγειν.
 πολλοὶ γάρ, ὡς εἴξασιν, ἐν πολλῇ χθονὶ
 ὀνόματα ταῦτ' ἔχουσι, καὶ πόλις πόλει 500
 γυνὴ γυναικί τ' · οὐδὲν οὖν θαυμαστόον·
 οὐδ' αὖ τὸ δεινὸν προσπόλου φευξόμεθα.
 ἀνὴρ γὰρ οὐδεὶς ὧδε βάρβαρος φρένας,
 ὃς ὄνομ' ἀκούσας τοῦμὸν οὐ δώσει βοράν.
 κλεινὸν τὸ Τροίας πῦρ ἐγὼ θ', ὃς ἤψά νιν, 505
 Μενέλαος, οὐκ ἄγνωστος ἐν πάσῃ χθονί.
 δόμων ἄνακτα προσμενῶ· στήσῃ δέ μοι
 δισσὰς φυλάξεις· ἦν μὲν ὠμόφρων τις ἦ,
 κρύψας ἑμαυτόν, εἴμι πρὸς ναυάγια·
 ἦν δ' ἐνδιδῶ τι μαλθακόν, τὰ πρόσφορα 510
 ταῖς νῦν παρούσαις συμφοραῖς αἰτήσομαι.
 κακῶν δέ γ' ἡμῖν ἔσχατον τοῖς ἀθλίοις,
 ἄλλους τυράννους αὐτὸν ὄντα βασιλέα
 βίον προσαιτεῖν· ἀλλ' ἀναγκαίως ἔχει.
 λόγος γάρ ἐστιν οὐκ ἐμός, σοφῶν δ' ἔπος 515
 ἀνδρῶν ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχύειν πλέον.
 ΧΟ ἤκουσα τᾶς θεσπιωδοῦ κόρας,
 ἃ χρῆζουσ' ἐφάνη 'ν τυράννοις
 δόμοις, ὡς Μενέλαος οὐ-
 πω μελαμφαῆς οἴχεται 520

507. Α. προσμενῶ· ἔχει δ. μ.

518. Α. ἐφάνη τ.

δι' ἔρεβος, χθονὶ κρυφθείς,
 ἀλλ' ἔτι κατ' οἶδμ' ἄλιον
 τρυχόμενος οὐπω λιμένων
 ψεύσειεν πατρίας γᾶς,

[f. οὐ

ἀλατεία βιότου 525

ταλαίφρων, ἄφιλος φίλων,
 παντοδαπᾶς ἐπὶ γᾶς
 πόδα χριμπτόμενος εἰναλίῳ
 κώπα Τρωάδος ἐκ γᾶς,

ΕΛ. ἦδ' αὖ τάφου τοῦδ' εἰς ἔδρας ἐγὼ πάλιν 530

στείχω, μαθοῦσα Θεονόης φίλους λόγους,
 ἢ πάντ' ἀληθῶς οἶδε· φησὶ δ' ἐν φάει
 πόσιν τὸν ἄμὸν ζῶντα φέγγος εἰσορᾶν,
 πορθμοὺς δ' ἀλᾶσθαι μυρίους πεπλευκότα
 ἐκεῖσε κᾶκεις, οὐδ' ἀγύμναστον πλάνοις
 ἥξειν, ὅταν δὴ πημάτων λάβῃ τέλος.

535

ἐν δ' οὐκ ἔλεξεν, εἰ μολῶν σωθήσεται.

ἐγὼ δ' ἀπέστην τοῦτ' ἐρωτῆσαι σαφῶς,
 ἥσθεῖς, ἐπεὶ νιν εἶπε μοι σεσωσμένον.

ἐγγὺς δέ νιν που τῆσδ' ἔφασκ' εἶναι χθονός, 540

ναυαγὸν ἐκπεσόντα σὺν παύροις φίλοις,
 ὅς μοι ποθ' ἥξεις; ὥς ποθρινὸς ἂν μόλοις.

ἔα, τίς οὗτος; οὔτι που κρυπτεύομαι

Πρωτέως ἀσέπτου παιδὸς ἐκ βουλευμάτων;

οὐχ ὥς δρομαία πῶλος ἢ βάκχη θεοῦ 545

τάφῳ ξυνάψω κῶλον; ἄγριος δέ τις
μορφὴν ὅδ' ἐστίν, ὅς με θηρᾶται λαβεῖν.

MEN. σὲ τὴν ὄρεγμα δεινὸν ἡμιλλημένην
τύμβου 'πὶ κρηπιδ' ἐμπύρους τ' ὀρθοστάτας,
μείνον· τί φεύγεις; ὥς δέμας δείξασα σὸν 550
ἐκπληξιν ἡμῖν ἀφασίαν τε προστίθης.

ΕΛ. ἀδικοῦμεθ', ὦ γυναιῖκες· εἰργόμεσθα γὰρ
τάφου πρὸς ἀνδρὸς τοῦδε, καὶ μ' ἐλὼν θέλει
δοῦναι τυράννοις, ὧν ἐφεύγομεν γάμους.

MEN. οὐ κλῶπές ἐσμεν, οὐδ' ὑπηρέται κακῶν. 555

ΕΛ. καὶ μὴν στολήν γ' ἄμορφον ἀμφὶ σῶμ' ἔχεις.

MEN. στῆσον φόβου μεθεῖσα λαιψηρὸν πόδα.

ΕΛ. ἴστημ', ἐπεὶ γε τοῦδ' ἐφάπτομαι τάφου.

MEN. τίς εἶ; τίν' ὄψιν σὴν, γύναι, προσδέρκομαι;

ΕΛ. σὺ δ' εἶ τίς; αὐτὸς γὰρ σὲ κ' ἄμ' ἔχει λόγος. 560

MEN. οὐπώποτ' εἶδον προσφερεστέρον δέμας.

ΕΛ. ὦ θεοί· θεὸς γὰρ καὶ τὸ γιγνώσκειν φίλους.

MEN. Ἑλληνὶς εἶ τις ἢ 'πιχωρία γυνή;

ΕΛ. Ἑλληνίς· ἀλλὰ καὶ τὸ σὸν θέλω μαθεῖν.

MEN. Ἑλένη σ' ὁμοίαν δὴ μάλιστ' εἶδον, γύναι. 565

ΕΛ. ἐγὼ δὲ Μενελάῳ γε σ'· οὐδ' ἔχω τί φῶ.

MEN. ἔγνωσ γὰρ ὀρθῶς ἄνδρα δυστυχέστατον.

ΕΛ. ὦ χρόνιος ἐλθὼν σῆς δάμαρτος εἰς χέρας.

MEN. ποίας δάμαρτος; μὴ θίγης ἐμῶν πέπλων.

ΕΛ. ἦν σοι δίδωσι Τυνδάρεως, ἐμὸς πατήρ. 570

- MEN. ὦ φωσφόρ' Ἑκάτη, πέμπε φάσματ' εὐμενῇ.
 ΕΛ. οὐ νυκτίφαντον πρόπολον Ἐνοδίας μ' ὄρας.
 MEN. οὐ μὲν γυναικῶν γ' εἷς δυοῖν ἔφυν πόσις.
 ΕΛ. ποίων δὲ λέκτρων δεσπότης ἄλλων ἔφυς;
 MEN. ἦν ἄντρα κεύθει κακὸν Φρυγῶν κομίζομαι. 575
 ΕΛ. οὐκ ἔστιν ἄλλη σὴ τις ἀντ' ἐμοῦ γυνή.
 MEN. ἦπου φρονῶ μὲν εὖ, τὸ δ' ὄμμα μου νοσεῖ;
 ΕΛ. οὐ γάρ με λεύσσω σὴν δάμαρθ' ὄραν δοκεῖς;
 MEN. τὸ σῶμ' ὅμοιον, τὸ δὲ σαφές μ' ἀποστερεῖ.
 ΕΛ. σκέψαι· τί σοι δεῖ πιστέως σαφεστέρας; 580
 MEN. ἔοικας· οὗτοι τοῦτό γ' ἐξαρνήσομαι.
 ΕΛ. τίς οὖν διδάξει σ' ἄλλος ἢ τὰ σ' ὄμματα;
 MEN. ἐκεῖ νοσοῦμεν, ὅτι δάμαρτ' ἄλλην ἔχω.
 ΕΛ. οὐκ ἦλθον εἰς γῆν Τρωάδ', ἀλλ' εἰδωλον ἦν.
 MEN. καὶ τίς βλέποντα σώματ' ἐξεργάζεται; 585
 ΕΛ. αἰθήρ, ὅθεν σὺ θεοπόνητ' ἔχεις λέχη.
 MEN. τίνος πλάσαντος θεῶν; ἄελπτα γὰρ λέγεις.
 ΕΛ. Ἥρας, διάλλαγμ', ὡς Πάρις με μὴ λάβοι.
 MEN. πῶς; οὐκ ἄρ' ἐνθάδ' ἦσθ' ἄ τ' ἐν Τροίᾳ θ' ἄμα·
 ΕΛ. τοῦνομα γένοιτ' ἂν πολλαχοῦ, τὸ σῶμα δ' οὐ. 590
 MEN. μέθες με, λύπης ἅλις ἔχων ἐλήλυθα.
 ΕΛ. λείψεις γὰρ ἡμᾶς, τὰ δὲ κέν' ἐξάξεις λέχη;
 MEN. καὶ χαῖρέ γ', Ἑλένη προσφερῆς ὀθούνεκ' εἶ.

580. Α. τί σου δεῖ; τίς ἐστὶ σου σοφώτερος;

589. Α. πῶς οὖν ἂν ἐνθάδ' ἦσθ' ἐν Τ. θ' ἄ.

ΕΛ. ἀπωλόμην· λαβοῦσά σ' οὐχ ἔξω πόσιν.

MEN. τοῦκεῖ με μέγεθος τῶν πόνων πείθει, σὺ δ' οὔ. 595

ΕΛ. οἷ ἔγώ· τίς ἡμῶν ἐγένετ' ἀθλιωτέρα;
οἱ φίλτατοι λείπουσί μ' οὐδ' ἀφίξομαι
Ἕλληνας οὐδὲ πατρίδα τὴν ἐμήν ποτε.

ΑΓ. Μενέλαε, μαστεύων σε κιγχάνω μόλις,
πᾶσαν πλανηθεὶς τήνδε βάρβαρον χθόνα, 600
πεμφθεὶς ἐταίρων τῶν λελειμμένων ὑπο.

MEN. τί δ' ἔστιν; ἦπου βαρβάρων συλᾶσθ' ὑπο;

ΑΓ. θαῦμ' ἔστ', ἔλασσον τοῦνομ' ἢ τὸ πρᾶγμ' ἔχον.

MEN. λέγ', ὥς φέρεις τι τῇδε τῇ σπουδῇ νέον.

ΑΓ. λέγω πόνους σε μυρίους τλῆναι μάτην. 605

MEN. παλαιὰ θρηνεῖς πῆματ'· ἀγγέλλεις δὲ τί;

ΑΓ. βέβηκεν ἄλοχος σὴ πρὸς αἰθέρος πτυχὰς
ἀρθεῖς ἄφαντος· οὐρανῷ δὲ κρύπτεται,
λιποῦσα σεμνὸν ἄντρον οὔ σφ' ἐσώζομεν,
τοσόνδε λέξασ'· ὦ ταλαίπωροι Φρύγες 610
πάντες τ' Ἀχαιοί, δι' ἔμ' ἐπὶ Σκαμανδρίοις
ἀκταῖσιν Ἦρας μηχαναῖς ἐθνήσκετε,
δοκοῦντες Ἑλένην οὐκ ἔχοντ' ἔχειν Πάριν.
ἐγὼ δ', ἐπειδὴ χρόνον ἔμειν' ὅσον μ' ἐχρῆν,
τὸ μόρσιμον σώσασα, πατέρ' ἐς οὐρανὸν 615
ἄπειμι· φήμας δ' ἢ τάλαινα Τυνδαρὶς
ἄλλως κακὰς ἤκουσεν οὐδὲν αἰτία.

ὦ χαῖρε, Λήδας θύγατερ, ἐνθάδ' ἦσθ' ἄρα;

ἐγὼ δέ σ' ἄστρον ὥς βεβηκυῖαν μυχοῦς
 ἤγγελλον, εἰδὼς οὐδὲν ὥς ὑπόπτερον 620
 δέμας φοροίης· οὐκ ἔῳ σε κερτομεῖν
 ἡμᾶς τόδ' αὔθις, ὥς μάτην ἐν Ἰλίῳ
 πόνους παρῆχες σῶ πόσει καὶ συμμάχοις.

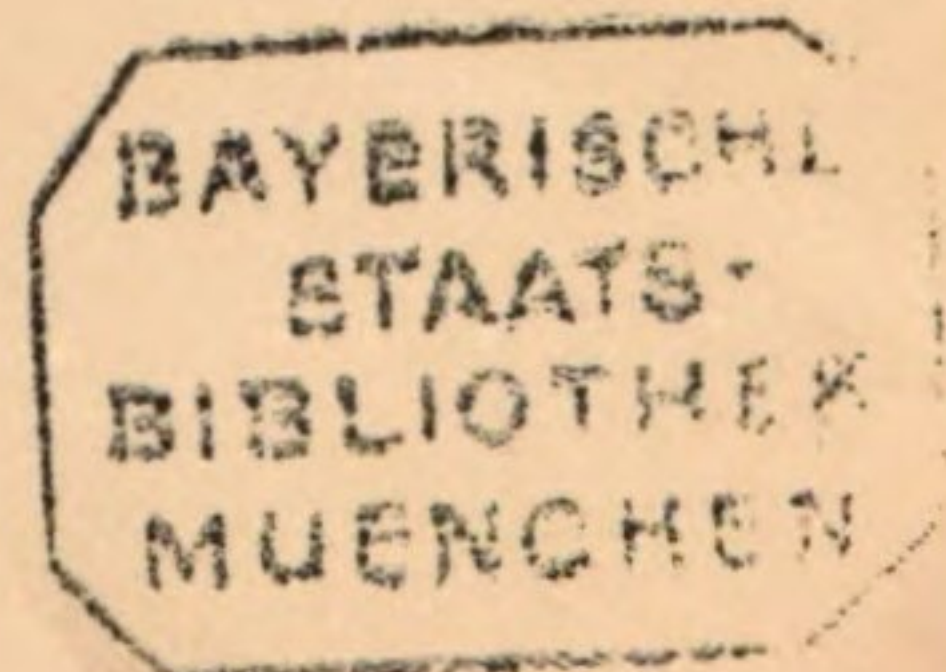
MEN. τοῦτ' ἔστ' ἐκείνο· ξυμβεβᾶσιν οἱ λόγοι
 οἱ τῇσδ' ἀληθεῖς· ὦ ποθεινὸς ἡμέρα, 625
 ἢ σ' εἰς ἐμὰς ἔδωκεν ὠλένας λαβεῖν.

ΕΛ. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν Μενέλεως, ὁ μὲν χρόνος
 παλαιός, ἡ δὲ τέρψις ἀρτίως πάρα.
 ἔλαβον ἀσμένα πόσιν ἐμόν, φίλαι,
 πέρι τ' ἐπέτασα χέρα φίλιον ἐν μακρᾷ 630
 φλογὶ φαεσφόρῳ.

MEN. καὶ γὰρ σέ· πολλοὺς δ' ἐν μέσῳ λόγους ἔχων
 οὐκ οἶδ' ὁποίου πρῶτον ἄρξωμαι τανῦν.

ΕΛ. γέγηθα, κρατὶ δ' ὀρθίους ἐθείρας
 ἀνεπτέρωκα, καὶ δάκρυ σταλάσσω, 635
 περὶ δὲ γυῖα χέρας ἔβαλον ἀδονὰν
 * ὥς λάβῳ, ὦ πόσις * *.

MEN. ὦ φιλτάτῃ πρόσοψις, οὐκ ἐμέμφθην·
 ἔχω τὰ τῆς Διός τε λέκτρα Δήδας θ',
 ἂν ὑπὸ λαμπάδων κόροι λεύκιπποι 640
 ξυνομαίμονες ὠλβισαν ὠλβισαν
 τὸ πρόσθεν, ἐκ δόμων δὲ νοσφίσας σ' ἐμοῦ
 πρὸς ἄλλαν ἐλαύνει θεὸς συμφορὰν τᾶσδε κρείσσω·

ΕΛ. τὸ κακὸν δ' ἀγαθὸν σέ τε καμὲ συνάγαγεν, ὦ πόσι,
χρόνιον, ἀλλ' ὅμως ὀναίμαν τύχας. 645

MEN. ὄναιο δῆτα. ταῦτ' αὖ δὴ ξυνεύχομαι·
δυοῖν γὰρ ὄντοιν οὐχ ὁ μὲν τλήμων, ὁ δ' οὔ.

ΕΛ. φίλαι, φίλαι, τὰ πάρος οὐκέτι
στένομεν, οὐδ' ἀλγῶ.
πόσιν ἐμὸν ἔχομεν ἔχομεν ὃν ἔμενον 650
ἔμενον ἐκ Τροίας πολυετῇ μολεῖν.

MEN. ἔχεις μ' ἔχω τέ σ'· ἡλίους δὲ μυρίους
μόγισ διελθὼν ἡσθόμην τὰ τῆς θεοῦ.
ἐμὰ δὲ δάκρυα χαρμονᾶν πλέον ἔχει
χάριτος ἢ λύπας. 655

ΕΛ. τί φῶ; τίς ἂν τόδ' ἥλπισεν βροτῶν ποτε;
ἀδόκητον ἔχω σε πρὸς στέρνοις.

MEN. καγὼ σὲ τὴν δοκοῦσαν Ἰδαίαν πόλιν
μολεῖν Ἰλίου τε μελέους πύργους.
πρὸς θεῶν, δόμων πῶς τῶν ἐμῶν ἀπεστάλης; 660

ΕΛ. εἴ. πικρὰν ἐς ἀρχὰν βαίνεις·
εἴ. πικρὰν δ' ἐρευνᾷς φάτιν.

MEN. λέγ', ὥς ἀκουστὰ πάντα δῶρα δαιμόνων.

ΕΛ. ἀπέπτυσ' αὖ λόγον, οἶον οἶον ἐσοίσομαι,

MEN. ὅμως δὲ λέξον· ἡδύ τοι μόχθων κλύειν. 665

ΕΛ. οὐκ ἐπὶ λέκτρα βαρβάρου νεανία,
πετομένας κώπας,
πετομένου δ' ἔρωτος ἀδίκων γάμων.

ΜΕΝ. τίς γάρ σε δαίμων ἢ πότμος συλᾷ πάτρας;

ΕΛ. ὁ Διὸς ὁ Διός, ὦ πόσι, με παῖς Ἑρμᾶς 670
ἐπέλασεν Νείλω.

ΜΕΝ. θαυμαστὰ· τοῦ πέμψαντος; ὦ δεινοὶ λόγοι.

ΕΛ. κατεδάκρυσα καὶ βλέφαρον ὑγραίνω
δάκρυσιν· ἅ Διός μ' ἄλοχος ὤλεσεν.

ΜΕΝ. Ἥρα; τί νῦν χρήζουσα προσθεῖναι κακόν; 675

ΕΛ. ὧμοι ἐγὼ, δίνων, λουτρῶν καὶ κρηνῶν,
ἵνα θεαὶ μορφὰν
ἐφαίδρυναν ἐνθεν ἔμολεν κρίσις.

ΜΕΝ. τάδ' εἰς κρίσιν σοι τῶνδ' ἔθηχ' Ἥρα κακῶν;

ΕΛ. Κύπριν ὥς ἀφέλοιτο ΜΕΝ. πῶς, αὔδα. 680

ΕΛ. Πάριν, ᾧ μ' ἐπένευσεν, ΜΕΝ. ὦ τλάμων.

ΕΛ. τλάμονα τλάμον' ὦδ' ἐπέλασ' Αἰγύπτῳ.

ΜΕΝ. εἴτ' ἀντέδωκ' εἰδωλον, ὥς σέθεν κλύω.

ΕΛ. τὰ δὲ κατὰ μέλαθρα πάθεα πάθεα, μᾶ-
τερ, οἷ' ἔγω. ΜΕΝ. τί φῆς; 685

ΕΛ. οὐκ ἔστιν μάτηρ· ἀγχόνιον βρόχον
δι' ἐμὲ κατεδήσατο δύσγαμον αἰσχύνῃ.

ΜΕΝ. τίς μοι θυγατρὸς δ' Ἑρμιόνης ἐστιν βίος;

ΕΛ. ἄγαμος, ἄτεκνος, ὦ πόσι, καταστένει
γάμον ἄγαμον ἐμόν. 690

ΜΕΝ. ὦ πᾶν κατ' ἄκρας δῶμ' ἐμόν πέρσας, Πάρις,

676. Hactenus ὧμοι ἐμῶν δεινῶν.

688. Hactenus ὧμοι.

τάδε καὶ σὲ διώλεσε μυριάδας τε
χαλκεόπλων Δαναῶν.

ΕΛ. ἐμὲ δὲ πατρίδος ἄπο κακόποτμον ἀραίαν
ἔβαλε θεὸς ἀπὸ τε πόλεος ἀπὸ τε σέθεν, 695
ὅτι μέλαθρα λέχεά τ' ἔλιπον οὐ λιποῦσ'
ἐπ' αἰσχροῖς γάμοις.

ΧΟ. εἰ καὶ τὰ λοιπὰ τῆς τύχης εὐδαίμονος
τύχοιτε, πρὸς τὰ πρόσθεν ἀρκέσειεν ἄν.

ΑΓ. Μενέλαε, κάμοι προσδοτέα τῆς ἡδονῆς, 700
ἦν μανθάνω μὲν καὐτός, οὐ σαφῶς δ' ἔχω.

MEN. ἀλλ', ὦ γεραιέ, καὶ σὺ κοινώνει λογών·

ΑΓ. οὐχ ἦδε μόχθων τῶν ἐν Ἰλίῳ βραβεύς;

MEN. οὐχ ἦδε πρὸς θεῶν δ' ἤμεν ἡπατημένοι·
νεφέλης ἄγαλμ' ἔχοντες ἐν χεροῖν· ΑΓ. τί φής;
νεφέλης ἄρ' ἄλλως εἶχομεν πόνους πέρι; 706

MEN. Ἦρας τὰδ' ἔργα καὶ θεῶν τρισσῶν ἔρις.

ΑΓ. ἦ δ' οὐς' ἀληθῶς ἐστίν ἦδε σὴ δάμαρ;

MEN. αὕτη· λόγοις δ' ἐμοῖσι πίστευσον τάδε.

ΑΓ. ὦ θύγατερ, ὁ θεὸς ὥς ἔφυ τι ποικίλον 710
καὶ δυστέκμαρτον· εὖ δέ πως ἀναστρέφει,
ἐκεῖσε κάκεῖσ' ἀναφέρων· ὁ μὲν πονεῖ,
ὁ δ' οὐ πονήσας αὖθις ὄλλυται κακῶς,
βέβαιον οὐδὲν τῆς αἰὲς τύχης ἔχων.
σὺ γὰρ πόσις τε σὸς πόνων μετέσχετε, [f. γοῦν

σὺ μὲν λόγοισιν, ὁ δὲ δορὸς προθυμία. 716

σπεύδων δ', ὃ γ' ἔσπευδ', οὐδὲν εἶχε· νῦν δ' ἔχει

αὐτόματα πράξας τὰ γὰθ' εὐτυχέστατα.

οὐκ ἄρα γέροντα πατέρα καὶ Διοσκόρω

ἥσχυνας, οὐδ' ἔδρασας οἷα κλήζεται. 720

νῦν ἀνανεοῦμαι τὸν σὸν ὑμέναιον πάλιν,

καὶ λαμπάδων μεμνήμεθ', ἅς τετραόροις

ἵπποις τροχάζων παρέφερον· σὺ δ' ἐν δίφροις

σὺν τῷδε νύμφῃ δῶμ' ἔλειπες ὄλβιον.

κακὸς γὰρ ὅστις μὴ σέβει τὰ δεσποτῶν, 725

καὶ ξυγγέγηθε καὶ ξυνωδίνει κακοῖς.

ἐγὼ μὲν εἶην, κεῖ πέφυχ' ὅμως λάτρις,

ἐν τοῖσι γενναίοισιν ἠριθμημένος

δούλοισι, τοῦνομ' οὐκ ἔχων ἐλεύθερον,

τὸν νοῦν δέ· κρεῖσσον γὰρ τόδ' ἢ δυοῖν κακοῖν 730

ἐν' ὄντα χρῆσθαι, τὰς φρένας τ' ἔχειν κακὰς

ἄλλων τ' ἀκούειν δοῦλον ὄντα τῶν πέλας.

MEN. ἄγ', ὦ γεραιέ, πολλὰ μὲν παρ' ἀσπίδα

μοχθήματ' ἐξέπλησας ἐκπονῶν ἐμοί,

καὶ νῦν μετασχὼν τῆς ἐμῆς εὐπραξίας 735

ἄγγελον ἐλθὼν τοῖς λελειμμένοις φίλοις

τάδ', ὥς ἔχονθ' εὕρηκας οὗ τ' ἐσμέν τύχης,

μένειν τ' ἐπ' ἀκταῖς τούς τ' ἐμοὺς караδοκεῖν

ἀγῶνας, οἳ μένουσί μ', ὥς ἐλπίζομεν,

717. Hactenus ὅτ' ἔσπευδ'.

κεῖ τήνδε πως δυναίμεθ' ἐκκλέψαι χθονός, 740
 φρουρεῖν ὅπως ἂν εἰς ἓν ἐλθόντες τύχης
 ἐκ βαρβάρων σωθῶμεν, ἣν δυνώμεθα.

ΑΓ. ἔσται τάδ', ὦναξ· ἀλλά τοι τὰ μάντεων
 εἰσεῖδον ὥς φαῦλ' ἐστὶ καὶ ψευδῶν πλέα.
 οὐδ' ἦν ἄρ' ὑγιᾶς οὐδὲν ἐμπύρου φλογός, 745
 οὔτε πτερωτῶν φθέγματ'· εὐηθεῖς δέ τοι
 τὸ καὶ δοκεῖν ὄρνιθας ὠφελεῖν βροτούς.
 Κάλχας γὰρ οὐκ εἶπ' οὐδ' ἐσήμηνε στρατῶ,
 νεφέλης ὕπερ θνήσκοντας εἰσορῶν φίλους,
 οὐδ' Ἑλενος, ἀλλὰ πόλις ἀνηρπάσθη μάτην. 750
 εἴποις ἄν, οὔνεχ' ὁ θεὸς οὐκ ἠβούλετο·
 τί δῆτα μαντευόμεθα; τοῖς θεοῖσι χρὴ
 θύοντας αἰτεῖν ἀγαθὰ, μαντείας δ' ἔαν·
 βίου γὰρ ἄλλως δέλεαρ εὐρέθη τόδε,
 κούδεις ἐπλούτησ' ἐμπύροισιν, ἀργὸς ὢν. 755
 γνώμη δ' ἀρίστη μάντις ἢ τ' εὐβουλία.

ΧΟ. εἰς ταὐτὸ κάμοι δόξα μάντεων πέρι
 χωρεῖ γέροντι· τοὺς θεοὺς ἔχων τις ἂν
 φίλους ἀρίστην μαντικὴν ἔχοι δόμοις.

ΕΛ. εἶεν· τὰ μὲν δὴ δεῦρ' ἀεὶ καλῶς ἔχει. 760
 ὅπως δ' ἐσώθης, ὦ τάλας, Τροίας ἄπο,
 κέρδος μὲν οὐδὲν εἰδέναι, πόθος δέ τις
 τὰ τῶν φίλων φίλοισιν αἰσθέσθαι κακά.

ΜΕΝ. ἦ πόλλ' ἀνήρου μ' ἐνὶ λόγῳ μιᾷ θ' ὁδῶ.

τι σοι λέγοιμ' ἂν τὰς ἐν Αἰγαίῳ φθοράς, 765
 τὰ Ναυπλίου τ' Εὐβοϊκὰ πυρπολήματα,
 Κρήτην τε Λιβύης θ' ἅς ἐπεστράφην πόλεις,
 σκοπιάς τε Περσέως; οὐτ' ἂν ἐμπλήσαιμι σὲ
 μύθων, λέγων τ' ἂν σοι κάκ' ἀλγοίην ἔτι,
 πάσχων τ' ἔκαμνον· δις δὲ λυπηθεῖμεν ἂν. 770

ΕΛ. κάλλιον εἶπας ἢ σ' ἀνηρόμην ἐγώ.
 ἐν δ' εἰπὲ πάντα παραλιπών, πόσον χρόνον
 πόντου 'πὶ νώτοις ἄλιον ἐφθείρου πλάνον.

MEN. ἐνιαυσίους πρὸς τοῖσιν ἐν Τροίᾳ δέκα
 ἔτεσι διῆλθον ἑπτὰ περιδρομας ἐτῶν. 775

ΕΛ. φεῦ φεῦ· μακρόν γ' ἔλεξας, ὦ τάλας, χρόνον.
 σωθεὶς δ' ἐκεῖθεν ἐνθάδ' ἦλθες εἰς σφαγὰς.

MEN. πῶς φῆς; τί λέξεις; ὥς μ' ἀπώλεσας, γύναι.

ΕΛ. θανεῖ πρὸς ἀνδρὸς οὐ τάδ' ἐστὶ δώματα.

MEN. τί χρῆμα δράσας ἄξιον τῆς συμφορᾶς; 780

ΕΛ. ἥκεις ἄελπτος ἐμποδὼν ἐμοῖς γάμοις.

MEN. ἦ γὰρ γαμεῖν τις τᾶμ' ἐβουλήθη λέχη;

ΕΛ. ὕβριν θ' ὕβρίζειν εἰς ἐμ', ἣν ἔτλην ἐγώ.

MEN. ἰδίᾳ σθένων τις ἢ τυραννέων χθονός;

ΕΛ. ὅς γῆς ἀνάσσει τῇσδε Πρωτέως γόνος. 785

MEN. τόδ' ἐστ' ἐκεῖν' αἰνιγμ' ὃ προσπόλου κλύω.

ΕΛ. ποίοις ἐπιστὰς βαρβάροις πυλώμασιν;

MEN. τοῖσδ', ἔνθεν ὥσπερ πτωχὸς ἐξηλαυνόμην.

ΕΛ. ἦπου προσήτεις βίοτον; ὦ τάλαιν' ἐγώ.

MEN. τοῦργον μὲν ἦν τοῦτ', ὄνομα δ' οὐκ εἶχον τόδε. 790

ΕΛ. πάντ' οἶσθ' ἄρ', ὥς ἔοικας, ἀμφ' ἐμῶν γάμων.

MEN. οἶδ'· εἰ δὲ λέκτρα διέφυγες τάδ' οὐκ ἔχω.

ΕΛ. ἄθικτον εὐνήν ἴσθι σοι σεσωσμένην.

MEN. τίς τοῦδε πειθώ; φίλα γάρ, εἰ σαφῇ, λέγεις.

ΕΛ. ὁρᾷς τάφου τοῦδ' ἀθλίους ἔδρας ἐμάς; 795

MEN. ὁρῶ, τάλαινα, στιβάδας, ὧν τί σοὶ μέτα;

ΕΛ. ἐνταῦθα λέκτρων ἱκετεύομεν φυγὰς.

MEN. βωμοῦ σπανίζουσ', ἢ νόμοισι βαρβάροις;

ΕΛ. ἐρῥύεθ' ἡμᾶς τοῦτ' ἴσον ναοῖς θεῶν.

MEN. οὐδ' ἄρα πρὸς οἴκους ναυστολεῖν σ' ἔξεστί μοι; 800

ΕΛ. ξίφος μένει σε μᾶλλον ἢ τοῦμὸν λέχος.

MEN. οὕτως ἂν εἶην ἀθλιώτατος βροτῶν.

ΕΛ. μή νυν καταιδοῦ· φεῦγε δ' ἐκ τῆσδε χθονός.

MEN. λιπὼν σε; Τροίαν ἐξέπερσα σὴν χάριν.

ΕΛ. κρεῖσσον γὰρ ἢ σε τὰμ' ἀποκτεῖναι λέχη. 805

MEN. ἄνανδρ' ἄρ' εἶπας Ἰλίου τ' οὐκ ἄξια.

ΕΛ. οὐκ ἂν κτάνοις τύραννον, ὃ σπεύδεις ἴσως.

MEN. οὕτω σιδήρῳ τρωτὸν οὐκ ἔχει δέμας;

ΕΛ. εἴσει. τὸ τολμᾶν δ' ἀδύνατ' ἀνδρὸς οὐ σοφοῦ.

MEN. σιγῇ παράσχω δῆτ' ἐμὰς δῆσαι χέρας; 810

ΕΛ. εἰς ἄπορον ἤκεις· δεῖ δὲ μηχανῆς τινος.

MEN. δρῶντας γὰρ ἢ μὴ δρῶντας ἥδιον θανεῖν.

- ΕΛ. μί' ἐστὶν ἐλπίς, ἣ μόνη σωθεῖμεν ἄν.
- MEN. ὠνητὸς ἢ τολμητὸς ἢ λόγων ὕπο;
- ΕΛ. εἰ μὴ τύραννός σ' ἐκπύθοιτ' ἀφιγμένον. 815
- MEN. ἐρεῖ δὲ τίς μ'; οὐ γινώσεται γ' ὅς εἰμ' ἐγώ.
- ΕΛ. ἔστ' ἔνδον αὐτῷ ξύμμαχος θεοῖς ἴση.
- MEN. φήμη τις οἴκων ἐν μυχοῖς ἰδρυμένη;
- ΕΛ. οὐκ, ἀλλ' ἀδελφή· Θεονόην καλοῦσί νιν.
- MEN. χρηστήριον μὲν τοῦνομ'· ὅ, τι δὲ δρᾷ φράσον. 820
- ΕΛ. πάντ' οἶδ', ἐρεῖ τε συγγόνῳ παρόντα σε.
- MEN. θνήσκοιμεν ἄν· λαθεῖν γὰρ οὐχ οἶόν τέ μοι.
- ΕΛ. εἴπως ἂν ἀναπείσαιμεν ἱκετεύοντέ νιν,
- MEN. τί χρῆμα δρᾶσαι; τίν' ὑπάγεις μ' ἐς ἐλπίδα;
- ΕΛ. παρόντα γαῖα μὴ φράσαι σε συγγόνῳ. 825
- MEN. πείσαντε δ' ἐκ γῆς διορίσαιμεν ἂν πόδα;
- ΕΛ. κοινῇ γ' ἐκείνη ραδίως, λάθρα δ' ἂν οὔ.
- MEN. σὸν ἔργον, ὥς γυναικὶ πρόσφορον γυνή.
- ΕΛ. ὥς οὐκ ἄχρωστα γόνατ' ἐμῶν ἔξει χερῶν.
- MEN. φέρ', ἣν δὲ δὴ νῦν μὴ ὑποδέξεται λόγους; 830
- ΕΛ. θανεῖ· γαμοῦμαι δ' ἢ τάλαιν' ἐγὼ βία.
- MEN. προδότις ἂν εἴης· τὴν βίαν σκήψασ' ἔχεις.
- ΕΛ. ἀλλ' ἀγνὸν ὄρκον σὸν κάρα κατώμοσα.
- MEN. τί φῆς; θανεῖσθαι; κοῦποτ' ἀλλάξεις λέχη;
- ΕΛ. ταῦτ' ὧς ξίφει γε· κείσομαι δὲ σοῦ πέλας. 835
- MEN. ἐπὶ τοῖσδε τοίνυν δεξιᾷς ἐμῆς θίγε.
- ΕΛ. ψαύω, θανόντος σοῦ τόδ' ἐκλείψειν φάος.

MEN. καὶ γὰρ στερηθεὶς σοῦ τέλευτήσῃ βίον.

ΕΛ. πῶς οὖν θανούμεθ' ὥστε καὶ δόξαν λαβεῖν;

MEN. τύμβου 'πὶ νώτῳ σὲ κτανῶν ἐμὲ κτενῶ. 840

πρῶτον δ' ἀγῶνα μέγαν ἀγωνιούμεθα

λέκτρων ὑπὲρ σῶν· ὁ δὲ θέλων ἴτω πέλας·

τὸ Τρωικὸν γὰρ οὐ καταισχυνῶ κλέος,

οὐδ' Ἑλλάδ' ἐλθὼν λήψομαι πολὺν ψόγον,

ὅστις θέτιν μὲν ἐστέρησ' Ἀχιλλέως, 845

Τελαμωνίου δ' Αἴαντος εἰσεῖδον σφαγὰς,

τὸν Νηλέως τ' ἄπαιδα· διὰ δὲ τὴν ἐμὴν

οὐκ ἀξιόσω κατθανεῖν δάμαρτ' ἐγώ;

μάλιστα γ'· εἰ γὰρ εἰσιν οἱ θεοὶ σοφοί,

εὐψυχον ἄνδρα πολεμίων θανόνθ' ὑπο 850

κούφῃ καταμπίσχουσιν ἐν τύμβῳ χθονί,

κακοὺς δ' ἐφ' ἔρμα στερεὸν ἐκβάλλουσι γῆς.

ΧΟ. ὦ θεοί, γενέσθω δήποτ' εὐτυχὲς γένος

τὸ Ταντάλειον καὶ μεταστήτω κακῶν.

ΕΛ. οἳ γὰρ τάλαινα· τῆς τύχης γὰρ ὧδ' ἔχω· 855

Μενέλαε, διαπεπράγμεθ'· ἐκβαίνει δόμων

ἢ θεσπιωδὸς Θεονόη· κτυπεῖ δόμος

κλήθρων λυθέντων· φεῦγ'· ἀτὰρ τί φευκτέον;

ἀποῦσα γὰρ σε καὶ παροῦσ' ἀφιγμένον

δεῦρ' οἶδεν· ὦ δύστηνος, ὡς ἀπωλόμην. 860

Τροίας δὲ σωθεὶς καπὸ βαρβάρου χθονὸς

εἰς βάρβαρ' ἐλθὼν φάσγαν' αὖθις ἐμπεσεῖ.

ΘΕ. ἡγοῦ σὺ μὲν φέρουσα λαμπτήρων σέλας,
 θείου δὲ σέμνου θεσμὸν αἰθέρος μυχὸν, [*f.* θερμὸν
 ὥς πνεῦμα καθαρὸν οὐρανοῦ δεξώμεθα· [*v.* θολερὸν.
 σὺ δ' αὖ κέλευθον, εἴ τις ἔβλαψεν ποδὶ 866
 στείβων ἀνοσίῳ, δὸς καθαρσίῳ φλογί,
 κρούσον δὲ πεύκην, ἵνα διεξέλθω, πάρος.
 νόμον δὲ τὸν ἐμὸν θεοῖσιν ἀποδοῦσαι, πάλιν
 ἐφέστιον φλόγ' ἐς δόμους κομίζετε. 870
 Ἑλένη, τί τὰμὰ πῶς ἔχει θεσπίσματα;
 ἥκει πόσις σοι Μενέλεως ὅδ' ἐμφανής,
 νεῶν στερηθεὶς τοῦ τε σοῦ μιμήματος.
 ὦ τλῆμον, οἴους διαφυγὼν ἦλθες πόνους,
 οὐδ' οἴσθα νόστον οἴκαδ', εἴτ' αὐτοῦ μενεῖς· 875
 ἔρις γὰρ ἐν θεοῖς, σύλλογός τε σοῦ πέρι
 ἔσται πάρεδρος Ζηνὶ τῶδ' ἐν ἡματι.
 Ἦρα μὲν, ἥ σοι δυσμενὴς πάροιθεν ἦν,
 νῦν ἐστὶν εὖνους, κεῖς πάτραν σῶσαι θέλει
 ξὺν τῇδ', ἵν' Ἑλλάς τοὺς Ἀλεξάνδρου γάμους, 880
 δώρημα Κύπριδος, ψευδονυμφεύτους μάθῃ·
 Κύπρις δὲ νόστον σὸν διαφθεῖραι θέλει,
 ὥς μήτ' ἐλεγχθῇ, μηδὲ πριαμένη φανῇ
 τὸ κάλλος Ἑλένης οὐνεκ' ὠνητοῖς γάμοις.
 τέλος δ' ἐφ' ἡμῖν εἴθ', ἃ βούλεται Κύπρις, 885
 λέξας ἀδελφῷ σ' ἐνθάδ' ὄντα διολέσω,
 εἴτ' αὖ μεθ' Ἦρας σταῖσα σὸν σώσω βίον,

κρύψας' ὅμαιμον, ὅς με προστάσσει τάδε
 εἰπεῖν, ὅταν γῆν τήνδε νοστήσας τύχης.
 τίς εἴς' ἀδελφῷ τόνδε σημανῶν ἐμῷ 890
 παρόνθ', ὅπως ἂν τοῦμὸν ἀσφαλῶς ἔχη;
 ΕΛ. ὦ παρθέν', ἱκέτις ἀμφὶ σὸν πίτνω γόνυ,
 κοὶ προσκαθίζω θᾶκον οὐκ εὐδαίμονα
 ὑπέρ τ' ἐμαυτῆς τοῦδέ θ', ὃν μόλις ποτὲ
 λαβοῦσ' ἐπ' ἀκμῆς εἰμι κατθανόντ' ἰδεῖν. 895
 μή μου κατείπης σῷ κασιγνήτῳ πόσιν
 τόνδ' εἰς ἐμὰς ἦκοντα φιλτάτας χέρας·
 σῶσον δέ, λίσσομαί σε· συγγόνῳ δὲ σῷ
 τὴν εὐσέβειαν μὴ προδῶς τὴν σήν ποτε,
 χάριτας πονηρὰς καδίκους ὠνουμένη. 900
 μισεῖ γὰρ ὁ θεὸς τὴν βίαν, τὰ κτητὰ δὲ
 κτᾶσθαι κελεύει πάντας, οὐκ ἐς ἀρπαγὰς.
 [ἐατέος δ' ὁ πλοῦτος, ἄδικός τις ὢν.]
 κοινὸς γάρ ἐστιν οὐρανὸς πᾶσιν βροτοῖς
 καὶ γαῖ', ἐν ἧ χρὴ δώματ' ἀναπληρουμένους 905
 τ' ἀλλότρια μὴ ἔχειν μηδ' ἀφαιρεῖσθαι βίᾳ.
 ἡμᾶς δὲ καιρίως μὲν, ἀθλίως δ' ἐμοί,
 Ἑρμῆς ἔδωκε πατρὶ σῷ σώζειν πόσει
 τῷδ', ὅς πάρεστι κάπολάζυσθαι θέλει.
 πῶς οὖν θανῶν ἂν ἀπολάβοι; κείνος δὲ πῶς 910

τὸν ζῶντα τοῖς θανοῦσιν ἀποδοίη ποτ' ἄν;
 ἤδη τὰ τοῦ θεοῦ καὶ τὰ τοῦ πατρὸς σκόπει,
 πότερον ὁ δαίμων χῶ θανῶν τὰ τῶν πέλας
 βούλονται ἂν ἢ οὐ βούλονται ἂν ἀποδοῦναι πάλιν.
 δοκῶ μέν. οὐκουν χρή σε συγγόνῳ πλέον 915
 νέμειν ματαίῳ μᾶλλον ἢ χρηστῷ πατρί.
 εἰ δ', οὔσα μάντις καὶ τὰ θεῖ' ἡγουμένη,
 τὸ μὲν δίκαιον τοῦ πατρὸς διαφθερεῖς,
 τῷ δ' οὐ δικαίῳ συγγόνῳ δώσεις χάριν,
 αἰσχρὸν τὰ μὲν σε θεῖα πάντ' ἐξειδέναι, 920
 τά τ' ὄντα καὶ μή, τὰ δὲ δίκαια μὴ εἰδέναι.

* * * * *

τήν τ' ἀθλίαν ἔμ', οἷσιν ἔγκειμαι κακοῖς,
 ῥῦσαι, πάρεργον δοῦσα τοῦτο τῆς τύχης·
 Ἑλένην γὰρ οὐδεὶς ὅστις οὐ στυγεῖ βροτῶν· 925
 ἢ κλήζομαι καθ' Ἑλλάδ' ὥς προδοῦσ' ἐμὸν
 πόσιν Φρυγῶν ᾤκησα πολυχρύσους δόμους.
 ἦν δ' Ἑλλάδ' ἔλθω κάπιβῶ Σπάρτης πάλιν,
 κλύοντες, εἰσιδόντες, ὥς τέχναις θεῶν
 ὥλονται, ἐγὼ δὲ προδότις οὐκ ἄρ' ἦν φίλων 930
 πάλιν μ' ἀνάξουσ' ἐς τὸ σῶφρον αὖθις αὖ,
 ἐδνωσομαί τε θυγατέρ', ἦν οὐδεὶς γαμεῖ,
 τήν δ' ἐνθάδ' ἐκλιποῦσ' ἀλητείαν πικράν,
 ὄντων ἐν οἴκοις χρημάτων ὀνήσομαι.
 κεῖ μὲν θανῶν ὅδ' ἐν πυρᾷ κατεσφάγη, 935

πρόσω σφ' ἀπόντα δακρύοις ἂν ἡγάπων,
 νῦν δ' ὄντα καὶ σωθέντ' ἀφαιρεθήσομαι;
 μὴ δῆτα, παρθέν', ἀλλὰ σ' ἱκετεύω τόδε·
 δὸς τὴν χάριν μοι τήνδε, καὶ μιμοῦ τρόπους
 πατρὸς δικαίου· παισὶ γὰρ κλέος τόδε 940
 κάλλιστον, ὅστις ἐκ πατρὸς χρηστοῦ γεγώς
 ἐς ταῦτόν ἦλθε τοῖς τεκοῦσι τοὺς τρόπους.

ΧΟ. οἰκτρὸν μὲν οἱ παρόντες ἐν μέσῳ λόγοι,
 οἰκτρὰ δὲ καὶ σύ· τοὺς δὲ Μενέλεω ποθῶ
 λόγους ἀκοῦσαι τίνας ἐρεῖ ψυχῆς ὕπερ. 945

ΜΕΝ. ἐγὼ σὸν οὔτ' ἂν προσπeseῖν τλαίην γόνυ,
 οὔτ' ἂν δακρῦσαι βλέφαρα· τὴν Τροίαν γὰρ ἂν
 δειλοὶ γενόμενοι πλεῖστον αἰσχύνοιμεν ἂν.
 καίτοι λέγουσί γ' ὥς πρὸς ἀνδρὸς εὐγενοῦς
 ἐν ξυμφοραῖσι δάκρυ' ἀπ' ὀφθαλμῶν βαλεῖν. 950
 ἀλλ' οὐχὶ τοῦτο τὸ καλόν, εἰ καλὸν τόδε,
 αἰρήσομαι ἔγω πρόσθε τῆς εὐψυχίας.
 ἀλλ' εἰ μὲν ἄνδρα σοι δοκεῖ σῶσαι ξένον,
 ζητοῦντά τ' ὀρθῶς ἀπολαβεῖν δάμαρτ' ἐμὴν,
 ἀπόδος τε καὶ πρὸς σῶσον· εἰ δὲ μὴ δοκεῖ, 955
 ἐγὼ μὲν οὐ νῦν πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις,
 ἄθλιος ἂν εἶην, σὺ δὲ γυνὴ κακὴ φανεῖ.
 ἂ δ' ἄξι' ἡμῶν καὶ δίκαι' ἡγούμεθα

καὶ σῆς μάλιστα καρδίας ἀνθάψεται,
 λέξω τόδ' ἀμφὶ μνηῆμα σοῦ πατρὸς πόθῳ· 960
 ὦ γέρον, ὃς οἰκεῖς τόνδε λαῖνον τάφον,
 ἀπόδος, ἀπαιτῶ τῇν ἐμὴν δάμαρτά σε,
 ἣν Ζεὺς ἔπεμψε δεῦρό σοι σώζειν ἐμοί.
 οἶδ' οὐνεχ' ἡμῖν οὐποτ' ἀποδώσεις θανών·
 ἀλλ' ἥδε πατέρα νέρθεν ἀνακαλούμενον 965
 οὐκ ἀξιῶσει τὸν πρὶν εὐκλεέστατον
 κακῶς ἀκοῦσαι· κυρία γάρ ἐστι νῦν.
 ὦ νέρτερ' Ἄϊδη, καὶ σὲ σύμμαχον καλῶ,
 ὃς πόλλ' ἐδέξω τῆσδ' ἑκατὶ σώματα,
 πεσόντα τῷ ἔμῳ φασγάνῳ, μισθὸν δ' ἔχεις· 970
 ἢ νυν ἐκείνους ἀπόδος ἐμψύχους πάλιν,
 ἢ τήνδ' ἀνάγκασόν γε θεοσεβοῦς πατρὸς
 κρείσσει φανείσαν τὰμὰ παραδοῦναι λέχη.
 εἰ δέ με γυναιῖκα τὴν ἐμὴν συλήσετε,
 ἅ σοι παρέλιπεν ἥδε τῶν λόγων, φράσω. 975
 ὄρκοις κεκλήμεθ', ὥς μάθης, ὦ παρθένε,
 πρῶτον μὲν ἐλθεῖν διὰ μάχης σῶ συγγόνῳ·
 κακῆϊνον ἢ ἔμὲ δεῖ θανεῖν· ἀπλοῦς λόγος.
 ἦν δ' ἐς μὲν ἀλκὴν μὴ πόδ' ἀντιθῆ ποδί,
 λιμῶ δὲ θηρᾷ τύμβον ἱκετεύοντε νῶ, 980
 κτανεῖν δέδοκται τήνδ' ἐμοί, καῖπειτ' ἐμὸν

972. Α. γ' εὐσεβοῦς.

973. Hactenus τὰμά γ' ἀποδοῦναι λέχη.

πρὸς ἥπαρ ὥσαι δίστομον ξίφος τόδε
 τύμβου 'πὶ νώτοις τοῦδ', ἴν' αἵματος ῥοαὶ
 τάφου καταστάζωσι· κεισόμεσθα δὲ
 νεκρῶ δύ' ἐξῆς τῷδ' ἐπὶ ξεστῷ τάφῳ, 985
 ἀθάνατον ἄλγος σοί, ψόγος δὲ σῷ πατρί.
 οὐ γὰρ γαμεῖ τήνδ' οὔτε σύγγονος σέθεν
 οὔτ' ἄλλος οὐδεὶς· ἀλλ' ἐγὼ σφ' ἀπάξομαι,
 εἰ μὴ πρὸς οἴκους δυνάμεθ', ἀλλὰ πρὸς νεκρούς.
 τί ταῦτα; δακρύοις ἐς τὸ θῆλυ τρεπόμενος, 990
 ἐλεινὸς ἦν ἂν μᾶλλον ἢ δραστήριος.
 κτεῖν', εἰ δοκεῖ σοι· δυσκλεῶς γὰρ οὐ κτενεῖς·
 μᾶλλον γε μέντοι τοῖς ἐμοῖς πιθοῦ λόγους,
 ἴν' ἧς δικαία καὶ δάμαρτ' ἐγὼ λάβω.

ΧΟ. ἐν σοὶ βραβεύειν, ὦ νεᾶνι, τοὺς λόγους. 995
 οὔτω δὲ κρίνον ὥς ἄπασιν ἀνδάνης.

ΘΕΟ. ἐγὼ πέφυκά τ' εὐσεβεῖν καὶ βούλομαι·
 φιλῶ τ' ἐμαυτήν, καὶ κλέος τοῦμοῦ πατρός
 οὐκ ἂν μιάναιμ', οὐδὲ συγγόνῳ χάριν
 δοίην ἄν, ἐξ ἧς δυσκλεῆς φανήσεται. 1000
 ἔνεστι δ' ἱερὸν τῆς δίκης ἐμοὶ μέγα
 ἐν τῇ φύσει· καὶ τοῦτο Νηρέως πάρα
 ἔχουσα, σώζειν Μενέλεων πειράσομαι·
 "Ἡρᾱ, δ' ἐπέπερ βούλεται σ' εὐεργετεῖν,

ἐς ταῦτόν οἶσω ψῆφον· ἥ Κύπρις δέ μοι 1005
 ἔλεως μὲν εἶη, συμβέβηκε δ' οὐδαμοῦ·
 [πειράσομαι δὲ παρθένος μένειν αἰεί.]
 ἃ δ' ἀμφὶ τύμβῳ τῷδ' ὄνειδίζεις πατρί,
 ἡμῖν ὅδ' αὐτὸς μῦθος· ἀδικοίην νιν ἄν,
 εἰ μὴ ᾽ποδώσω· καὶ γὰρ ἄν κείνος βλέπων 1010
 ἀπέδωκεν ἄν σοὶ τήνδ' ἔχειν, ταύτῃ δὲ σέ.
 [καὶ γὰρ τίσις τῶνδ' ἐστὶ τοῖς τε νερτέροις
 καὶ τοῖς ἄνωθεν πᾶσιν ἀνθρώποις· ὁ νοῦς
 τῶν κατθανόντων ζῇ μὲν οὐ, γνώμην δ' ἔχει
 ἀθάνατον, εἰς ἀθάνατον αἰθέρ' ἐμπεσών.] 1015
 ὥς οὖν περαίνω μὴ μακράν, σιγήσομαι
 ἃ μου καθικετεύσατ', οὐδὲ μωρία
 ξύμβουλος ἔσομαι τῇ κασιγνήτου ποτέ.
 εὐεργετῷ γὰρ κείνον οὐ δοκοῦσ' ὅμως,
 ἐκ δυσσεβείας ὅσιον εἰ τίθημί νιν. 1020
 αὐτοὶ μὲν οὖν τὴν ἔξοδόν γ' εὐρίσκετε.
 ἐγὼ δ' ἀποστᾶσ' ἐκποδὼν σιγήσομαι.
 ἐκ τῶν θεῶν δ' ἄρχεσθε, χίκετεύετε
 τὴν μὲν σ' ἔᾶσαι πατρίδα νοστῆσαι Κύπριν,
 Ἥρας δὲ τὴν ἔννοιαν ἐν ταύτῳ μένειν, 1025
 ἣν ἐς σέ καὶ σὸν πόσιν ἔχει σωτηρίας.
 σὺ δ', ὧ θανών μοι πάτερ, ὅσον γ' ἐγὼ σθένω,

οὔποτε κεκλήσει δυσσεβῆς ἀντ' εὐσεβοῦς.

ΧΟ. οὐδείς ποτ' εὐτύχησεν ἔκδικος γεγώς,
ἐν τῷ δικαίῳ δ' ἐλπίδες σωτηρίας. 1030

ΕΛ. Μενέλαε, πρὸς μὲν παρθένου σεσώσμεθα.
τοῦνθένδε δὴ σὲ τοὺς λόγους φέροντα χρὴ
κοινὴν ξυνάπτειν μηχανὴν σωτηρίας.

MEN. ἄκουε δὴ νυν· χρόνιος εἶ κατὰ στέγας,
καὶ συντέθραψαι προσπόλοισι βασιλέως. 1035

ΕΛ. τί τοῦτ' ἔλεξας; εἰσφέρεις γὰρ ἐλπίδας,
ὥς δὴ τι δράσων χρηστὸν ἐς κοινόν γε νῶν.

MEN. πείσειας ἂν τιν', οἵτινες τετραζύγων
ὄχων ἀνάσσουσ', ὥστε νῶν δοῦναι δίφρους;

ΕΛ. πείσαιμ' ἂν· ἀλλὰ τίνα φυγὴν φευξούμεθα,
πεδίων ἄπειροι βαρβάρου τ' ὄντες χθονός; 1040

MEN. ἀδύνατον εἶπας· φέρε, τί δ' εἰ κρυφθεὶς δόμοις
κτάνοιμ' ἄνακτα τῷδε διστόμῳ ξίφει;

ΕΛ. οὐκ ἂν σ' ἀνάσχοιτ' οὐδὲ σιγήσειεν ἂν
μέλλοντ' ἀδελφὴν σύγγγονον κατακτανεῖν. 1045

MEN. ἀλλ' οὐδὲ μὴν ναῦς ἔστιν ἧ σωθεῖμεν ἂν
φεύγοντες· ἦν γὰρ εἶχομεν θάλασσαν ἔχει.

ΕΛ. ἄκουσον, ἦν τι καὶ γυνὴ λέξῃ σοφόν.
βούλει λέγεσθαι μὴ θανὼν ἔργῳ θανεῖν;

MEN. κακὸς μὲν ὄρνις· εἰ δὲ κερδανῶ λέγων,
ἔτοιμός εἰμι μὴ θανὼν λόγῳ θανεῖν. 1050

ΕΛ. καὶ μὴν γυναικείοις σ' ἂν οἰκτισαίμεθα

κουραῖσι καὶ θρήνοισι πρὸς τὸν ἀνόσιον.

MEN. σωτηρίας δὲ τοῦτ' ἔχει τί νῶν ἄκος;
παλαιότης γὰρ τῷ λόγῳ γ' ἔνεστί τις. 1055

ΕΛ. ὥς δὴ θανόντα σ' ἐνάλιον κενῷ τάφῳ
θάψαι τύραννον τῆσδε γῆς αἰτήσομαι.

MEN. καὶ δὴ παρέϊκεν· εἶτα πῶς ἄνευ νεῶς
σωθησόμεσθα κenoταφοῦντ' ἐμὸν δέμας;

ΕΛ. δοῦναι κελεύσω πορθμίδ', ἣ καθήσομεν 1060
κόσμον τάφῳ σῷ πελαγίους ἐς ἀγκάλας.

MEN. ὥς εὖ τόδ' εἶπας, πλὴν ἔν· εἰ χέρσῳ ταφὰς
θεῖναι κελεύσει σ', οὐδὲν ἢ σκῆψις φέρει.

ΕΛ. ἀλλ' οὐ νομίζειν φήσομεν καθ' Ἑλλάδα 1065
χέρσῳ καλύπτειν τοὺς θανόντας ἐναλίους.

MEN. τοῦτ' αὖ κατορθοῖς· εἴτ' ἐγὼ συμπλεύσομαι
καὶ συγκαθήσω κόσμον ἐν ταύτῳ σκάφει.

ΕΛ. σὲ καὶ παρεῖναι δεῖ μάλιστα τοὺς τε σοὺς
πλωτῆρας, οἵπερ ἔφυγον ἐκ ναυαγίας.

MEN. καὶ μὴν ἔάνπερ ναῦν ἐπ' ἀγκύρας λάβω, 1070
ἄνῆρ παρ' ἄνδρα στήσεται ξιφηφόρος.

ΕΛ. σὲ χρὴ βραβεύειν πάντα· πόμπιμοι μόνον
λαίφει πνοαὶ γένοιντο καὶ νεῶς δρόμος.

MEN. ἔσται· πόνους γὰρ δαίμονες παύσουσί μου. 1075
ἀτὰρ θανόντα τοῦ μ' ἐρεῖς πεπυσμένη;

ΕΛ. σοῦ· καὶ μόνος γε φάσκει διαφυγεῖν μόρον

Ἀτρέως πλέων σὺν παιδί, καὶ θανόνθ' ὄρων.

MEN. καὶ μὴν τάδ' ἀμφίβληστρα σώματος ῥάκη
 ξυμμαρτυρήσει ναυτικῶν ἐρειπίων.

ΕΛ. εἰς καιρὸν ἦλθε, τότε δ' ἄκαιρ' ἀπώλλυτο. 1080
 τὸ δ' ἄθλιον κεῖν' εὐτυχές τάχ' ἂν πέσοι.

MEN. πότερα δ' ἐς οἴκους σοὶ συνεισελθεῖν με χρή,
 ἢ πρὸς τάφῳ τῷδ' ἥσυχοι καθώμεθα;

ΕΛ. αὐτοῦ μέν'· ἦν γὰρ καί τι πλημμελές σε δρᾶ,
 τάφος σ' ὅδ' ἂν ρύσαιτο φάσγανόν τε σόν. 1085
 ἐγὼ δ' ἐς οἴκους βᾶσα βοστρύχους τεμῶ,
 πέπλων τε λευκῶν μέλανας ἀνταλλάξομαι,
 παρῇδ' ἄν' ὄνυχ' αὖ φόνιον ἐμβαλῶ χροός.
 μέγας γὰρ ἄγών, καὶ βλέπω δύο ῥοπάς·
 ἢ γὰρ θανεῖν δεῖ μ', ἢν ἄλῳ τεχνωμένη, 1090
 ἢ πατρίδα τ' ἐλθεῖν καὶ σὸν ἐκσῶσαι δέμας.
 ὦ πότνι', ἢ Δίοισιν ἐν λέκτροις πίτνεις,
 Ἡρα, δὴ οἰκτρὸν φῶτ' ἀνάψυξον πόνων,
 αἰτούμεθ' ὀρθὰς ὠλένας πρὸς οὐρανὸν
 ῥίπτουθ', ἵν' οἰκεῖς ἀστέρων ποικίλματα. 1095
 σύ θ', ἢ ἔτι τῷ ἄλῳ κάλλος ἐκθήσω γάμφ,
 κούρη Διώνης Κύπρι, μή μ' ἐξεργάσῃ.
 ἄλις δὲ λύμης, ἦν μ' ἐλυμήνω πάρος,

τούνομα παρασχοῦς' οὐ τὸ σῶμ', ἐν βαρβάροις.
 θανεῖν δ' ἔασόν μ', εἰ κατακτεῖναι θέλεις, 1100
 ἐν γῇ πατρώῃ· τί ποτ' ἄπληστος εἶ κακῶν,
 ἔρωτας, ἀπάτας, δόλια τ' ἐξευρήματα
 ἀσκοῦσα, φίλτρα θ' αἵματηρὰ δωμάτων;
 εἰ δ' ἦσθα μετρία, τᾶλλα γ' ἡδίστη θεῶν
 πέφυκας ἀνθρώποισιν· οὐκ ἄλλως λέγω. 1105

ΧΟ. σὲ τὰν ἐναυλείοις ὕπο δενδροκόμοις στροφῇ α.
 μουσεῖα καὶ θάκους ἐνίζουσαν ἀναβοάσω,
 σὲ τὰν ἀοιδοτάταν ὄρνιθα μελωδὸν
 ἀηδόνα δακρυόεσσαν,
 ἔλθ', ὦ διὰ ξουθᾶν γενύων ἐλελιζομένα, 1110
 θρήνοις ἑμοῖς ξυνεργός
 Ἑλένας μελέους πόνους
 τὸν Ἰλιάδων τ' αἰ-
 δούσα δακρυόεντα πότμον
 Ἀχαιῶν ὑπὸ λόγχαις· 1115
 ὅτ' ἔμολεν ἔμολε πεδία βαρβάρῳ πλάτῃ,
 ὃς ἔδραμε ρόθια μέλεα Πριαμίδαις ἄγων
 Λακεδαίμονος ἄπο λέχεα
 σέθεν, ὦ Ἑλένα, Πάρις αἰνόγαμος
 πομπαῖσιν Ἀφροδίτας. 1120
 πολλοὶ δ' Ἀχαιῶν ἐν δορὶ καὶ πετρίναις ἀντιστροφῇ α.

1114. Hactenus πόνον.

ῥιπαῖσιν ἐκπνεύσαντες ἄδαν μέλεον ἔχουσιν,
 τάλαιναν ὦν ἀλόχων κείραντες ἔθειραν·
 ἄννυμφα δὲ μέλαθρα κεῖται·
 πολλοὺς δὲ πυρσεύσας φλογερὸν σέλας ἀμφίρυταν
 Εὐβοίαν εἶλ' Ἀχαιῶν 1126
 μονόκωπος ἀνὴρ, πέτραις
 Καφηρίσιν ἐμβαλὼν
 Αἰγαίαις τ' ἐνάλοισιν ἀκταῖς,
 δόλιον ἀστέρα λάμψας. 1130
 ἀλίμενα δ' ὄρεα μέλεα βαρβάρου στολᾶς,
 ὅτε σύτο πατρίδος ἀποπρὸ χειμάτων πνοᾷ
 τέρας, οὐ τέρας, ἀλλ' ἔριν
 Δαναῶν νεφέλαν ἐπὶ ναυσὶν ἄγων,
 εἰδωλον ἱρὸν Ἥρας. 1135
 ὃ, τι θεός, ἦ μὴ θεός, ἦ τὸ μέσον, στροφὴ β.
 τίς φησὶν ἐρευνήσας
 βροτῶν μακρότατον πέρας εὐ-
 ρεῖν, ὃς τὰ θεῶν ἐσορᾷ
 δεῦρο καὶ αὖθις ἐκεῖσε 1140
 καὶ πάλιν ἀντιλόγοις
 πηδῶντ' ἀνελπίστοις τύχαις.
 σὺ Διὸς ἔφυς, ὦ Ἑλένα, θυγάτηρ·
 πτανὸς γὰρ ἐν κόλποις σε Δή-

δας ἐτέκνωσε πατήρ.

1145

† καὶ ἰαχὴ σὴ καθ' Ἑλλανίαν

ἄδικος, προδότις, ἄπιστος, ἄθεος· οὐδ' ἔχω

τί τὸ σαφές, ὅ, τι ποτ' ἐν βροτοῖς.

τὸ θεῶν ἔπος ἀλαθὲς εὔρον.

ἄφρονες, ὅσοι τὰς ἀρετὰς πολέμῳ ἀντιστροφῇ β.

κτᾶσθ', ἐν δορὸς ἀλκαίου

1151

λόγχαισιν καταπαυόμενοι

πόνους θνατῶν ἀμαθῶς.

εἰ γὰρ ἄμιλλα κρινεῖ νιν

αἵματος, οὐ ποτ' ἔρις

1155

λείψει κατ' ἀνθρώπων πόλεις·

† αἰ Πριαμίδος γᾶς ἔλιπον θαλάμους,

ἐξὸν διορθῶσαι λόγοις

σὰν ἔριν, ὧ Ἑλένα.

νῦν δ' οἱ μὲν Ἀίδα μέλονται κάτω,

1160

τείχεα δέ, φλογμὸς ὥστε Διός, ἐπέσυτο φλόξ,

ἐπὶ πάθεα πάθεσιν φέρουσ'

[ἀθλίοις] ἐν συμφοραῖς Ἰλίοισιν.

ΘΕΟ. ὦ χαῖρε, πατὴρ μνημ' ἐπ' ἐξόδοισι γὰρ

ἔθαψα, Πρωτεῦ, σ' ἔνεκ' ἐμῆς προσρήσεως·

1165

ἀεὶ δέ σ' ἐξιὼν τε κείσιων δόμους

Θεοκλύμενος παῖς ὅδε προσεννέπει, πάτερ.

ὕμεις μὲν οὖν κύνας τε καὶ θηρῶν βρόχους,

δμῶες, κομίζετ' ἐς δόμους τυραννικούς·

ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν πόλλ' ἐλοιδόρησα δῆ· 1170

οὐ γάρ τι θανάτῳ τοὺς κακοὺς κολάζομεν.

καὶ νῦν πέπυσμαι φανερόν Ἑλλήνων τινὰ

εἰς γῆν ἀφῖχθαι καὶ λεληθέναι σκοπούς,

ἥτοι κατόπτην ἢ κλοπαῖς θηρώμενον

Ἑλένην· θανεῖται δ', ἣν γε δὴ ληφθῇ μόνον. 1175

ἕα· ἀλλ', ὥς ἔοικε, πάντα διαπεπραγμένα

εὔρηκα· τύμβου γὰρ κενὰς λιποῦσ' ἔδρας

ἢ Τυνδαρὶς παῖς ἐκπεπόρθμευται χθονός.

ὦή, χαλᾶτε κλῆθρα, λύεθ' ἱππικὰς

φάτνας, ὀπαδοί, κᾶκκομίζεθ' ἄρματα, 1180

ὥς ἂν πόνου γ' ἕκατι μὴ λάθῃ με γῆς

τῆσδ' ἐκκομισθεῖσ' ἄλοχος, ἥς ἐφίεμαι.

ἐπίσχετ'· εἰσορῶ γὰρ οὐς διώκομεν

παρόντας ἐν δόμοισι κοῦ πεφευγότας.

αὕτη, τί πέπλους μέλανας ἐξήψω χροὺς 1185

λευκῶν ἀμείψας, ἕκ τε κρατὸς εὐγενοῦς

κόμας σίδηρον ἐμβαλοῦσ' ἀπέθρισας,

χλωροῖς τε τέγγεις δάκρυσι σὴν παρηΐδα

κλαίουσα; πότερον ἐννύχοις πεπεισμένη

στένεις ὀνείροις, ἢ φάτιν τίν' οἴκοθεν 1190

κλύουσα λύπη σὰς διέφθαρσαι φρένας;

ΕΛ. ὦ δέσποτ', ἥδη γὰρ τόδ' ὀνομάζω σ' ἔπος,

ὄλωλα· φροῦδα τὰμὰ κοῦδέν εἰμ' ἔτι.

ΘΕΟ. ἐν τῷ δὲ κεῖσαι συμφορᾶς; τίς ἢ τύχη;

- ΕΛ. Μενέλαος, οἶμοι, πῶς φράσω; τέθνηκέ μοι. 1195
- ΘΕΟ. οὐδέν τι χαίρω σοῖς λόγοις, τὰ δ' εὐτυχῶ.
- ΕΛ. * * * * *
- ΘΕΟ. πῶς οἶσθα; μῶν σοι Θεονόη λέγει τάδε;
- ΕΛ. κείνη τέ φησιν ὃ τε παρών, ὅτ' ὤλλυτο.
- ΘΕΟ. ἦκει γὰρ ὅστις καὶ τὰδ' ἀγγέλλει σαφῇ; 1200
- ΕΛ. ἦκει· μόλοι γούν, οἳ σφ' ἐγὼ χρήζω μολεῖν.
- ΘΕΟ. τίς ἐστί; ποῦ 'στιν; ἵνα σαφέστερον μάθω.
- ΕΛ. ὅδ', ὃς κάθηται τῷδ' ὑποπτήξας τάφῳ.
- ΘΕΟ. Ἄπολλον, ὥς ἐσθῆτι δυσμόρφῳ πρέπει.
- ΕΛ. οἶμοι· δοκῶ μὲν κὰμὸν ὧδ' ἔχειν πόσιν. 1205
- ΘΕΟ. ποδαπὸς δ' ὅδ' ἄνῆρ καὶ πόθεν κατέσχε γῆν;
- ΕΛ. Ἕλλην, Ἀχαιῶν εἷς, ἐμῷ σύμπλους πόσει.
- ΘΕΟ. θανάτῳ δὲ ποίῳ φησὶ Μενέλεων θανεῖν;
- ΕΛ. οἰκτρόταθ' ὑγροῖσιν ἐν κλυδωνίοις ἀλός.
- ΘΕΟ. ποῦ βαρβάροισι πελάγεσιν ναυσθλούμενον; 1210
- ΕΛ. Λιβύης ἀλιμένοις ἐκπεσόντα πρὸς πέτραις.
- ΘΕΟ. καὶ πῶς ὅδ' οὐκ ὄλωλε κοινωνῶν πλάτης;
- ΕΛ. ἐσθλῶν κακίους ἐνίῳτ' εὐτυχέστεροι.
- ΘΕΟ. λιπὼν δὲ ναὸς ποῦ πάρεστιν ἔκβολα;
- ΕΛ. ὅπου κακῶς ὄλοιτο, Μενέλεως δὲ μή. 1215
- ΘΕΟ. ὄλωλ' ἐκεῖνος· ἦλθε δ' ἐν ποίῳ σκάφει;
- ΕΛ. ναῦταί σφ' ἀνεῖλον ἐντυχόντες, ὥς λέγει.

ΘΕΟ. ποῦ δὴ τὸ πεμφθὲν ἀντὶ σοῦ Τροίᾳ κακόν;

ΕΛ. νεφέλης λέγεις ἄγαλμ'; ἐς αἰθέρ' οἴχεται.

ΘΕΟ. ὦ Πρίαμε καὶ γῇ Τρωάς, ὡς ἔρρεις μάτην. 1220

ΕΛ. καὶ γὼ μετέσχον Πριαμίδαις δυσπραξίας.

ΘΕΟ. πόσιν δ' ἄθαπτον ἔλιπεν ἢ κρύπτει χθονί;

ΕΛ. ἄθαπτον· οἱ ἄγε τῶν ἐμῶν τλήμων κακῶν.

ΘΕΟ. τῶνδ' οὐνεκ' ἔταμες βοστρύχους ξανθῆς κόμης;

ΕΛ. φίλος γάρ ἐστιν, ὅς ποτ' ἐστίν, ἐνθάδ' ὢν. 1225

ΘΕΟ. ὀρθῶς μὲν ἦδε συμφορὰ δακρύεται;

ΕΛ. ἐν εὐμαρεῖ γοῦν σὴν κασιγνήτην λαθεῖν;

ΘΕΟ. οὐ δῆτα. πῶς οὖν; τόνδ' ἔτ' οἰκήσεις τάφον;

ΕΛ. τί κερτομεῖς με, τὸν θανόντα δ' οὐκ ἔῃς;

ΘΕΟ. πιστὴ γὰρ εἶ σὺ σῶ πόσει φεύγουσά με. 1230

ΕΛ. ἀλλ' οὐκέτ'· ἦδη δ' ἄρχε τῶν ἐμῶν γάμων.

ΘΕΟ. χρονία μὲν ἦλθες, ἀλλ' ὅμως αἰνῶ τάδε.

ΕΛ. οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; τῶν πάρος λαθώμεθα.

ΘΕΟ. ἐπὶ τῷ; χάρις γὰρ ἀντὶ χάριτος ἐλθέτω.

ΕΛ. σπονδὰς τέμωμεν καὶ διαλλάχθητί μοι. 1235

ΘΕΟ. μεθίημι νεῖκος τὸ σόν, ἴτω δ' ὑπόπτερον.

ΕΛ. πρὸς νῦν σε γονάτων τῶνδ', ἐπείπερ εἶ φίλος,

ΘΕΟ. τί χρῆμα θηρῶς' ἰκέτις ὠρέχθης ἐμοῦ;

ΕΛ. τὸν κατθανόντα πόσιν ἐμὸν θάψαι θέλω.

ΘΕΟ. τίς δ' ἔστ' ἀπόντων τύμβος; ἢ θάψεις σκιάν; 1240

ΕΛ. Ἑλλησὶν ἐστι νόμος, ὅς ἂν πόντῳ θάνῃ,

ΘΕΟ. τί δρᾶν; σοφοί τοι Πελοπίδαι τὰ τοιάδε.

- ΕΛ. κενοῖσι θάπτειν ἐν πέπλων ὑφάσμασιν.
- ΘΕΟ. κτέριζ'· ἀνίστη τύμβον οὗ χρήζεις χθονός.
- ΕΛ. οὐχ ὧδε ναύτας ὀλομένους τυμβεύομεν. 1245
- ΘΕΟ. πῶς δαί; λέλειμμαι τῶν ἐν Ἑλλησιν νόμων.
- ΕΛ. ἐς πόντον ὅσα χρὴ νέκυσιν ἐξορμίζομεν.
- ΘΕΟ. τί σοι παράσχω δῆτα τῷ τεθνηκότι;
- ΕΛ. οὐκ οἶδ'· ἐγὼ δ' ἄπειρος, εὐτυχοῦσα πρίν.
- ΘΕΟ. ὦ ξέने, λόγων μὲν κληδόν' ἤνεγκας φίλην. 1250
- ΜΕΝ. οὐκουν ἐμαυτῷ γ' οὐδὲ τῷ τεθνηκότι.
- ΘΕΟ. πῶς τοὺς θανόντας θάπτει' ἐν πόντῳ νεκρούς;
- ΜΕΝ. ὥς ἂν παρούσης οὐσίας ἕκαστος ἦ.
- ΘΕΟ. πλούτου λέγ' οὐνεχ', ὅτι θέλεις ταύτης χάριν.
- ΜΕΝ. προσφάζεται μὲν αἷμα πρῶτα νερτέροις. 1255
- ΘΕΟ. τίνος; σύ μοι σήμαινε, πείσομαι δ' ἐγώ.
- ΜΕΝ. αὐτὸς σὺ γίγνωσκ'· ἀρκέσει γὰρ ἂν διδῶς.
- ΘΕΟ. ἐν βαρβάροις μὲν ἵππον ἢ ταῦρον νόμος.
- ΜΕΝ. διδούς γε μὲν δή, δυσγενὲς μηδὲν δίδου.
- ΘΕΟ. οὐ τῶνδ' ἐν ἀγέλαις ὀλβίαις σπανίζομεν. 1260
- ΜΕΝ. καὶ στρωτὰ φέρεται λέκτρα σώματος κενά.
- ΘΕΟ. ἔσται· τί δ' ἄλλο προσφέρειν νομίζεται;
- ΜΕΝ. χαλκήλαθ' ὅπλα· καὶ γὰρ ἦν φίλος δορί.
- ΘΕΟ. ἄξια τάδ' ἔσται Πελοπιδῶν ἀ δώσομεν.
- ΜΕΝ. καὶ τ' ἄλλ' ὅσα χθὼν καλὰ φέρει βλαστήματα. 1265
- ΘΕΟ. πῶς οὖν; ἐς οἶδμα τίνι τρόπῳ καθίετε;
- ΜΕΝ. ναῦν δεῖ παρεῖναι κάρετμῶν ἐπιστάτας.

- ΘΕΟ. πόσον δ' ἀπείργει μῆκος ἐκ γαίας δόρυ;
 ΜΕΝ. ὥστ' ἐξορᾶσθαι ῥόθια χερσόθεν μόλις.
 ΘΕΟ. τί δὴ τόδ' Ἑλλάς νόμιμον ἐκ τίνος σέβει; 1270
 ΜΕΝ. ὥς μὴ πάλιν γῇ λύματ' ἐκβάλλῃ κλύδων.
 ΘΕΟ. Φοίνισσα κώπη ταχύπορος γενήσεται.
 ΜΕΝ. καλῶς ἂν εἶη, Μενέλεώ τε πρὸς χάριν.
 ΘΕΟ. οὐκοῦν σὺ χωρὶς τῆσδε δρῶν ἀρκεῖς τάδε;
 ΜΕΝ. μητρὸς τόδ' ἔργον ἢ γυναικὸς ἢ τέκνων. 1275
 ΘΕΟ. ταύτης ὁ μόχθος, ὥς λέγεις, θάπτειν πόσιν.
 ΜΕΝ. ἐν εὐσεβεῖ γοῦν νόμιμα μὴ κλέπτειν νεκρῶν.
 ΘΕΟ. ἴτω· πρὸς ἡμῶν ἄλοχον εὐσεβῇ τρέφειν.
 ἐλθὼν δ' ἐς οἴκους ἐξέλου κόσμον νεκρῶ·
 καὶ σ' οὐ κεναῖσι χερσὶ γῆς ἀποστελῶ, 1280
 δράσαντα τῇδε πρὸς χάριν· φήμας δέ μοι
 ἐσθλὰς ἐνεγκὼν γ', ἀντὶ τῆς ἀχλαινίας
 ἐσθῆτα λήψει σῖτά θ', ὥστε σ' ἐς πάτραν
 ἐλθεῖν, ἐπεὶ νῦν γ' ἀθλίως σ' ἔχονθ' ὄρω.
 σὺ δ', ὦ τάλαινα, μὴ 'πὶ τοῖς ἀνηνύτοις 1285
 τρύχουσα σαυτήν· Μενέλεως δ' ἔχει πότμον,
 κοῦκ ἂν δύναίτο ζῆν ὁ κατθανὼν πόσις.
 ΜΕΝ. σὸν ἔργον, ὦ νεᾶνι· τὸν παρόντα μὲν
 στέργειν πόσιν χρή, τὸν δὲ μηκετ' ὄντ' εὔν·
 ἄριστα γάρ σοι ταῦτα πρὸς τὸ τυγχάνον. 1290

ἦν δ' Ἑλλάδ' ἔλθω καὶ τύχῳ σωτηρίας,
παύσω ψόγου σε τοῦ πρίν, ἦν γυνὴ γένῃ
οἷαν γενέσθαι χρή σε σῶ ξυνευνέτη.

ΕΛ. ἔσται τάδ'· οὐδὲ μέμψεται πόσις ποτὲ
ἡμῖν· σὺ δ' αὐτὸς ἐγγύς ὦν εἴσει τάδε. 1295
ἀλλ', ὦ τάλας, εἴσελθε καὶ λουτρῶν τύχῃ
ἐσθῆτά τ' ἐξάλλαξον. οὐκ ἐς ἀμβολὰς
εὐεργετήσω σ'. εὐμενέστερον γὰρ ἂν
τῷ φιλτάτῳ μοι Μενέλεω τὰ πρόσφορα
δρώης ἂν, ἡμῶν τυγχάνων οἷων σε χρή. 1300

ΧΟ. ὀρεῖα ποτὲ δρομάδι κώλῳ στροφὴ α.
μάτηρ θεῶν ἐσύθη
ἂν' ὑλᾶντα νάπη
ποτάμιόν τε χεῦμ' ὑδάτων
βαρύβρομόν τε κῦμ' ἄλιον 1305
πόθῳ τᾶς ἀποιχομένας
ἀρρήτου κούρας·
κρόταλα δὲ Βρόμια διαπρύσιον
ιέντα κέλαδον ἀνεβόα,
θηρῶν ὅτε ζυγίους 1310
ζεύξασα θεὰ σατίνας,
τὰν ἀρπασθεῖσαν κυκλίῳ
χορῶν ἔξω παρθενίων
μετὰ κοῦραι δ' ἀελλόποδες
ἅ μὲν τόξοις Ἄρτεμις, ἅ δ' 1315

ἔγχει καὶ Γοργοῖ πάνοπλος·
αὐγάζων δ' ἐξ οὐρανίων

* * *

ἄλλαν μοῖραν ἔκραινε.

δρομαίων δ' ὅτε πολυπλανήτων ἀντιστροφή α.

μάτηρ ἔπαυσε πόνων, 1321

μαστεύουσ' ἀπόρους

θυγατρὸς ἀρπαγὰς δολίους,

χιονοθρέμμονάς τ' ἐπέρας'

Ἰδαιᾶν Νυμφᾶν σκοπιάς, 1325

ρίπτει τ' ἐν πένθει

πέτρινα κατὰ δρία πολυνιφέα·

βροτοῖσι δ' ἄχλοα πεδία γᾶς

οὐ καρπίζουσ' ἀρότοις

λαῶν φθείρει γενεάν· 1330

ποίμναις δ' οὐχ ἴει θαλερὰς

βοσκὰς εὐφύλλων ἐλίκων·

πόλεων δ' ἐπέλειπε βίος,

οὐδ' ἦσαν θεῶν θυσίαι,

βωμοῖς τ' ἀφλεκτοὶ πέλανοι· 1335

πηγὰς τ' ἀμπαύει δροσερὰς

λευκῶν ἐκβάλλειν ὑδάτων

πένθει παιδὸς ἀλάστω.

ἐπεὶ δ' ἔπαυσ' εἰλαπίνας στροφὴ β.
 θεοῖς βροτείῳ τε γένει, 1340
 Ζεὺς μελίσσων στυγίους
 ματρὸς ὀργὰς ἐνέπει,
 βᾶτε, σεμναὶ Χάριτες,
 ἴτε, τὰν περὶ παρθένῳ
 Δημοῖ θυμωσαμένα 1345
 λύπαν ἐξαλλάξατ' ἄλαλᾶ,
 Μοῦσαί θ' ὕμνοισι χορῶν·
 χαλκοῦ δ' αὐδὰν χθονίαν,
 τύπανά τ' ἔλαβε βυρσοτενῇ
 καλλίστα τότε πρώτα μακάρων 1350
 Κύπρις· γέλασέν τε θεὰ
 δέξατο τ' εἰς χέρας
 βαρύβρομον αὐλὸν
 τερφθεῖσ' ἄλαλαγμῶ.
 ὃν οὐ θέμις σ' οὔδ' ὀσία, ἀντιστοφὴ β.
 ὕρωσας ἐν σοῖς θαλάμοις, 1356
 μῆνιν δ' εἶχες μεγάλας
 ματρός, ὣ παῖ, θυσίας
 οὐ σεβίζουσα θεᾶς.
 μέγα τοι δύναται νεβρῶν 1360
 παμποίκιλοι στολίδες,
 κισσοῦ τε στεφθεῖσα χλόα
 νάρθηκας εἰς ἱερούς,

ρόμβου θ' ἐλισσομένα
 κύκλιος ἔνοσις αἰθερία, 1365
 βακχεύουσά τ' ἔθαιρα Βρομίῳ
 καὶ παννυχίδες θεᾶς.

† εὖ δέ νιν ἄμασιν
 ὑπέρβαλε σελάνα.
 μορφᾷ μόνον ἠΰχεις. 1370

ΕΛ. τὰ μὲν κατ' οἴκους εὐτυχοῦμεν, ὦ φίλαι·
 ἡ γὰρ συνεκκλέπτουσα Πρωτέως κόρη,
 πόσιν παρόντα τὸν ἐμὸν ἱστορουμένη,
 οὐκ εἶπ' ἀδελφῷ· κατθανόντα δ' ἐν χθονὶ
 οὐ φησιν αὐγὰς εἰσορᾶν ἐμὴν χάριν. 1375
 κάλλιστα δῆτ' ἀνήρπασεν τεύχη πόσις·
 ἂ γὰρ καθήσειν ὄπλ' ἔμελλεν εἰς ἄλα,
 ταῦτ' ἐμβαλὼν πόρπακι γενναίαν χέρα
 αὐτὸς κομίζει, δόρυ τε δεξιᾷ λαβών,
 ὥς τῷ θανόντι χάριτα δὴ συνεκπονῶν. 1380
 προὔργου δ' ἐς ἀλκὴν σῶμ' ὄπλοις ἠσκήσατο,
 ὥς βαρβάρων τρόπαια μυρίων χερὶ
 θήσων, ὅταν κωπῆρες εἰσβῶμεν σκάφος.
 πέπλους δ' ἀμείψας ἀντὶ ναυφθόρου στολῆς
 ἐγὼ νιν ἐξήσκησα, καὶ λουτροῖς χρόα 1385
 ἔδωκα, χρόνια νίπτρα ποταμίας δρόσου.
 ἀλλ' ἐκπερᾷ γὰρ δωμάτων ὁ τοὺς ἐμοὺς
 γάμους ἐτοίμους ἐν χεροῖν ἔχειν δοκῶν,

σιγητέον μοι. καὶ σὲ προσποιούμεθα
 εὖνουν, κρατεῖν τε στόματος, ἣν δυνώμεθα 1390
 σωθέντες αὐτοὶ καὶ σὲ συσσωσαί ποτε.

ΘΕΟ. χωρεῖτ' ἐφεξῆς, ὥς ἔταξεν ὁ ξενος,
 δμῶες, φέροντες ἐνάλια κτερίσματα.
 Ἑλένη, σὺ δ', ἣν σοι μὴ κακῶς δόξω λέγειν,
 πίθου· μέν' αὐτοῦ· ταῦτ' αὖ γὰρ παροῦσά τε 1395
 πράξεις τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἣν τε μὴ παρῆς.
 δέδοικα γάρ σε μή τις ἐμπεσὼν πόθος
 πείσῃ μεθεῖναι σῶμ' ἐς οἶδμα πόντιον,
 τοῦ πρόσθεν ἀνδρὸς χάρισιν ἐκπεπληγμένην·
 ἄγαν γὰρ αὐτὸν οὐ παρόνθ' ὅμως στένεις. 1400

ΕΛ. ὦ καινὸς ἡμῖν πόσις, ἀναγκαίως ἔχει,
 τὰ πρῶτα λέκτρα νυμφικὰς θ' ὁμιλίας
 τιμᾶν· ἐγὼ δὲ διὰ τὸ μὲν στέργειν πόσιν
 καὶ ξυνθάνοιμ' ἄν· ἀλλὰ τίς κείνῳ χάρις
 ξὺν κατθανόντι κατθανεῖν; ἔα δέ με 1405
 αὐτὴν μολοῦσαν ἐντάφια δοῦναι νεκρῷ.
 θεοὶ δὲ σοί τε δοῖεν οἷ' ἐγὼ θέλω,
 καὶ τῷ ξένῳ τῷδ', ὅτι συνεκπονεῖ τάδε.
 ἔξεις δέ μ' οἷαν χρή σ' ἔχειν ἐν δώμασι
 γυναικ', ἐπειδὴ Μενέλεων εὐεργετεῖς 1410
 κ' ἄμ'· ἔρχεται γὰρ δὴ τιν' ἐς τύχην τάδε·
 ὅστις δὲ δώσει ναῦν, ἐν ἣ τάδ' ἄξομεν,
 πρόσταξον, ὥς ἂν τὴν χάριν πλήρη λάβω.

- ΘΕΟ. χώρει σύ, καὶ ναῦν τοῖσδε πεντηκόντορον
Σιδωνίαν δὸς κᾶρετμῶν ἐπιστάτας. 1415
- ΕΛ. οὔκουν ὅδ' ἄρξει ναὸς ὃς κοσμεῖ τάφον;
- ΘΕΟ. μάλιστ'· ἀκούειν τοῦδε χρὴ ναύτας ἐμούς.
- ΕΛ. αὖθις κέλευσον, ἵνα σαφῶς μάθωσί σου.
- ΘΕΟ. αὖθις κελεύω, καὶ τρίτον γ', εἰ σοι φίλον.
- ΕΛ. ὄναιο, κἀγὼ τῶν ἐμῶν βουλευμάτων. 1420
- ΘΕΟ. μή νυν ἄγαν σὸν δάκρυσιν ἐκτήξης χροῖα.
- ΕΛ. ἥδ' ἡμέρα σοι την ἐμὴν δείξει χάριν.
- ΘΕΟ. τὰ τῶν θανόντων οὐδέν, ἀλλ' ἄλλως πόνοσ.
- ΕΛ. ἐστὶν τι κἀκεῖ κἀνθάδ', ὣν ἐγὼ λέγω.
- ΘΕΟ. οὐδέν κακίῳ Μενέλεώ μ' ἔξεις πόσιν. 1425
- ΕΛ. οὐδέν σὺ μεμπτός. τῆς τύχης μέ δεῖ μόνον.
- ΘΕΟ. ἐν σοὶ τόδ', ἦν σὴν εἰς ἐμ' εὐνοϊαν διδῶς.
- ΕΛ. οὐ νῦν διδαζόμεσθα τοὺς φίλους φιλεῖν.
- ΘΕΟ. βούλει ξυνεργῶν αὐτὸς ἐκπέμψω στόλον;
- ΕΛ. ἥκιστα· μὴ δούλευε σοῖς δούλοις, ἄναξ. 1430
- ΘΕΟ. ἀλλ' εἴα· τοὺς μὲν Πελοπιδῶν ἐῷ νόμους·
καθαρὰ γὰρ ἡμῖν δώματ'· οὐ γὰρ ἐνθάδε
ψυχὴν ἀφῆκε Μενέλεως· ἴτω δέ τις
φράσων ὑπάρχοις τοῖς ἐμοῖς φέρειν γάμων
ἀγάλματ' οἴκους εἰς ἐμούς· πᾶσαν δὲ χρὴ 1435
γαῖαν βοᾶσθαι μακαρίαις ὑμνωδίαις
ὑμέναιον Ἑλένης κἀμόν, ὥς ζηλωτὸς ἦ.
σὺ δ', ὦ ξέν', ἐλθὼν, πελαγίους ἐς ἀγκάλας

τῷ τῆσδε πρίν ποτ' ὄντι δοὺς πόσει τάδε,
 πάλιν πρὸς οἴκους σπεῦδ', ἐμὴν δάμαρτ' ἔχων, 1440
 ὥς τοὺς γάμους τοὺς τῆσδε συνδαίσας ἐμοὶ
 στέλλῃ πρὸς οἴκους, ἢ μένων εὐδαιμονῆς.

MEN. ὦ Ζεῦ, πατήρ τε καὶ σοφὸς κλήζει θεός·
 βλέψον πρὸς ἡμᾶς καὶ μετάστησον κακῶν.
 ἔλκουσι δ' ἡμῖν πρὸς λέπας τὰς συμφορὰς 1445
 σπουδῇ σύναψαι· κἂν ἄκρα θίγῃς χερί,
 ἥξομεν ἔν' ἐλθεῖν βουλόμεσθα τῆς τύχης.
 ἄλῃς δὲ μόχθων οὐς ἐμοχθοῦμεν πάρος.
 κέκλησθέ μοι, θεοί, πολλὰ χρήστ' ἐμοῦ κλύειν
 καὶ λύπρ'. ὀφείλω δ' οὐκ ἀεὶ πράσσειν κακῶς, 1450
 ὀρθῶ δὲ βῆναι ποδί. μίαν δ' ἐμοὶ χάριν
 δόντες τὸ λοιπὸν εὐτυχῇ με θήσετε.

XO. Φοίνισσα Σιδωνιάς ὦ στροφὴ α.
 ταχεῖα κώπα, ῥοθίοισι μάτηρ,
 εἰρεσία φίλα, 1455
 χοραγὲ τῶν καλλιχόρων
 δελφίνων, ὅταν αὔρας
 πέλαγος νήνεμον ᾗ,
 γλαυκὰ δὲ Πόντου θυγάτηρ
 Γαλάνεια τάδ' εἶπῃ· 1460
 κατὰ μὲν ἰστία πετάσατ' αὔ-

1457. Hactenus αὔραις.

ραις λιπόντες εἰναλίαις,
 λάβετε δ' εἰλατίνας πλάτας,
 ὧ ναῦται, ἰὼ ναῦται,
 πέμποντες εὐλιμένους 1465
 Περσείων οἴκων Ἑλέναν ἐπ' ἀκτάς.
 ἥπου κόρας ἄν ποταμοῦ ἀντιστροφὴ α.
 παρ' οἶδμα Λευκιππίδας, ἥ πρὸ ναοῦ
 Παλλάδος ἄν λάβοις
 χρόνῳ ξυνελθοῦσα χοροῖς 1470
 ἥ κώμοις Ὑακίνθου,
 νυχίαν εὐφροσύναν,
 ὃν ἐξαμιλλησάμενος
 τρόχῳ ἑτέρμονι δίσκου
 ἔκανε Φοῖβος, ὅθεν Λακαί- 1475
 να γὰ βούθυτον ἀμέραν
 ὁ Διὸς εἶπε σέβειν γόνος,
 μόσχον θ', ἄν λίποιτ' οἴκοις
 * * *
 ἄς οὐπω πεῦκαι πρὸ γάμων ἔλαμψαν. 1480
 δι' αἴρος εἶθε ποτανοὶ στροφὴ β.
 γενοίμεθα Λίβνες
 οἰωνοὶ στολάδες
 ὄμβρον λιποῦσαι χειμέριον
 νίσσονται πρέσβυτάτα 1485
 σύριγγι πειθόμεναι

ποιμένος, ὅς ᾗβροχα
 πεδία καρποφόρα τε γᾶς
 ἐπιπετόμενος ἱακχεῖ.
 ὦ πταναὶ δολιχαύχενες, 1490
 σύννομοι νεφέων δρόμου
 βᾶτε Πλειάδας ὑπὸ μέσας
 Ὠρίωνά τ' ἐννύχιον,
 καρύξατ' ἀγγελίαν,
 Εὐρώταν ἐφεζόμεναι, 1495
 Μενέλεως ὅτι Δαρδάνου
 πόλιν ἐλὼν δόμον ἤξει.
 μόλοιτέ ποθ' ἵππιον ἄρμα ἀντιστροφῇ β.
 δι' αἰθέρος ἰέμενοι
 παῖδες Τυνδαρίδαι, 1500
 λαμπρῶν ἄστρων ὑπ' ἀέλλαισιν
 οἳ ναίετ' οὐράνιοι,
 σωτῆρες τᾶς Ἑλένας
 γλαυκὸν ἐπ' οἶδμ' ἄλιον
 κυανόχροά τε κυμάτων 1505
 ρόθια πολιὰ θαλάσσας,
 ναύταις εὐαεῖς ἀνέμων
 πέμποντες Διόθεν πνοάς·
 δύσκλειαν δ' ἀπὸ συγγόνου
 βάλετε βαρβάρων λεχέων, 1510
 ἂν Ἰδαίων ἐρίδων

ποιναθεῖς' ἐκτήσατο, γᾶν
οὐκ ἐλθοῦσα ποτ' Ἰλίου
Φοιβείους ἐπὶ πύργους.

ΑΓ. ἄναξ, τὰ κάκιστ' ἐν δόμοις εὐρήκαμεν· 1515
ὥς καὶν' ἀκούσει πῆματ' ἐξ ἐμοῦ τάχα.

ΘΕΟ. τί δ' ἔστιν;

ΑΓ. ἄλλης ἐκπώνει μνηστεύματα
γυναικός· Ἑλένη γὰρ βέβηκ' ἔξω χθονός.

ΘΕΟ. πτεροῖσιν ἀρθεῖς' ἢ πεδοστιβεῖ ποδί; 1520

ΑΓ. Μενέλαος αὐτὴν ἐκπεπόρθμενται χθονός,
ὃς αὐτὸς αὐτὸν ἦλθεν ἀγγέλλων θανεῖν.

ΘΕΟ. ὦ δεινὰ λέξας· τίς δέ νιν ναυκληρία
ἐκ τῆσδ' ἀπῆρε χθονός; ἄπιστα γὰρ λέγεις.

ΑΓ. ἦν γε ξένῳ δίδως σὺ, τοὺς τε σοὺς ἔχων 1525
ναύτας βέβηκεν, ὥς ἂν ἐν βραχεῖ μάθης.

ΘΕΟ. πῶς; εἰδέναι πρόθυμος· οὐ γὰρ ἐλπίδων
εἴσω βέβηκα μίαν ὑπερδραμεῖν χέρα
τοσοῦσδε ναύτας, ὧν ἀπεστάλης μέτα.

ΑΓ. ἐπεὶ λιποῦσα τοῦσδε βασιλείους δόμους 1530

ἢ τοῦ Διὸς παῖς πρὸς θάλασσαν ἐστάλη,
σοφώταθ' ἀβρὸν πόδα τιθεῖς', ἀνέστενε
πόσιν πέλας παρόντα κού τεθνηκότα.

ὥς δ' ἦλθομεν σῶν περίβολον νεωρίων,
Σιδωνίαν ναῦν πρωτόπλουν καθείλκομεν 1535
ζυγῶν τε πεντήκοντα κᾶρετμῶν μέτρα

ἔχουσαν· ἔργου δ' ἔργον ἐξημείβετο·
 ὁ μὲν γὰρ ἰστὸν, ὁ δὲ πλάτην καθίστατο
 ταρσόν τ' ἐνεΐρε, λευκά θ' ἰστί' εἰς ἓν ἦν,
 πηδάλιά τε ζεύγλαισι παρακαθίετο. 1540
 κὰν τῷδε μόχθῳ τοῦτ' ἄρα σκοπούμενοι
 Ἕλληνες ἄνδρες Μενέλεω ξυνέμποροι
 προσῆλθον ἄκταῖς, ναυφθόροις ἡσθημένοι
 πέπλοισιν, εὐειδεῖς μὲν, αὐχμηροὶ δ' ὄραν.
 ἰδὼν δέ νιν παρόντας Ἀτρέως γόνος, 1545
 προσεΐπε, δόλιον οἴκτον ἐς μέσον φέρων,
 ὦ τλήμονες, πῶς ἐκ τίνος νεῶς ποτε
 Ἀχαΐδος θραύσαντες ἦκετε σκάφος;
 ἄρ' Ἀτρέως παῖδ' ὀλόμενον συνθάπτετε,
 ὃν Τυνδαρίς παῖς ἦδ' ἀπόντα κενοταφεῖ; 1550
 οἱ δ', ἐκβαλόντες δάκρυα ποιητῷ τρόπῳ,
 ἐς ναῦν ἐχώρουν, Μενέλεω ποντίσματα
 φέροντες. ἡμῖν δ' ἦν μὲν ἦδ' ὑποψία
 λόγος τ' ἐν ἀλλήλοισι, τῶν ἐπεισβατῶν
 ὥς πλῆθος εἶη· διεσιωπῶμεν δ' ὅμως, 1555
 τοὺς σοὺς λόγους σώζοντες· ἄρχειν γὰρ νεῶς
 ξένον κελεύσας πάντα συνέχεας τάδε.
 καὶ τᾶλλα μὲν δὴ ῥαδίως εἴσω νεῶς
 ἐθέμεθα κουφίζοντα· ταύρειος δὲ ποὺς

οὐκ ἤθελ' ὀρθὸς σανίδα προσβῆναι κάτα, 1560
 ἀλλ' ἐξεβρυχᾷτ' ὅμμ' ἀναστρέφων κύκλῳ,
 κυρτῶν τε νῶτα κεῖς κέρας παρεμβλέπων
 μὴ θιγγάνειν ἀπεῖργεν. ὁ δ' Ἑλένης πόσις
 ἐκάλεσεν, ὃ πέρσαντες Ἰλίου πόλιν,
 οὐκ εἴ' ἀναρπάσαντες Ἑλλήνων νόμῳ 1565
 νεανίαις ὅμοισι ταύρειον δέμας
 ἐς πρῶραν ἐμβαλεῖτε, φάσγανόν θ' ἄμα
 πρόχειρον ὥσει, σφάγια τῷ τεθνηκότι;
 οἱ δ' ἐς κέλευσμά' ἐλθόντες, ἐξανήρπασαν
 ταῦρον φέροντές τ' εἰσέθεντο σέλματα. 1570
 μονάμπυκον δὲ Μενέλεως ψήχων δέρην
 μέτωπά τ' ἐξέπεισεν ἐσβῆναι δόρυ.
 τέλος δ' ἐπειδὴ ναῦς τὰ πάντ' ἐδέξατο,
 πλήσασα κλιμακτῆρας εὐσφύρου ποδὸς
 Ἑλένη καθέζετ' ἐν μέσοις ἐδωλίοις, 1575
 ὃ τ' οὐκέτ' ὦν λόγοισι Μενέλεως πέλας·
 ἄλλοι δὲ τοίχους δεξιὸνς λαιούς τ' ἴσοι
 ἀνὴρ παρ' ἀνδρ' ἔζονθ', ὑφ' εἵμασι ξίφη
 λαθραῖ' ἔχοντες, ῥόθιά τ' ἐξεπίμπλατο
 βοῆς, κελευστοῦ φθέγμαθ' ὥς ἠκούσαμεν. 1580
 ἐπεὶ δὲ γαίας ἤμεν οὔτ' ἄγαν πρόσω
 οὔτ' ἐγγύς, οὕτως ἤρετ' οἰάκων φύλαξ·
 ἔτ', ὃ ξέν', ἐς τὸ πρόσθεν, ἢ καλῶς ἔχει,
 πλεύσωμεν; ἀρχαὶ γὰρ νεῶς μέλουσι σοί.

ὁ δ' εἶφ', ἄλιν μοι· δεξιᾷ δ' ἐλὼν ξίφος 1585
 ἐς πρῶραν εἶρπε, καπὶ ταυρείῳ σφαγῇ
 σταθεὶς νεκρῶν μὲν οὐδενὸς μνήμην ἔχων,
 τέμνων δὲ λαιμὸν εὐχετ', ὦ ναίων ἄλλα
 πόντιε Πόσειδον Νηρέως θ' ἀγναὶ κόραι,
 σώσατέ μ' ἐπ' ἀκτὰς Ναυπλίας δάμαρτά τε 1590
 ἄσυλον ἐκ γῆς. αἵματος δ' ἀπορροαὶ
 ἐς οἶδμ' ἐσηκόντιζον οὐριαὶ ξένῳ.
 καί τις τόδ' εἶπε, δόλιος ἢ ναυκληρία·
 πάλιν πλέωμεν ναξίαν· κέλευε σύ.
 σὺ δὲ στρέφ' οἶακ'. ἐκ δὲ ταυρείου φόνου 1595
 Ἀτρέως σταθεὶς παῖς ἀνεβόησε συμμάχους,
 τί μέλλετ', ὦ γῆς Ἑλλάδος λωτίσματα,
 σφάζειν, φονεύειν βαρβάρους, νεώς τ' ἀπο
 ρίπτειν ἐς οἶδμα; ναυβάταις δὲ τοῖσι σοῖς
 βοᾷ κελευστῆς τὴν ἐναντίαν ὄπα, 1600
 οὐκ εἴ' ὁ μὲν τις λοῖσθον ἀρεῖται δόρυ,
 ὁ δὲ ζύγ' ἄξας, ὁ δ' ἀφελὼν σκαλμοῦ πλάτην,
 καθαιματώσει κρᾶτα πολεμίων ξένων;
 ὀρθοὶ δ' ἀνῆξαν πάντες, οἱ μὲν ἐν χεροῖν
 κορμοὺς ἔχοντες ναυτικούς, οἱ δὲ ξίφη. 1605
 φόνῳ δὲ ναῦς ἐρρέϊτο παρακέλευσμα δ' ἦν
 πρύμνηθεν Ἑλένης, ποῦ τὸ Τρωικὸν κλέος;
 δείξατε πρὸς ἄνδρας βαρβάρους· σπουδῆς δ' ὕπο

ἔπιπτον, οἱ δ' ὠρθοῦντο, τοὺς δὲ κειμένους
 νεκροὺς ἂν εἶδες. Μενέλεως δ' ἔχων ὄπλα, 1610
 ὄπη νοσοῖεν ζύμμαχοι κατασκοπῶν,
 ταύτῃ προσῆγε χειρὶ δεξιᾷ ξίφος,
 ὥστ' ἐκκολυμβᾶν ναός· ἠρήμωσε δὲ
 σῶν ναυβατῶν ἐρέτμ'. ἐπ' οἰάκων δὲ βὰς
 ἄναξ, ἐς Ἑλλάδ' εἶπεν εὐθύνειν δόρυ. 1615
 οἱ δ' ἰστὸν ἦρον, οὔριαι δ' ἦκον πνοαί,
 βεβᾶσι δ' ἐκ γῆς· διαφυγὼν δ' ἐγὼ φόνον
 καθῆκ' ἐμαυτὸν εἰς ἄλ' ἄγκυραν πάρα.
 ἦδη δὲ κάμνονθ' ὀρμιὰν τείνων μέ τις
 ἀνείλετ', ἐς δὲ γαῖαν ἐξέβησέ σοι 1620
 τάδ' ἀγγελοῦντα. σῶφρονος δ' ἀπιστίας
 οὐκ ἔστιν οὐδὲν χρησιμώτερον βροτοῖς.

ΧΟ. οὐκ ἂν ποτ' ἠΰχουν οὔτε σ' οὔθ' ἡμᾶς λαθεῖν
 Μενέλαον, ὦναξ, ὥς ἐλάνθανεν παρών.

ΘΕΟ. ὦ γυναικείαις τέχναισιν αἵρεθεῖς ἐγὼ τάλας. 1625
 ἐκπεφεύγασιν γάμοι με. κεῖ μὲν ἦν ἀλώσιμος
 ναῦς διώγμασιν, πονήσας εἶλον ἂν τάχα ξένους·
 νῦν δὲ τὴν προδοῦσαν ἡμᾶς τισόμεσθα σύγγονον,
 ἥτις, ἐν δόμοις ὀρώσα Μενέλεων, οὐκ εἶπέ μοι. 1629
 τοιγὰρ οὔ ποτ' ἄλλον ἄνδρα ψεύσεται μαντεύμασιν.

ΧΟ. οὔτος ὦ, ποῖ σὸν πόδ' αἶρεις, δέσποτ', ἐς ποῖον
 φόνον ;

ΘΕΟ. οἷπερ ἡ δίκη κελεύει μ'. ἀλλ' ἀφίστασ' ἐκποδών.

ΧΟ. οὐκ ἀφήσομαι πέπλων σῶν· μεγάλα γὰρ σπεύδεις
κακά.

ΘΕΟ. ἀλλὰ δεσποτῶν κρατήσεις δοῦλος ὢν;

ΧΟ. φρονῶ γὰρ εὔ.

ΘΕΟ. οὐκ ἔμοιγ', εἰ μή μ' ἐάσεις

ΧΟ. οὐ μὲν οὖν σ' ἐάσομεν. 1635

ΘΕΟ. σύγγονον κτανεῖν κακίστην.

ΧΟ. εὐσεβεστάτην μὲν οὖν.

ΘΕΟ. ἥ με προὔδωκεν,

ΧΟ. καλήν γε προδοσίαν δίκαια δρᾶν.

ΘΕΟ. τὰμὰ λέκτρ' ἄλλω διδοῦσα;

ΧΟ. τοῖς γε κυριωτέροις.

ΘΕΟ. κύριος δὲ τῶν ἐμῶν τίς;

ΧΟ. ὃς ἔλαβεν πατρὸς πάρα.

ΘΕΟ. ἀλλ' ἔδωκεν ἡ τύχη μοι.

ΧΟ. τὸ δὲ χρεῶν ἀφείλετο. 1640

ΘΕΟ. οὐ σὲ τὰμὰ χρὴ δικάζειν.

ΧΟ. ἦν γε βελτίω λέγω.

ΘΕΟ. ἀρχόμεσθ' ἄρ', οὐ κρατοῦμεν.

ΧΟ. ὅσια δρᾶν, τὰ δ' ἐκδικ' οὔ.

ΘΕΟ. κατθανεῖν ἐρᾶν ἔοικας.

ΧΟ. κτείνει· σύγγονον δὲ σὴν

οὐ κτενεῖς ἡμῶν ἐκόντων, ἀλλ' ἔμ', ὥς πρὸ δεσποτῶν

τοῖσι γενναίοισι δούλοις εὐκλεέστατον θανεῖν. 1645

ΔΙΟ. ἐπίσχεσ ὀργάς, αἷσιν οὐκ ὀρθῶς φέρει,
 Θεοκλύμενε, γῆς τῆσδ' ἄναξ· δισσοὶ δέ σε
 Διόσκοροι καλοῦμεν, οὓς Λήδα ποτὲ
 ἔτικτεν, Ἑλένην θ' ἣ πέφευγε σοὺς δόμους·
 οὐ γὰρ πεπρωμένοισιν ὀργίζει γάμοις, 1650
 οὐδ' ἡ θεᾶς Νηρηΐδος ἔκγονος κόρη
 ἀδικεῖ σ', ἀδελφῇ Θεονόῃ, τὰ τῶν θεῶν
 τιμῶσα πατρός τ' ἐνδίκους ἐπιστολάς.
 ἐς μὲν γὰρ αἰὲν τὸν παρόντα νῦν χρόνον
 κείνην κατοικεῖν σοῖσιν ἐν δόμοις ἔχρην· 1655
 ἐπεὶ δὲ Τροίας ἐξανεστάθη βάθρα,
 καὶ τοῖς θεοῖς παρέσχε τοῦνομ' οὐκέτι,
 ἐν τοῖσιν αὐτοῖς δεῖ νιν ἐξεύχθαι γάμοις,
 ἐλθεῖν τ' ἐς οἴκους καὶ συνοικῆσαι πόσει.
 ἀλλ' ἴσχε μὲν σῆς συγγόνου μέλαν ξίφος, 1660
 νόμιζε δ' αὐτὴν σωφρόνως πράσσειν τάδε.
 πάλαι δ' ἀδελφὴν καὶ πρὶν ἐξεσώσαμεν,
 ἐπεῖπερ ἡμᾶς Ζεὺς ἐποίησεν θεούς·
 ἀλλ' ἦσσον' ἡμεν τοῦ πεπρωμένου θ' ἅμα
 καὶ τῶν θεῶν, οἷς ταῦτ' ἔδοξεν ὧδ' ἔχειν. 1665
 σοὶ μὲν τάδ' αὐδῶ· συγγόνῳ δ' ἐμῇ λέγω
 πλεῖν ξὺν πόσει σῶ. πνεῦμα δ' ἔξετ' οὐρίον·
 σωτῆρε δ' ἡμεῖς σὼ κασιγνήτῳ διπλῶ

- πόντον παριππεύοντε πέμφομεν πάτραν.
 ὅταν δὲ κάμψης καὶ τελευτήσης βίον, 1670
 θεὸς κεκλήσει, καὶ Διοσκόρων μέτα
 σπονδῶν μεθέξεις, ξενιά τ' ἀνθρώπων πάρα
 ἔξεις μεθ' ἡμῶν. Ζεὺς γὰρ ὧδε βούλεται.
 οὗ δ' ὤρισέν σε πρῶτα Μαιάδος τόκος
 Σπάρτης ἀπάρας, τῶν κατ' οὐρανὸν δόμων 1675
 κλέψας δέμας σόν, μὴ Πάρις γήμειέ σε,
 φρουρὰ παρ' Ἀκτὴν τεταμένη, νῆσον λέγω,
 Ἑλένη τὸ λοιπὸν ἐν βροτοῖς κεκλήσεται,
 ἐπεὶ κλοπὰς σὰς ἐκ δόμων ἐδέξατο.
 καὶ τῷ πλανήτῃ Μενέλεω θεῶν πάρα 1680
 μακάρων κατοικεῖν νῆσόν ἐστι μόρσιμον·
 τοὺς εὐγενεῖς γὰρ οὐ στυγοῦσι daίμονες,
 τῶν δ' ἀναριθμήτων μᾶλλον εἰσιν οἱ πόνοι.
 ΘΕΟ. ὦ παῖδε Λήδας καὶ Διός, τὰ μὲν πάρος
 νείκη μεθήσω σφῶν κασιγνήτης πέρι. 1685
 ἐγὼ δ' ἀδελφὴν οὐκέτ' ἂν κτάνοιμ' ἐμήν.
 κείνη δ' ἴτω πρὸς οἶκον, εἰ θεοῖς δοκεῖ.
 ἴστον δ' ἀρίστης σωφρονεστάτης θ' ἅμα
 γεγῶτ' ἀδελφῆς ὁμογενοῦς ἀφ' αἵματος,
 καὶ χαίρεθ', Ἑλένης οὐνεκ' εὐγενεστάτης 1690
 γνώμης, ὃ πολλαῖς ἐν γυναιξὶν οὐκ ἔνι.
 ΧΟ. πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων,

πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί.
καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἔτελέσθη,
τῶν δ' ἀδοκῆτων πόρον εὔρε θεός.
τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

1695

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ.

COMMENTARIUS
IN
IPHIGENIAM TAURICAM.

---

1. Initium fabulæ (Πέλοψ—Ἰπποίς) affert Aristophanes Ran. 1232 : unde patet hanc fabulam ante Ranas actam fuisse ; quamquam aliter censet G. Dindorfius, qui in Proœmio ad Iph. Aul. citato Scholio ad Ran. 67, οὕτω δὲ καὶ αἱ διδασκαλῖαι φέρουσι, τελευτήσαντος Εὐριπίδου τὸν υἱὸν αὐτοῦ δεδιδαχέναι ὁμωνύμως ἐν ᾧσει Ἰφιγένειαν τὴν ἐν Αὐλίδι, Ἀλκμαίωνα, Βάκχας, fratris correctionem τὴν ἐν Ταύροις probat, aitque “non improbabile videri, trilogiam illam, quæ Iphigeniam (Tauricam), Alcæonem (τὸν διὰ Κορίνθου) et Bacchas est complexa, Dionysiis urbanis, i. e. mense Elaphebolione, Olymp. 93, 3. archonte Callia ab Euripide filio in scenam esse productam aliquot post patris obitum, duobus autem post Ranas Aristophanis mensibus, quæ fabula Lenæis, i. e. mense Gamelione, ejusdem anni edita est. Quo tempore quum Iphigeniæ Tauricæ exemplaria jam in manibus versarentur hīstrionum, non est mirandum aliquot hujus fabulæ versibus Aristophanem uti potuisse in Ranis : quam libertatem interdum sibi sumsisse comicos veterum grammaticorum testimoniis constat.”

Equidem non tantum grammaticorum auctoritati tribuerim, ut credam Aristophanem e tragœdia nondum audita materiam ridendi quæsivisse ; quomodo enim spectantes, qui rem seriam cognitam non haberent, eam ingeniose in ludum detortam cum delectatione accepturi erant ? vel quorsum attinebat versus tragicos deridendos propinare, de quibus præter unum auctorem suosque histriones nemo intellecturus erat Xenoclisne an Morsimi an alius cujuspiam essent ?

Πῖσαν (male in textu Πίσαν reliqueram,) “recte Dindorfii; nam si corriperetur, ut apud Pindarum, dixisset Πίσην.” Hermannus.

3. Miror nemini displicuisse singularem παῖς. Cum poeta vel παῖδε δ’ Ἀτρέως, vel Ἀτρέως δ’ ἄπο scribere potuerit, in hoc, utpote concinnius, propendeo. ἀπὸ perinde atque ἐκ hoc sensu usurpatur, ut in Soph. Alete fragm. 7.

4. τοῦδ’ in τοῦ δ’ mutavit Schaeferus. Vulgatum tueri conatur Editor Cantabrigiensis allato Iph Aul. 49. Atqui magnum est discrimen inter ὅδε et οὗτος; atque ibi ταύτης novæ sententiæ præmittitur; hic continuata oratio particulam δὲ flagitat.

6. Ed. Cant. Ἀμφὶ δίνας; quam correctionem in textum recipere debebam. Locis ab eo laudatis, Hec. 651, Or. 1303, Iph. A. 1288, accedant Med. 69, ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ. Hel. 374, ἀμφὶ Φρύγιον οἶδμα. Ceterum de Euripo cf. Liv. xxviii. 6. Verba πυκναῖς αὔραις ἐλίσσων apte conferri possunt cum Hel. 3, λευκῆς τακείσης χιόνος. Ut ibi Nili crescentis, hic toties fluentis ac refluentis Euripi causas physis exponere studet; unde suspicari licet hanc Anaxagoræ de Euripo fuisse sententiam.

15. In corruptissimo versu satis habui Codicum scripturam sequi; neque operæ pretium duxi commenta interpretum repetere; præcipuam vitii sedem in δεινῆς τ’ esse suspicor, quod parum aptum epitheton videtur τῆς ἀπλοίας: neque particula τε cum præcedentibus cohæret.

24. Libri omnes τέχναις. Optime Ed. Cant. τέχναι; quâ mutatione durissimam ellipsin vitari monet.

25. παρείλοντο. Cf. Xen. Mem. L. 1, C. 6, βουλόμενος τοὺς συνουσιαστὰς αὐτοῦ παρελέσθαι. Ep. Mel. apud Galeum Opp. Myth. p. 749, πιστεύειν γὰρ χρὴ τῷ τᾷς ψυχᾷς κάλλει τε καὶ πλούτῳ μᾶλλον ἢ τῷ τᾷς ὀψίος καὶ τῶν χρημάτων. τὰ μὲν γὰρ φθόνος καὶ νοῦσος παραιρέεται, τὰ δὲ μέχρι θανάτῳ πάρεντι ἐντεταγμένα. Eurip. apud Stob. T. 20, L. 25, τῷ γὰρ βιαίῳ κἀγρίῳ τὸ μαλθακὸν εἰς ταῦτόν ἐλθόν, τοῦ λίαν παρείλετο. De verbo activo v. Elm. ad Heracl. 908.

28. Facillima mutatione pro ἐξέκλεψεν dedi ἐξέκλεψέ μ’, et sic ante

me Reiskius, quem tamen nemo secutus est; με in μου subaudiri non potest. Cf. v. 768, λέγ' οὐνεκ' ἔλαφον ἀντιδοῦσά μου θεὰ Ἀρτεμις ἔσωσέ μ'.

35, 36. Retinui librorum scripturam, non quod eam *verissimam* judicarem, *neque quidquam habere difficultatis*, ut censet Hermannus, sed quod nullam reperirem probabilem correctionem. Nam nec τοισίδ', quod Elmsleius pro τοῖσιν coniecit ad sequentia verba θύω γὰρ κ. τ. ἐ. commodè potest referri, neque verba ἐορτῆς τοῦνομ' ἧς καλὸν μόνον quid sibi velint facile dicas. Festi nomen respici credit Hermannus, quod veri simile sit Ταυροπόλια fuisse. Equidem potius crediderim ipsum nomen ἐορτῆς respici utpote infandis ritibus minime idoneum; sed utcunque hoc explicatum erit, restat manca sententia, quam frustra per aposiopesin explere voluit Hermannus. Quippe apertum est τὰ δ' ἄλλα σιγῶ non de verbis quibus abstineat dici, sed de sacris nefandis, quæ divulgare vereatur. Qui versum 34 delevit Ed. Cant. ostendere debebat unde et quo casu in textum illatus esset, et exempla afferre in quibus ἱερεὺς ἐορτῆς ita construuntur.

40. Cf. Med. 56. Andr. 91. Soph. El. 425.

43. Recepi Marklandi emendationem, cui frustra adversati sunt Viri Docti. παρθενῶσιν ἐν μέσοις nihil aliud significat quam ἐν παρθενῶσι τοῖς οὖσιν ἐν μύχῳ δόμων.

50. Elegantissime Porsonus; Μόνος λελεῖφθαι στύλος εἰς ἔδοξέ μοι. Vulgatæ durissimam constructionem esse nemo non videt.

51. Recte videtur Hermannus de productione secundæ in ἐπικράνων dubitare; legendum videtur κατὰ δ' ἐπικράνων, quod etiam multo aptius est, et facillime in alterum corrumpi potuit.

65. Optima est Hermannii emendatio εἴμ' εἴσω pro ἐς ἔμ' εἴσω, quod habent omnes libri.

67. Digna est Elmsleii correctio quæ in textum recipiatur; ὄρα, φύλασσε κ. τ. ἐ.; locis quos ipse citavit adde Phil. 48, ἀλλ' ἔρχεται τε, καὶ φυλάζεται στίβος.

68. πανταχῇ pro πανταχοῦ Ed. Cant. qui citat Phœn. 272, ὧν οὐνεκ' ὄμμα πανταχῇ διοιστέον.

70. Hoc versu legem στιχομυθίας violari vidit Hermannus. Sed neque hujus neque Burgesii transpositionibus quidquam proficimus; Additamentum est grammatici alicujus, qui Orestem non satis diserte indicare credebat, de quonam templo loqueretur.

79. Libri διαδοχαῖς. Conjecturam suam firmavit Ed. Cant. allato Æsch. Sept. c. Theb. 344. Recte se haberet vulgata lectio, si Furiæ Orestem persequentes ita cursum inter se dispertivissent, ut altera alteram exciperet, quemadmodum in λαμπαδηφορία fiebat.

87. Marklandus οἱ ὕθαδε. Herm. οὐνθάδε. Sed ἐνθάδε est, εἰς ταύτην τὴν γῆν. In locis designandis Græci ordinem servabant ei contrarium, quem nos in epistolis nostris inscribendis sequi consuevimus. Scilicet primum latiore regionem nominabant; deinde locum qui in eo continebatur, ut v. c. in Bacch. 64, Ἀσίας ἀπὸ γαίας, ἱερὸν Τρωῶλον ἀμείψασα, κ. τ. ἐ. atque ita sexcenties.

98 a. Verbum ἐκβησόμεσθα haud parum difficultatis habet. Hesychius. “Εκβῆναι ὄρος, καὶ ποταμὸν διαβῆναι.” Cf. etiam quæ Blomfieldius laudat e Phœn. 1173, κλίμακ’ ἐκπέρα ποδί. Similiter Romani, *escendere*, *erepere*, *emergere* dicebant. Discrimen, quod Hesychius indicat, neglexit Noster Bacch. 1044, ἐξέβημεν Ἀσωποῦ ῥοάς: nisi fortassis ipsa glossa in mendo cubet, atque ὄρος in ὄρον mutandum sit: hoc enim sensu fere usurpatur ἐκβαίνειν; ut in Plat. Rep. 5. “Ὅταν οἱ ἄνδρες τοῦ γεννᾶν ἐκβῶσι τὴν ἡλικίαν.

98 b. Libri μάθοιμεν; quæ vox quoniam cum ἴσμεν conspirare videbatur, quia significationem cognatam habebat, contra certissimam Reiskii correctionem sedem suam in textu plurimarum editionum retinuit. De verborum autem interpretatione tam variæ fuerunt sententiæ, ut vel inde perspicias omnia foedissime esse corrupta; et tamen mirari subit, quomodo de sententia quisquam dubitare potuerit. In templum pervenire vult Orestes; ad hoc efficiendum ambigit utrumne per muros escendat, atque ita se a fastigio in interiora demittat, an effractis foribus per ipsum vestibulum ingrediatur. Priori consilio opponit muri altitudinem, unde metuit ne se a longinquo videndum præbeat; πῶς ἄρ’ οὐν λάθοιμεν ἄν; alteri tempus obstare innuit, quod

in vectibus admovendis terendum sit; ἤν. δ' ἀνοίγοντες πύλας κ. τ. έ. Quum præter hæc nihil vel excogitari possit, quod Orestem hic dicere oporteat, non dubitavi conjecturam meam, ὧδ' οὐδὸν ἔσιμεν, in textum inferre, quæ et a vestigiis vulgatæ scripturæ quam minimè recedit, et rei, quæ omitti non poterat, mentionem continet, et denique verbum in futuro suppeditat, quod τῷ ἐκβησόμεσθα respondeat. Ceterum restituendum est πῶς ἄρ' οὖν, quæ lectio optimi Codicis auctoritate nititur.

105. Κακίζειν est *vituperare*: non, ut volebat Matthiæ, *propter ignaviam oraculum negligere*. Hoc linguæ consuetudo flagitat, et sic intelligendum esse, particulæ μὲν 104, δὲ 105, ostendunt. Quod enim ultimum dixerat Orestes φεύγωμεν, id Pylades primum tangit; deinde ad præcedentia illa transit—ᾧ φοῖβε κ. τ. έ.; quibus respondet, “*In Oraculum Dei opprobria ne ingeras.*”

110. ὄμμα. Conferri jubet Seidlerus Æsch. Pers. 426, ἕως κελαινῆς νυκτὸς ὄμμ' ἀφείλετο. Phœn. 553, νυκτός τ' ἀφεγγές βλέφαρον.

111. τὸ, Flor. 2, et cett. Codd. τοι, Ald. νώ, Dind. σοι, Herm.

112. προσφέροντε Codd. προσφέροντα Ald. sec. Herm. προσφέροντι Id. sec. Dind.

113. ὦρα. Par. A. et Ed. Matth. Γεῖσα p. γ' εἴσω Blomfieldio debetur. Hermannus qui γ' εἴσω retinet, sic vertit; *et vide saltem ubi vacuum spatium sit corpori intro ex triglyphis demittendo*. At quomodo id videre poterat ex illo in quo stabat loco? Equidem γεῖσα τριγλύφων jungenda existimo. Nam, ea est triglyphi origo ut proprie γεῖσον h. e. τὸ ἔξεχον, dici possit. Nempe in antiquissimis templis prominentes ultra murorum fastigium trabes primam occasionem huic ornameto dederunt, ut ante Muellerum jam docuerat Vitruvius.

115, 116. Hos versus Pyladi continuavit Marklandus, quem secuti sunt omnes Editores. Pone autem Pyladis orationem in ista γνώμη, τοὺς πόνοys κ. τ. έ. desinere, omnia rotunde efferentur; sin 115, 116, præcedentibus assueris, languidissima evadet Pyladis peroratio iterantis quæ jam in initio dixerat. Contra si eosdem versus Oresti tribuas, nihil molesti erit in illa repetitione, qua se amici consilio flecti significat.

Ceterum libri omnes οὐ τοι habent; quod sic tuetur Ed. Cant., ut μακρὸν μὲν ἦλθομεν κ. π. pro μακρὰν ἐλθόντες dictum sit. Durissima sane constructio, cui nullam similem novi, præter unam in Paul. Ep. ad Rom. c. 6, v. 17.

120. Heathius, αἴτιος γενήσομαι. Ed. Cant., αἴτιον γενήσομαι. Si rationem habuissent τοῦ γε post θεοῦ, vidissent recte se habere vulgatum.

121. Libri, ἄχρηστον. Conjecturam Blomfieldii recepi, cujus ἄχρηστον glossema fuerit.

125. Εὐξείνου. Ed. Cant., Ἀξείνου. Sed hic certe εὐφημεῖν decebat Chorum. ναίοντες non de avibus sed de Thracibus intelligo, qui terram his scopulis continentem habitabant.

130. De hujus versiculi metro optime disputant G. Dindorfius et Editor Cantabrigiensis; qui pluribus exemplis evincunt, tribrachyn in melicis in anapæsti locum sufficere licuisse.

140. Æsch. Ag. 45, στόλον Ἀργείων χιλιοναύταν. Pers. 82, πολύχειρ καὶ πολυναύτης. Analogiæ magis conveniret χιλιόναυς, quod habet Noster Andr. 106.

142. τῶν ante Ἀτρειδᾶν om. Flor. 1, 2. Unde patet vocem metro resarciendo assutam, versum autem mutilum esse. Fieri potest ut στρατοῦ vel στρατίας exciderit; tum χιλιοναύτα μυριοτευχοῦς genitivi erunt; et hæc sane forma propius abest a Librorum omnium lectione μυριοτεύχοις, quam Barnesiana μυριοτευχεῖ.

144. Libri, τᾷς οὐκ εὐμούσου μολπᾷς βοᾶν. Flor. 1. τοῖς et πᾷς p. μολπᾷς. βοᾶν deleri jussit Elmsleius.

147. Libri αἶ. Non admodum similis est locus quem ad hoc explicandum attulit Elmsl. Dedi οἶαι; ita servabitur interjectionum series ὦς, οἶαι, οἶαν.

153. γέννα hic ultimam producit, quæ licentia melicis conceditur. In severioribus anapæsticis non item.

155. Cf. Med. 1110. Δαίμων οὗτος φροῦδος ἐς Ἀιδην Θάνατος προφέρων σώματα τέκνων.

159. Locutionem ὑδραίνειν κρατῆρα conferunt interpretes cum Ajac. 374, ἐρεμνὸν αἶμ' ἔδευσα, ad quem locum plurima exempla conghessit Lobeckius.

164. ἔνδος pro δὸς εἰς χεῖρας; cujus aliud exemplum non repperi præter Nost. Cyclop. 510, φέρ' ἀσκὸν ἔνδος μοι. Eodem sensu Lucianus plus semel ἀναδοῦναι adhibuit, ut in M. P. c. 36. et in Lapith. c. 14, τῷ παιδὶ νεύσας εὐμεγέθη σκύφον ἀναδοῦναι αὐτῷ.

173. Hesychius. ἀντιψάλμους. ἀντιστρόφους. Εὐριπίδης Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Ταύροις.

175. Florr. 1, 2, δέσποιν' ἄγ' ἐξαυδάσω. Parr. omnes δεσποίνα γ' ἐξαυδάσω. Aldina ut in Textu.

176. Ald. θρήνοις, Codices θρήνοισι. Marklandus μελομένην. Libri μέλεον.

179. Hæc usque ad finem carminis Iphigeniæ tribuunt Libri, 179, 180, Choro continuavit Musgravius, reliqua usque ad δαίμων Hermannus. Variæ conjecturæ sunt interpretum mendosos versus corrigentium; Dindorfio assentior verba οἱμοι πατρώων οἴκων male repetita esse suspicanti ex præcedentibus. Certe πατρώων, nisi cum Hermanno τῶν σῶν suppleas, Choro non convenit.

182. Dedi τίνος ἐκ pro τίν' ἐκ. Hoc mihi lenius remedium videtur quam quod Hermannus probante Dindorfio proposuit, τίς ἔτ' ἐκ; scilicet syllaba ος compendiose scripta pro signo apostrophes habita est.

184, seqq. Locum de quo sanando Elmsleius desperavit cuivis alii fas sit intactum præterire. Itaque satis habebam monuisse equos istos non esse Pelopis ut crediderunt interpretes, sed translate pro impetu malorum in Pelopis posteros irruentium accipiendos esse; ita optime conveniet epitheton δινεύουσαι. Quod autem suspicati sunt Matthiæus, Hermannus, Dindorfius et Editor Cantabrigiensis vocem excidisse inter ἱερὸν et ὄμμα id procul dubio verum est; id vero verbum fuisse, quale μετέβαλεν vel μετέθηκ' non credo; nam, si quid video, id ipsum quod desideramus in ineptissimo vocabulo αὐγάς latet: sic enim legendum conjicio; ἀλλάξας δ' ἐξ ἔδρας ἱερὸν (θνατοῖς) ὄμμ' ἩΛΥΓΑΣ ἀέλιος.

De Elmsleii conjectura τε pro γε reponentis nonnihil dubitare cœpi; credo enim γε a librario vitandi hiatus causa suppletum, et veram lectionem esse ποίναμ' εἰς οἶκους.

Aliud agens Seidleri correctionem ἄλλαις pro ἄλλοις neglexeram. Locis quos Matthiæus ad illustrandam vocem ἔδραν attulit, adde Plat. Rep. L. 7, 516, Τελευταῖον δὴ οἶμαι, τὸν ἥλιον οὐκ ἐν ὕδασιν οὐδ' ἐν ἀλλοτρίᾳ ἔδρᾳ φαντάσματα αὐτοῦ, ἀλλ' αὐτὸν καθ' αὐτὸν ἐν τῇ αὐτοῦ χώρᾳ δύναιτ' ἂν κατιδεῖν καὶ θεάσασθαι οἷός ἐστι.

197. Hermannus. "Libri λοχείαν, στερρὰν παιδείαν, nisi Flor. 1, λοχίαν. Seidleri λοχιᾶν auctoritate caret. Elmsleii λοχίαν στερρὰν παιδείαν sententia laborat." Eodem sensu παιδείαν accipio quo Hermannus; quam enim significationem voci tribuit Editor Cantabrigiensis, eam in Theologo quidem habere possit, in Tragico minime. Præterea scripsi λοχίας, ut sententia sit, "*jam inde ab ea nocte qua mater me peperit.*"

200. Hunc versum malueram penitus delere quam cum Scaligero et Hermanno post ἀφίλος relegare. Sed cum nulla probabilis causa afferri possit, cur textus sic interpolatus fuerit, hodie dubito an non retineri debeat, permutata ejus cum proximo versu sede. "Ἄν πρωτόγονον θάλος ἐν θαλάμοις, Ἀ μναστευθεῖς' ἐξ Ἑλλάνων Λήδας ἀτλάμων κουρά κ. τ. ἔ.

205. Male Hermannus conjiciendo εὖτ' εὐκταίαν voces ἔτρεφεν et εὐκταίαν distraxit. Hoc fieri non oportere perspexit Ed. Cant., quem secutus δὲ post ἱππείοις inserui.

211. δύσχορτους οἶκους per "*steriles, omnis amœnitatis expertes*" interpretatur Seidlerus; sed cf. Schol. ad Il. λ. 774.

218. Pro corrupto αἰμάσσουσ' perperam αἰμοῦσ' Dindorfius, cujus vocis auctoritas uni Hesychii glossæ "αἰμώθη, ἡμάτωθη" innititur. Nec sane convenit huic loco verbum cum notione cruentandi. Multo magis πέμπειν, συστέλλειν et si qua sunt similia. Optime autem Ed. Cant. αἰμόρραντον pro αἰμορράντων. Ipsum vide ad v. 135.

224. Vulgo legitur ἔτι βρέφος, ἔτι νέον, ἔτι θάλος. Quod tuetur Seidlerus, allato ἔτι νιν ἔτι βρέφος ἔτι φίλας ἐπὶ ματέρος ἀγκάλαισι

θρώσκων : hoc quam diversum esset ostendit Hermannus. Si primum ἔτι deleveris, præcedens versus, ξύγγονον ὃν ἔλιπον ἐπιμαστίδιον, legitimus anapæstus erit, cum secundo pede resolutio ; eademque resolutio duorum pedum hic fiet, βρέφος ἔτι νέον ἔτι. Fateor autem me nonnihil ad hunc versum explendum desiderare ; nam quoniam a 213 inde versu integri dimetri Anapæstici decurrunt, parum credibile est eam seriem penultimo ante Parœmiacum versu e tribus pedibus constante fuisse turbatam.

240. Hinc videas Euripidem οἰκονομικῶς in præcedentibus 59, 60, Iphigeniam finxisse credentem Strophio nullam prolem esse, et injuria istos versus ab Editore Cantabrigiensi pro spuriis habitos.

241. Non modo duplicis genitivi sed etiam molestissimi ὁμοιοτε-
λευτοῦ vitandi causa conjectura Elmsleii τῷ ξυζύγῳ librorum lectioni
τοῦ ξυζύγου præferenda est.

247. Satis patet cur πῶς in ποῦ mutaverim ; et tamen non defuturos scio qui hujusmodi repetitionem magna vi exemplorum defensuri sint. Ego contra suspicionem meam non dissimulabo etiam in 243 ποῦ pro πῶς legendum esse ; quippe illi respondet nuntius, ἄκραις ἐπὶ ῥηγμῖσι.

249. Erfurdtius, probante Dindorfio, οἷδ' ἐπεὶ pro οὐδέπω. Certe ex οὐδέπω nullum sensum elicias.

256. Recepi Blomfieldii correctionem pro κάπεχώρησεν.

267. Cf. Æsch. Pers. 272, πλήθουσι νεκρῶν δυσπότμως ἐφθαρμένων
Σαλαμῖνος ἄκται, πᾶς τε πρόσχωρος τόπος, et quod contulit Ed. Cant.
Cycl. 300. Sed plane diversa ratio est loci in Hel. 783, ab eodem
allati ; nam ibi ἐφθείρου solitam habet significationem, “ *misere errabas.*”

279. Libri : ἡ δ' ἐκ χιτώνων, quod quam absurdum esset perspexit Hermannus, parum tamen ipse felix in textu corrigendo fuit. Non enim ex armillis sed ex ore Furia flammam exspirabat. Itaque conjeci χελύνων. Cf. Hesychius in νν. χελῦναι, χελύνῃ et χελυνάζειν.

280. Ordo est ; ἐρέσσει (πρὸς) πέτρινον ὄχθον. Haud raro apud Tragicos omittitur præpositio post verba motum significantia. Cf. ad Hel. 174.

282. Recte Seidlerus ταῦτα, quod interpretatur, “ *non has formarum species, (quas scil. dicebat).*” Sed de φασὶ non dubito quin mendosum

sit. Neque enim *vulgo perhibent* Furias vitulorum mugitus imitari, sed id tum Orestes *credebat*. Una litera adjecta lego, ἄφασκ' Ἑρ. i. μ. Ἀλλάττεσθαι proprie est *permutare*; sed quoniam omnis permutatio ita fit, ut *hoc pro illo capiamus*, facilis est transitio ad eam, quæ hic exprimenda erat notionem.

286. ^{μβ} θανούμενοι, optimus Florentinus et Vict. Cave autem hoc pro varia lectione habeas quemadmodum plurimi fecerunt Editores; literæ istæ nihil aliud significant quam μέλλων δεύτερος, quo nomine ejus temporis grammatici hujusmodi formas appellabant.

289. Elmsleii conjecturam μέσας pro πλευράς minus probassent Viri Docti, si animadvertissent vocem μέσας in præcedente versu occurrere. Fortasse scripserit Euripides ἐκ πλευράς συθείς, *e transverso adortus*; nam quod Brunckius ad Electram docet primam in *ιέναι* apud Tragicos communem esse, fateor me de illa licentia etiamnum dubitare.

291. Optime se habet lectio Codicum πέλαγος. Πέλανον contra, quam ex conjectura, ut videtur, protulit Editor Aldinus, et sensus et constructio respuit. Unde enim pendet genitivus ἄλός? num a πέλανον? Atqui id manifeste absurdum; an vero ab ἐξανθεῖν? At vide quam inepta sententia evadat; αἱματηρὸς πέλανος ἦνθει ἐξ ἄλός. Libri ὥς; correxit Marklandus.

296. Rationes quæ me impulerunt ut φαύλους μάχεσθαι e textu submoverem, nunc postquam errorem meum cognovi non attinet exponere. Omnino restituenda est vulgata lectio.

308. Quamquam πέλας παρεῖναι exemplis defendi possit, hic certe ea constructio languidissimam sententiam præberet, *intellexit hostes ingruere, et calamitatem appropinquare*; neque, si hoc dicendum esset, articulus adhiberi posset. Itaque hæc ita capienda puto; Ἔγνω ταύτην τὴν συμφορὰν πέλας αὐτοῖν οὔσαν, ἥπερ νῦν πάρεστι. sc. ut capti ante aram Dianæ mactentur.

309. Libri πέτρους. Vict. coll. ^{οι} πέτρους. V. Ed. Cant. ad locum.

320. Libri εὐτύχει. Porsonus ἡντύχει βαλὼν citat ad Orest. 1210.

Sed ut ibi *εὐτυχεῖν* verbo *ἐλόντες* apprime convenit, ita hic *ἡὺστοχεῖ* (sic enim rectius scribitur,) de jaculatoribus proprie dicitur; *ς* autem et *τ* sæpissime permutantur; v. c. in Ar. Lys. 553, ubi pro *ἐντέξῃ ἐνσάξῃ* præclare coniecit R. B. Hirschigius.

334. Libri *οἷα φροντιούμεθα*, Reiskius *ὄσια*; quæ conjectura et in eo laborat quod in hoc sensu *νόμιμα* dicendum fuisset, maxime autem quod mediam formam *φροντιούμεθα*, quæ nusquam usurpatur, intactam relinquit. Credo *φροντιοῦμεν* e propria sede casu omissum, et post *χρῆ* positum; deinde ab aliquo metrico, qui identidem *χρῆ* delevit, immutatum.

337. Quoniam Editor Cantabrigiensis non modo hunc et sequentem verum e textu editionis suæ submovit, verum etiam opinari se ait fore ut in posterum Euripidi abjudicentur, operæ pretium erit viri docti rationes sigillatim perpendere. Et primum craseos inter articulum et voces ab *ὁμοῦ* incipientes, de qua dubitat an fieri possit, exempla duo apponam: Eurip. fragm. Bell. apud Flor. App. ad Stobæum, *φιλεῖ δὲ τοῦμόφυλον ἀνθρώπους ἄγειν*. Alexis apud Athen. L. 13, Sect. 13.

Καί μοι δοκοῦσιν ἀγνοεῖν οἱ ζωγράφοι
τὸν Ἑρωτα, συντομώτατον δ' εἰπεῖν, ὅσοι
τοῦ δαίμονος τούτου ποιοῦσιν εἰκόνας.
Ἔστιν γὰρ οὔτε θῆλυς οὔτ' ἄρρην· πάλιν
οὔτε θεὸς οὔτ' ἄνθρωπος, οὔτ' ἀβέλτερος
οὔτ' αὖθις ἔμφρων, ἀλλὰ συννενημένος
πανταχόθεν, ἐνὶ τύπῳ τε πόλλ' εἶδη φέρων.
Ἡ τόλμα μὲν γὰρ ἀνδρὸς, ἡ δὲ δειλία
γυναικὸς, ἡ δ' ἄνοια μανίας, ὁ δὲ λόγος
φρονοῦντος, ἡ σφοδρότης δὲ θηρὸς, ὁ δὲ πόνος
ἀδάμαντος, ἡ φιλοτιμία δὲ δαίμονος.
Καὶ ταῦτ' ἐγὼ, μὰ τὴν Ἀθηνᾶν καὶ θεοὺς,
οὐκ οἶδ' ὅ τι ἐστὶν, ἀλλ' ὅμως ἔχει γέ τι
τοιούτον, ἐγγύς τ' εἰμὶ τοῦνόματος.

Totum locum citavi quo manifestius appareret legendum esse *θούμοιωματος*. Deinde offendit ad *ἀναμετρεῖσθαι*, dubitatque utrum *ἀναμε-*

τρουμένη δάκρυ usurpari possit pro “*impertiens lacrymas.*” Et recte quidem hoc verbum sæpius per *recordari* vertendum monet, eamque significationem e notissima potestate præpositionis ἀνὰ petendam; hoc tamen non cadit in v. Eurip. El. 52, γνώμης πονηροῖς κανόσιν ἀναμετρούμενος. Similiter in hoc loco εἰς θ. ἀν. δακρὺν est, *pro consanguinitate lacrymas emensa*: h. e. eo magis Græcorum miserta quam aliorum advenarum, quod ejusdem sanguinis essent. Cæterum quoniam per verba ὦ καρδία τάλαινα *se ipsam* alloquitur, optimo jure εἰς χέρας adjecit; denique ἡνίκα λάβῃς non modo non præstaret optativo, sed ne tolerari quidem posset.

342. Libri ἡχθόμην; optima est correctio L. Dindorfii ἡσθόμην, qui citat Eur. Hipp. 1403. Animadvertant tirones vim particulæ ἄρα quam in vernacula per hujusmodi periphrasin exprimas. “*As it turns out,*” “*As I find.*” De innumeris exemplis sufficiant nobilissimi versus plus semel a Plutarcho citati; ὦ τλήμον ἀρετῇ, λόγος ἄρ’ ἦσθ’, ἐγὼ δέ σε ὦς ἔργον ἡσκουν, σὺ δ’ ἄρ’ ἐδούλευες τύχῃ.

344. Libri κακῶς. Recepi certissimam Seidleri correctionem, qui recte monet retento κακῶς, πράσσοντες non πράξαντες scribendum fuisse.

347. Libri ἀπήγαγ’, quod hic tolerari non posse credo; nam verba διὰ πέτρας Συμπληγάδας non tam proficiscentem Helenam quam jam advenientem respiciunt, et omnino præpositione egemus quæ cum ἐνθάδε capiatur.

356—57. Libri ἔμη et νιν. Corectionem quam in textum recepi, ipse prius feceram quam eam a Reiskio, Heathio et Tyrwhitto propositam cognovi. Qui vulgatam tuiti sunt, νιν ad νυμφεύματα referri oportere dicentes, debuerant saltem exempla hujus pronominis attulisse pro neutro plurali positi. Sed neque hoc fecerunt, neque quomodo accusativo post κατακτείνοντος carere possemus ostenderunt.

361. Libri προσεῖπας: et mox δ’ om. optimus Codex Florentinus 2; unde statim oritur suspicio, participium aliquod hic latere. Nam neque προσεῖπας, neque quod Reiskius conjecit προεῖπας, sensum commodum fundit. Immo perridicule diceretur quem mihi maritum *indixisti*;

hoc enim significat προειπεῖν. Itaque credo προτείνας in προστείνας solito errore depravatum; deinde aliquem metro consulentem hoc in προσεῖπας mutavisse. Illius autem vocis vim egregie huic loco convenientem permulta exempla declarant. Antiph. de Cæd. Herod. §. 50, τοῦτο μὲν γὰρ οὐκ ἦν αὐτῷ ἐλευθερίαν προτείναντας ὥσπερ τὸν ἕτερον πεῖσαι. Eurip. Bacch. 238, τελετὰς προτείνων εὐίους νεάνισιν. Eurip. fr. Andromed. apud Stob. T. 111, L. 2, μή μοι προτείνων ἐλπίδ' ἐξάγου δάκρυ. Γένοιτο τὰν πόλλ', ὧν δόκησις οὐκ ἔνι. Quos versus obiter moneo inter duas personas distribuendos esse. Gaisfordius ad locum apte citavit Æsch. Prom. 802, μή μοι προτείνων κέρδος, εἴτ' ἀποστέρει. Plat. Phæd. 388, C. Σὺ μέντοι δοκεῖς μοι τῆς ἐμῆς ἐξόδου τὸ φάρμακον εὐρηκέναι. ὥσπερ γὰρ οἱ τὰ πεινῶντα θρέμματα θαλλὸν ἢ τινα καρπὸν προσείοντες ἄγουσι, σὺ ἐμοὶ λόγους οὕτω προτείνων ἐν βιβλίοις τήν τε Ἀττικὴν φαίνει περιιάξιν ἅπασαν καὶ ὅποι ἂν ἄλλοσε βούλῃ. Cf. Ruhnck. ad Tim. in v. Θαλλός, qui hunc locum citavit. Si quis autem perlecta illa eximia Ruhnkenii nota de verbo προσείσας cogitabit, utpote propius ad vulgati vestigia accedente, is sciat idem mihi aliquando subrisisse; postmodum autem eo improbatum, quod minus poetica locutio visa est; alioquin pari audacia ποσὶν προσείειν dicere potuit Euripides, qua Ælianus et Themistius, hic Κωνσταντῖνον, ille αὐλητρίδας προσείειν dixerunt.

363. Admonet hic usus τοῦ διὰ corrupti loci in Phœn. 370, δι' ὅσων ὄμμ' ἔχων δακρυρροοῦν, ubi nimis propere, ut opinor, viri docti Musgravianum conjecturum νᾶμα receperunt, quæ nec palæographicis rationibus innititur, nec pulchram sententiam efficit. Videndum annon corruptela potius in ὅσων lateat, pro quo nomen vestimenti quærendum sit, quo Polynices os obvolutum habuerit.

367. Pudet me temeritatis, qua Ed. Cant. conjecturam arripui. Rectissime in libris legitur ἀπεθέμην; qui enim aliqua re in posterum frui volunt, eam reponunt. Plat. Gorg. p. 449, B. Ἄρ' οὖν ἐθελήσας ἂν...τὸ μῆκος τῶν λόγων τοῦτο...εἰσαῦθις ἀποθέσθαι; contrario sensu Xen. τὰ μὲν ἡδεα ἐν τῇ νεότητι διαδραμόντες, τὰ δὲ χαλεπὰ εἰς τὸ γῆρας ἀποθέμενοι.

370. Post hunc versum lacunam primus indicavit Ed. Cant. qui recte monet Iphigeniam nimis abrupte a paternæ domus splendore memorando ad incusandam Divam transire.

373. Nihil facit ad argumentum puerperæ mentio; patet versum a sciolo additum.

376. Recepi Porsoni emendationem pro ἔτεκεν ἄν. Satis omnibus notum, ἔτικτον perinde atque ἔτεκον in Tragicis usurpari. Mirari autem subit, quomodo Poetæ Attici Imperfectum pro Aoristo usurpare poterint. Id mihi ita videtur explicari posse; τίκτειν proprie est *parere*; atque ad hunc sensum accommodare dicas ἡ μητὴρ ἔτεκέ με; postmodum levitur mutata significatione Latine sonat *parentem esse*; quod cum notionem continuatæ relationis contineat, si de præterito tempore agitur recte imperfectum assumit. Sed non celabo lectorem hos versus a 376 usque ad finem orationis mihi jamdiu pro spuriis habitos. Non nego eos colorem quemdam Euripideum præ se ferre, qui minus attente legentibus fraudem faciat; hoc autem facile efficere potuit imitator, qui, Pindaro materiam subministrante, varios ex ipso Euripide centones satis calide consarcinavit: qui vero rem ipsam pensitaverit haud tam facile sibi imponi patietur. Questa erat Iphigenia de Dianæ inconstantia, quæ dum cædis reos a suis altaribus arceret, ipsa se humanis victimis placari pateretur: quæ optime hanc fabulæ partem decent, in qua omnia ἀμηχανίας μεστὰ exhiberi oportet, quo deorum providentia post compositos tantos tumultus clarius eluceat. Quæ vero sequuntur, minime; quippe quæ vim omnem præcedentis dubitationis sublevent, et Iphigeniam non jam de Dis, sed de suo ipsius sacerdotio, an revera sibi divinitus commissum sit, dubitantem inducant.

385. Libri ποτέ. Erfurdlius Ἰοῦς. Hæc emendatio exemplum memorabile triplicis literarum permutationis, qua IOYC in ΠOTE transiit. Exempla primæ et alterius confusionis in tironum gratiam apponam. Athen. vi. p. 261, F. ψωμοκόλακος δὲ μνημονεύει Ἀντιφάνης ἐν Γηρυτάδῃ οὕτως· ψιθυρός τε καλοῦ καὶ κόλαξ καὶ Σαννυρίων. ποῖ φθείρεσθ' ἐπίτριπτοι ψωμοκόλακες; Hæc ita correxit Porsonus: Ἀρισοφάνης ἐν Γ. οὕτως· ψ. τ. κ. καὶ ψωμοκόλαξ. καὶ

Σαννυρίων Ιοῖ· φθ. κ. τ. ἐ. Idem aptissime confert Heracl. 862. ubi pro vera lectione Ἰόλεως Ald. habet πόλεως. De confusione Υ et Τ Bastius admonere neglexit; ejus exempla attulit Valck. in Diat. p. 7, ubi in Epp. Soc. pro εὖιον ἔτειον, pro Ἀρύαν autem Ἀρόταν legendum docet. In Simonid. fragm. Iamb. 6, l. 58, Bergk. pro ΔΥΗΝ quod est apud Stobæum, Ælianus habet ΑΤΗΝ. Apud Hesychium ἐνύει in ἔντει mutat Koen. ad Greg. Cor. p. 351.

395. Inter interpretes non convenit quomodo verba ἐπλευσαν et νάιον ὄχημα construenda sint. Equidem Dindorfio assentior ἐπλευσαν vitiosum esse pronuntianti.

397. Hic versus cum antistrophico non quadrat, quod utrius potissimum culpa factum sit haud facile decernas. Nam et ille etiam post Vv. Dd. correctiones quas recepi nondum persanatus videtur, et in hoc sententia aperte laborat. Si de cæteris liqueret λήμασι, pro πήμασι, quod dudum conjeci, non dubitarem reponere; quid enim spes cum mortalium calamitatibus? Sed vereor ut Græcum sit ἔλπις γίγνεται ἐπὶ τινί. In versu proximo haud scio an nimis cupide Elmsleii correctionem ἀπλησον pro ἀπλησος receperim, et potius alia vox pro βάρος quærenda sit cum significatione cupiditatis, quam et sententia et epitheton ἀπλησος videntur flagitare.

402. Quos Ionismos Tragici admiserint, quos contra respuerint non aliqua regula definiendum, sed ex ipsorum consuetudine statuendum est.

Hic quoniam optimus Codex ^εκοινὰι præbet, hoc autem longe facilius e κειναῖ quam e κενᾶι corrumpi potuit, nullus dubito quin Elmsleius recte Ionicam formam probaverit.

403. Hæc verba nullam adhuc ex variis conjecturis salutem nacta sunt. Sententia videtur esse: *contra qui divitias negligunt his divitiæ se ultro offerunt.*

405. Nihil ad hujusmodi metrum refert sive τὰς ξυνδρομάδας πέτρας sive π. τ. ξ. legas; at vix credibile est, quum ratio in promptu esset, qua hic versus ad amussim cum antistrophico quadraret, poetam eam neglexisse. Itaque ordinem verborum mutavi.

411, 415, 419. V. Hermannii notas.

427. Prorsus absurdum est ἐλίσσειν in hoc loco. Quod autem in margine proposueram, id imprudenti mihi excidit; non enim de sanguine sed de aqua lustrali agitur. Plurima verba proponi possent metro optime accommodata, sed quorum nullum satis prope ad vulgatæ vestigia accedit.

435. Post ea quæ optavit Chorus de Græcorum adventu qui se liberarent, plane absurdum est eum hic quasi in limine voti subsistere, antequam gaudia depinxit, quæ istam liberationem secutura sunt. Illud autem longe absurdius, quod a sermone, in quo se ὑπαρ in patriam rediturum sperat, sic abrupte ad exile solatium transit, quod ex somniis sit habiturus. Velim igitur Ed. Cant. qui Hermannii conjecturam ὑπνων inter miracula ejus editionis recenset, aliquanto longius processisset, et ipsum textum prodigiosis lectionibus inquinari pronuntiasset. Quin verba ista, καὶ γὰρ, Hermannus ita vertit, ac si εἰ γὰρ καὶ scriptum esset; hoc enim esset *utinam vel*; tum prorsus inaudita est locutio, δόμοις ἐπιβαίνειν; et quis unquam ονείροις sic nude positum pro *per somnium* usurpavit? Conjecturam nostram ὁμαίμοσιν δόμοις conferri potest cum ὁμογενεῖς πύργους in Phœn. 218; ἀπόλανCIN autem pro ἀπολαύCIN vix dici debet mutatio. Omnino quæ prius in textu erant multo longius ab Euripide recedunt quam quæ reposui.

449. Quomodo capienda sint διδούς ἀναφαίνει fateor me non intelligere.

461. Οὐδὲν οἶδ' οὐδεὶς κακόν. Quid hæc sibi volunt? Immo omnes optime omnia genera malorum novimus. Illud autem et vere et congrue diceretur; neminem quidquam nosse eorum quæ futura, neque oculis subjecta sunt. Trita quidem sententia, sed quæ apud Soph. in Philoct. 501, corruptela obscurata est. σὺ σῶσον, σύ μ' ἐλέησον, εἰσορῶν Ὡς πάντα δεινὰ, κάπικινδύνως βροτοῖς Κεῖται, παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θᾶτερα. Non hoc dicere vult, omnia esse *calamitosa*, quod nec verum est nec ad rem suam facit, sed omnia esse *incerta*; lege igitur levissimima mutatione pro πάντα δεινὰ, πάντ' ἄδηλα. Quod ad hunc locum attinet, οὐδεὶς ἄπον in οὐδεὶς κακόν facillime transire potuit; κ enim repetitio est finalium ις; π autem in κ corrumpi posse ostendit

locus apud Stob. Flor. T. 29, L. 88, Δημοκρίτου. Τῆς ἡσυχίης πάντες οἱ πόνοι ἡδίοιες, ὅταν ὧν εἵνεκεν πονέουσι τυγχάνωσιν, ἢ εἰδέωσι, κυρέοντες. “Εν δὲ ἄκος τῇ ἐπιτυχίῃ, τὸ πᾶν ὁμοίως ἀνιηρὸν καὶ ταλαίπωρον. L. ’Εὰν δὲ ἀποσῇ ἢ ἐπιτυχίῃ κ. τ. ἐ. sed video hanc emendationem jamdiu a Jacobsis factam. Cf. Id. T. 43, L. 142, ad fin. Ἀρετῆς γὰρ ἀτιμαζομένης, πλοῦτος μῶνος σπουδαζόμενός καὶ ἐνδυνασεύσας ὕβριός τε καὶ ὑπερηφανίης ὑπηρέτης, καὶ πάντων κακῶν ὑπ’ ἐξουσίης τε καὶ τοῦ ἀνεπιπλήκτου, τὰ (sic legendus) ἀπεσώσης ἀρετῆς οὐδεὶς ἀνακαλέσεται, χορηγὸς γίγνεται. Vides hyperbaton vere Ionicum, cujus cum rationem non haberent viri docti alius lacunam olfacere sibi visus est, alius orationem nescio quibus uncinis impedivit. In Ione, 746, ubi Codd. habent ἄκοντος, Reiskius ἀπόντος restituit. In Teletis fragmento apud. Stob. Flor. T. 5, L. 67, οὐκ ἂν τὸ προσταττόμενον ὑπὸ σοῦ ποιῶ; Dobræi emendationem οὐ πᾶν τ. π. merito laudavit Gaisfordius.

465. Libri, ἔσεσθ’ αἰὲ. Dobræus, ἔσεσθε δὴ.

466. Ald. νῶν. Porsonus νῶ. Errore typothetæ exhibui νῶ.

468. Libri et Stobæus, T. 8, L. 6, θανεῖν. Seidlerus κτανεῖν, vitandæ scilicet tantologiæ causa. Ut ne Stobæi auctoritatem nimis premam, κτανεῖν sine casu positum probare nequeo. Probabilior est Ed. Cant. sententia versum 470 delentis.

498. Male Hermannus ὥς γ’, deleta interrogationis nota. Patet ex sequentibus Orestis responsionem acerbam esse oportere.

500. Libri σὺ τοῦτ’ ἔρα. Barnesius et Reiskius τοῦδ’. Si τοῦδ’ ἔρα dici posset pro hac *fruere*, de hac correctione nullus dubitandi locus relictus esset. Sed non est ea vocis ἐράν significatio. Bothius haud male, σὺ τοῦθ’ ὄρα. cf. Heracl. 420.

517. Hinc emendandus Soph. Phil. 421. τί δ’ ὁ παλαιὸς κάγαθός φίλος τ’ ἐμὸς Νέστωρ ὁ Πύλιος ἔστιν; Sic Libri ante Triclinium, cui debetur absurda correctio ὅς, quam optime refutat Herm. ad l. Lege τί γὰρ ὁ π. Eadem potestate adhibetur hæc particula infra τί γὰρ; κόμας σὰς μητρὶ δοῦσα σῇ φέρειν; scilicet ubi plures interrogationes

continuata serie ponuntur sequentes cum præcedentibus haud raro ita connecti solent.

521. Vid. Ed. Cant. ad hunc locum.

525. Libri et Edd. omnes, ἀπωλόμην. Quomodo hoc præcedentibus ἐκεῖθ' εἰμι respondeat, non video. Graia sum natus; sed in infantia—*perdita sum!* immo, abrepta, expulsa, quicquid denique mavis, modo insit aliqua discedendi notio. Quid enim? nonne etiam in Græcia perdi potuisset? At, inquires, non hoc dicit; sed maximam illam calamitatem innuit, τὸ πατρίδος σερηθῆναι. Sed hac durissima interpretatione nihil proficitur. Quæ enim se suumque nomen celare volebat omnium minime malorum suorum eam mentionem illatura erat, qua Orestes ad ulterius quærendum impelleretur. Quomodo autem λ et χ confundi potuerint vel hodiernæ earum literarum formæ ostendunt. Optime G. A. Hirschigius ad Stob. Flor. T. 29, L. 53, Οὐ καλὸν, ὃ φίλε, πάντα χρόνον ποτὶ τέκτονα φοιτῆν, emendavit, ubi prius legebatur λόγον. Cognatus error est apud Stob. Flor. T. 48, L. 62. (De regiis virtutibus agitur.) τρίτον δὲ δεινὸς καὶ ἐκ τᾶς μισοποναρίας, καὶ ἐκ τᾶς κολάσιος, καὶ ἐκ τᾶς ἐπιταχύσιος, καὶ ὅλως ἐκ τᾶς ἐμπειρίας καὶ τριβᾶς τᾶς περὶ τὸ βασιλεύειν. Quis non videt legendum esse ἐπιταδεύσιος?

543. Libri εἰσεπράξατο. Elmsleius, ἐξεπράξατο. Sed cum idem κακὴν δίκαιον proposuit, vocem εἶ, quæ omnium maxime suspecta esse debebat in textu reliquit. *Jure* quidem Orestes matrem interfecit; eundem *bene* fecisse nemo dicat. Quod in margine proposui sententiam idoneam præbet et duabus tantum literis a vulgata recedit.

547. Male Ed. Cant. ἔσ' οὕτως, quem fefellit usus τοῦ γε post οὐδεὶς in Orestis responsione. Quippe non assensum exprimit ut alibi sæpius, sed proprie cum οὐδεὶς conjungitur. Cf. Ion. 403, μῶν χρόνιος ἐλθὼν σ' ἐξέπληξ' ὀρρωδιᾷ; Κρ. Οὐδέν γ'. κ. τ. ε. Plat. Phileb. 38, Α. Ἀλλὰ προθύμως ἀμύνεις τῷ τῆς ἡδονῆς, ὃ Πρώταρχε, λόγῳ τανῦν. Πρ. Οὐδέν γε, ἀλλ' ἅπερ ἀκούω λέγω. Protag. 2, μή τι νεώτερον ἀγγέλλεις; Οὐδέν γ', ἧ δ' ὅς, εἰ μὴ ἀγαθὰ γε.

557. Hermannus, ἐν δὲ λυπεῖσθαι μόνον ὃ τ' οὐκ κ. τ. ε. quæ sic

vertit; nec quidquam inest quam dolore affici, quique non stultus est, si vatibus obtemperat, perit ut perit scientibus. Profecto qui Latina intelligit, eum Græca utcunque corrupta non diu morabuntur. Et tamen hæc est conjectura, qua G. Dindorfius Hermannum *verba poetæ restituisse videri* edicit! Præterea neque ἐν pro ἔνεσι unquam ponitur, sed ἐνι, neque hic omnino ἔνεσι pro πάρεσι tolerari potest. De lectione autem λυπεῖται unde suum λυπεῖσθαι effinxit Hermannus ambigi potest, fueritne conjectura Librarii, qui Cod. Par. B. exaravit, an varia lectio e margine puta Pal. vel Flor. 2, desumpta.

564. Libri τὸ δ' εὔ μάλιστα γ' οὕτω γίγνεται. Porsonus ὦδε. Quæ autem ab eo in Præf. ad Hec. disputata sunt non satis evincunt οὕτω et ὦδε confundi; hoc pro illo memoriæ vitio citatum longe verisimilius; et inepta particula γε altius latentem corruptelam declarat. Sententia quam in textu dedi similis est illi in Phœn. 499, εἰ πᾶσι ταῦτὸν καλὸν ἔφν σοφὸν θ' ἄμα, Οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις.

572. Recepi Musgravii conjecturam utcunque vulgatæ ἀγγεῖλαι dissimilem, quia sola de tot conjecturis hunc locum ex impeditissimo facillimum et aptissimum efficere visa est. “*Nam qui tandem αὔθις dicere potuit Iphigenia, nisi indicaret Argis non venisse aliquem qui illuc rediret? Num soli Argivi, et non etiam alii Græci in Tauricam venire potuerunt? Ergo aut αὔθις corruptum est, in quo tamen vocabulo nihil suspecti est, aut Argis neminem venisse erat significandum.*” Herm.

576. In vulgata lectione, nullum verbum subaudiri potest post θέλω nisi εἰδέναι, quod ineptum foret; nec habet καὶ σὺ quo referatur. In nostra autem lectione subauditur θέλεις. Sed fortasse præstaret χούς κἀγὼ φιλῶ, Σώθητι καὶ ζῇ. ut infra 684, ἀλλ' ἔρπε καὶ ζῇ: et sic coniecit Marklandus.

582. Libri μοι. Lucianus Amor. c. 47, ἔμοι. Recte. Hermannus qui μοι retinuit nimis argute quærit quomodo hoc pronomen illi τόνδε opponi possit. Miror virum acutissimum pausæ post τόνδ', quam sensus requirit, nullam rationem habuisse; etenim vel ea prohibet ne ab enclitica voce initium coli sequentis fiat. Quod autem Ed. Cant. “Hermannum *spreta* Libri Luciane *auctoritate* μοι retinuisse” scribit,

librorum vel optimorum testimonium in hujusmodi rebus non est flocci faciendum, nedum corruptissimi Codicis Luciani unde cæteri qui nunc extant omnes profluxerunt; nimirum in eo ipso de Amore libello inter alia permulta librarii incuriæ documenta hæc invenies: p. 407, Lips. καὶ λεληθότως αἱ περὶ ταῦτα τέχναι τὸν χρόνον λαβοῦσαι διδάσκαλον, ἀντὶ μὲν λιτῆς ὑφῆς τὸ κάλλισον ἐποίκιλαν, ἀντὶ δὲ εὐτελῶν δωματίων ὑψηλὰ τέρεμνα κ. τ. έ. Pro τὸ κάλλισον nuperus Ed. Par. dedit τὸ κάλλιον; quo non modo nihil lucratur, verum ultima vestigia veræ lectionis amittimus. Lege τὸν καλῶ (h. e. καλὸν) ἰσόν. p. 412, καὶ ἄχρι τῶν ποδῶν ἐσχάτων καταβέβηκεν ὁ ἄθλιος χρυσός. . . . . ἄξιον δ' ἦν σιδήρῳ τὰ περίσφυρα σκέλη πεπεδησθαι. τὰ π. σκ. interpres Latine vertit, *cruora e regione talorum!* Legendum, σιδηρῷ τῷ περισφύρῳ τὰ σκ. π. p. 415 verba, πῶς δ' οὐκ ἂν ἀγαπήσαι corrigenda sunt in ὥς' οὐκ ἂν ἀγαπήσαι. Obiter moneo haud paullo diversa de hoc Orestis incepto alibi a Luciano Toxarin narrantem induci in Tox. 5, p. 39, Lips. “ Ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ νεῶ τὰ αὐτὰ, ὅποσα ἡ στήλη δηλοῖ, γραφαῖς ὑπὸ τῶν παλαιῶν εἰκασμένα δείκνυνται· πλέων Ὀρέστης ἅμα τῷ φίλῳ, εἴτα ἐν τοῖς κρημνοῖς διαφθαρείσης αὐτῷ τῆς νεῶς συνειλημμένος, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένος, καὶ ἡ Ἰφιγένεια ἥδη κατάρχεται αὐτῶν· καταντικρὺ δὲ ἐπὶ τοῦ ἐτέρου τοίχου, ἥδη ἐκδεδυκῶς τὰ δεσμὰ γέγραπται, καὶ φονεύων τὸν Θόαντα, καὶ πολλοὺς ἄλλους τῶν Σκυθῶν· καὶ τέλος ἀποπλέοντες, ἔχοντες τὴν Ἰφιγένειαν, καὶ τὴν θεόν. οἱ Σκύθαι δὲ, ἄλλως ἐπιλαμβάνονται τοῦ σκάφους ἥδη πλέοντος, ἐκκρεμαννύμενοι τῶν πηδαλίων, καὶ ἐπαναβαίνειν πειρώμενοι, εἴτ' οὐδὲν ἀνύσαντες, οἱ μὲν αὐτῶν τραυματαῖαι, οἱ δὲ καὶ δέει τούτου ἀπονήχονται πρὸς τὴν γῆν.

Recte monet Ed. Cant. vocem ναυστολῶν non esse translate accipiendam, idque ex sequente συμπλεῖ patere. Sed miror eundem ad τὰς ξυμφορὰς offendere, quæ lectio mirum quantum conjecturæ præstat, quam ipse in notis suis protulit. Idem dicendum de φίλοις τ', 598.

621. Locutiones quas Seidlerus attulit huic nostræ prorsus sunt dissimiles; nam sicut Latine *inimicitias suscipere* dicas, ita Græce νεῖκος, πόλεμον, ἔχθραν, etiam φόνον αἵρεσθαι; sed quid hoc ad verbum

λαμβάνειν? Si sanus est locus non est ex Hermannii sententia vertendus, *odium* IN ME *ne concipito*, sed, *noli hæc infensa, mea putare*. h. e. *ex aliqua* MEA IN TE *malevolentia oriri*. Ut ἔχειν apud Tragicos nonnunquam est *intelligere*, quidni λαμβάνειν pro *existimare* dixerint? Præterea hæc unica ratio est qua librorum lectionem μου contra μοι tuearis.

630. Infelicissima est Reiskii conjectura οὔν; duplex enim oppositio est, primum inter ipsa Chori verba quibus modo Orestem miseratur modo Pyladi reditum gratulatur, deinde inter utriusque responsa, quibus alter se miserationis non egere, alter gratulationem rebus suis parum convenire dicit.

664. Libri σώζεσθ', Seidl. σωθεῖς, cui δ' addidi.

677. Cod. Flor. 2. λησεῖν. Ald. λύσειν. Dudum ΛΗΓΕΙΝ in ΛΙΠΕΙΝ mutandum conjeceram, cum Ed. Cant. λείπειν dedisse vidi. Aoristus autem et per se præferendus est, et propius a λήγειν abest.

696. τέχνην δὲ θέμενος, adeo insolite dicitur, ut nisi scirem quam laxè Tragici verbo τίθημι utantur, hunc locum pro corrupto habere non dubitarem.

721. Hunc versum, quo Stichomythia violatur, si quis delendum censeat, non repugnem; quippe quod non modo salva sententia fiat verum etiam vim ejus, ni fallor, haud parum adjuvet.

728. ἐξάρχω pro ἐξηγοῦμαι, quæ vox in hoc sensu usitatiores est, occurrit in Troad. 152, ubi ἐξῆρχον θεοῦς est *hymnis in honorem Deorum præibam*. Cf. Soph. El. 557, εἰ δέ μ' ὦδ' ἀεὶ λόγοις ἐξῆρχες.

729. Libri τοῖς ἔμοις. Bothius τοῖσι σοῖς. Cf. Ar. Lys. 212 seqq.

739. Verum vidisse Bothium, qui αὐτὸς ἔσται κείνος in οὔτις ἐστ' ἄκαιρος mutavit, tum mira sententiæ concinnitas, tum præcedens παρήλθομεν ostendunt. Dindorfii vero mentem non assequor, qui hoc ait per γὰρ particulam potius quam per ἀλλὰ dicendum fuisse. Immo apprime convenit τὸ ἀλλά: hoc enim significat, εἴ καὶ τὸν λόγον παρήλθες, ἀλλ' ὅμως οὔτις κ. τ. ἐ.

749. ἀφανίζειν per Euphemismum pro καταποντίζειν usurpari in

Thuc. 8, 38. Xen. Hell. 1, 6, monuit Thirlwallus Hist. Græc. cap. 27, p. 22. Cf. ante 742, Hel. 125. Quo sensu Helena vocem ἀφανής dixerit ex sequente πορθμός manifestum est.

750. Levi mutatione expulso molesto vocabulo ἐμοί, elegantem et Tragicis usitatissimam locutionem reduxi. ε, ο, et θ adeo simili forma sunt ut sæpissime a librariis confusa fuerint. ΕΐTIC et OCTIC confusa monet Dobræus ad Eq. 1272, et 1285. ΕΥ et ΟΥ Kidd. ad Dawes. 76. Similiter C et O apud Stob. Flor. T. 48, L. 64, οὐ γὰρ δέονται τὰν τοιαύταν δέησιν. ἀλλ' ἄλλων καθανοῦν ἐκπορεῦντες τῶν ὑστέρων ἀναπλαροῦντι κοινὰν τὰν βοήθειαν. Locus sic refingendus, οὐ γὰρ δέονται τὰν τοιαύταν δέησιν ἀλλαλων, ΚΑΘ' ΑΝ CΥΝεκπονεῦντες ὧν ὑστεροῦντι (ὑστεροῦντων A. B. Gesn. Marg.) ἀναπλαροῦντι κοινᾷ τὰν βοάθην. Item Ε et Θ apud eund. T. 85, L. 19, μετὰ δὲ τούτους μυθεόμαι τοὺς θεοὺς γόνεας τιμᾶν καὶ σέβειν. Lege τοὺς ἑοὺς γονέας. Ceterum pro ὁμοῦ sic adhibito Cf. Soph. Phil. 185.

752. ῥ quod habent Libri, ut per se ferri posset, cum sequente ὅ τι minus recte ponitur, et vehementer displicet geminatum χρῆ: χρῆ autem et δὴ alibi confusa sunt. v. c. apud Stob. Flor. T. 108. L. 21. Citantur e Sophoclis Thyeste,

Ἔχεις μὲν ἀλγείν', οἶδα, πειρᾶσθαι δὲ χρῆ
ὥς ῥᾶσα τὰναγκαῖα τοῦ βίου φέρειν.

Ἐκ τῶν τοιούτων χρῆ τιν' ἱασιν λαβεῖν.

In lemmate sequente citantur ex Euripidis Helena, Ἔχεις μὲν ἀλγείν' οἶδα, σύμφορον δέ σοι ὥς ῥᾶσα τὰναγκαῖα τοῦ βίου φέρειν. Vides ultimum versum ex Euripidis loco vel ipsius Stobæi vel librarii memoriæ culpa in Sophoclem intrusum esse; quo deleto legendum

Ἔχεις μὲν ἀλγείν', οἶδα' πειρᾶσθαι δὲ χρῆ
Ἐκ τῶν τοιούτων Δ' Ἡ τιν' ἱασιν λαβεῖν.

767. Nolui eorum audaciam imitari qui hunc versum post 796 transposuerunt, quem locum lacunosum esse immerito suspicati sunt. Corruptæ vocis ἐρωτῶν nulla quantum scio probabilis emendatio proposita est; quare versum, qualem eum libri habent, reliqui. Mihi quidem non displiceret τάχ' οὖν ἔπων τῶνδ' εἰς ἄ. ἄ.; certe

iis quæ dictura erat Iphigenia hujusmodi aliquid præmittere debebat; *incredibile visum iri id quod narratura sit*; ut plane mirer quomodo viri docti verba tam apte cum hoc loco congruentia casu huc illata crediderint.

796. Hermannus qui στιχομυθίαν turbari credidit non perspexit re vera duplices hic esse στιχομυθίας, quarum in priore Orestem respondentis partes agere, in altera interrogantis: transitio autem istis verbis indicatur, οὐκοῦν λέγειν μὲν χρὴ σέ, μανθάνειν δ' ἐμέ; Cf. Heracl. 665, seqq. ubi duæ personæ invicem contrarias partes sustinent. Sæpe in eo loco miratus sum quomodo Elmsleius Musgravii observationem tantum commemorare satis habuerit, qui verissime monuerat transponendos esse versus 684, 688. Error librarii ex simili initio istorum versuum οὐκ ἔστ'—οὐκ ἔστι, ortus est.

804. Longe facilius mihi videtur Matthiæi interpretatio, quam quæ ab Ed. Cant. proposita est; sed ne illam quidem omni ex parte probandam esse credo. Equidem puto εἰρωνικῶς eam loqui: nimis splendide erant istæ nuptiæ quam ut lavaero carerem.

821. Cf. Hipp. 1217 et ibi Valck. notam.

859. Ed. Cant. ναυσὶν pro ναῖ vitandi hiatus causa; propius a vulgata abesset νάϊος.

866. Non poterat post ἢ θεὸς ἢ βροτὸς commemorari tertium, quod præter hominem vel Deum opem ferre posset; Matth. Immo prope sexcentis in locis ubi Dii hominesque memorantur heroum etiam mentio adjicitur. Cf. Pind. Ol. 2, 2; Æsch. Prom. 116; Eurip. Hel. 1137. Totus locus sic mihi videtur refingendus.

τίς ἄρ' οὔν, τάλαν, ἢ θεὸς ἢ βροτὸς ἢ
ΤΙΤ'ΑΝ ἀδοκήτων πόρον εὐπορον ἐξανύσας
δυοῖν κ. τ. ἔ.

Cf. Diogeniani Prov. Cent. viii. 47, Τιτᾶνας καλεῖν: ἐπὶ τῶν κεκραγόντων τινὰς εἰς βοήθειαν.

878. μὴ 'μβάντας quod dedi, lectio esse perhibetur Flor. 1, cujus quidem Codicis auctoritate nullam lectionem in textum recipere ausim,

sed cum hic sensus alteri longe præstare videatur haud mirer si optimus Flor. 2, eandem lectionem præbeat.

879. Nihil impediti in hujus loci oratione invenit Hermannus, qui vulgatam sic vertit. "*Sapientis est non alias sectari voluptates, deserta fortuna, ubi utendi opportunitas est data.*" Atqui hæc ipsa non modo impeditissima, sed in hoc loco etiam inepta sunt. Quis enim sanus de Oreste loquens qui præ gaudio repertæ sororis curam futuræ salutis mittebat, eum *alias sectari voluptates* diceret? Præterea verissime monuit Ed. Cant. λαβόντας et λαβεῖν in eodem versu diversa significatione adhibitos sermonis legibus repugnare. Itaque in antithesi posita fuerint necesse est, quam nostra emendatio reduxit. In Plat. Phileb. 51. St. hodie legitur; καὶ χρώματα δὴ τοῦτον τὸν τύπον ἔχοντα καλὰ καὶ ἡδονάς. Lege, κάλλους καὶ ἡδονῆς.

883. Locum corruptum, virorum doctorum conjecturis vexatum non sanatum satius duxi non attingere. Elmsleii conjectura οὐ μὴ μ' ἐπίσχη γ' in eo laborat, quod otiosam particulam retinet, nec video quomodo οὐ μὴ in οὐδὲν vel corrumpi vel mutari potuerit.

901. Nondum mihi persuasit Hermannus οὐ πον probum esse pro οὐ τι πον vel οὐ δήπου; vide tamen ejus notam ad hunc locum et Dind. ad Hel. 135.

913. Quod pro ἐνθεν restitui, ἔστε aperte flagitat sententia; nihil enim est quo ἐνθεν referatur, et quoniam de Athenis tanquam fine erroris sui loquitur Orestes, hæc cum præcedente ἡλαυνόμεσθα per vocem *donec* significantem conjungi debet; Cf. Soph. Ant. 417, χρόνον τὰδ' ἦν τοσοῦτον, ἔστ' ἐν αἰθέρι μέσῳ κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κυκλος. Rarior apud Tragicos hujus vocabuli usus, nisi cum sequente ἄν forsitan in causa fuerit cur hic depravatum sit. Bis tamen in Prom. Vincto sine ista particula occurrit, præcedente, ut in superioribus, imperfecto, sc. 457, 656. In sequente versu quamvis dubitanter Scaligerum et Blomfieldium δῆτα pro δήγε reponentes secutus sum.

922. Libri ἀπόφθεγκτον, quod tuentur exemplis ἀπόσιτος ἀπόθεος, ἀπότιμος et cæt. Sed quorsum tam diversa ὑπὸ μίαν Μύκονον? Adjec-

tivi verbalis sic compositi exemplum frustra quæras : neminem enim credo mihi v. ἀποσέργω in Æsch. Ag. 482. objecturum : v. Schw. ad v. ἀπέφθον in Herod. 1. 50. Itaque quod Hermannus in notis proposuit ἀπρόσφθεγκτον, quod analogiæ certe non repugnat, in textum recepi.

927. Mira est Hermannii interpretatio *simulabam nescire me matris occisorem esse*; quam priusquam probasset Dindorfius, reputare debebat Orestem non potuisse simul ἀλγεῖν σιγῇ atque ita se gerere, ut matris cædem ignorare videretur; quam vero puerilis atque Oreste indigna fuisset ista simulatio, quamque ineptum esset eam hic commemorare, nemo non videt. Credo poetam per v. 928, hoc significare; Orestem graviter commotum quod se Athenienses aversantur, in gemitus erumpere, ipsum autem hospitibus suis istam eorum inclementiam exprobrare veritum, causam aliam, nempe matrem a se interfectam, mæstitiæ suæ prætereundere.

954. Codices φιληθεῖς, Ald. φίλη γ': quæ discrepantia locum lacunosum ex conjectura suppletum esse indicat; at id satis imperite factum est. Quis enim participium sic nude pro adjectivo positum feret? In Hec. 1000, ἔστ' ὃ φιληθεὶς, ὥς σὺ νῦν ἐμοὶ φιλεῖ, (sic enim legendum vidit Hermannus) participium cum adverbio rectissime ponitur; sic etiam μάλιστα μισηθέντος apud Soph. Aj. 818; usus vero qualem hic habemus nullum exemplum est. Χεῖρ in huiusmodi salutationibus adhibetur; v. c. Med. 1071. ὃ φιλτάτη χεῖρ, φίλτατος δέ μοι σόμα.

958. Libri διὰ πόνων τ' αἰεί: ἄγει Cantero debetur, quem secuti sunt editores; sed quoniam τε non suo loco ponitur, sententiam nondum persanatum credo. f. l. τὸ Ταντάλειον σπέρμα διαπονοῦσ' αἰεί.

977. Cf. Musonius apud Stob. T. 67, L. 20, τίς δαὶ (lege τίς δ' αὖ) ἀπῶν οὕτω ποθεινὸς ὥς ἀνὴρ γυναικὶ καὶ γυνὴ ἀνδρί; et Eurip. apud eundem T. 126, L. 7, ὅταν τις ἐκ δόμων ἔλθῃ θανῶν; quamvis hic θανῶν a Scaligero conjectura suppletum est.

986. Particularum γοῦν et γὰρ confusio notissima est: illud minus obvium quod tamen Porsonus ad Phœn. tangit, γ' ἄρ' in γὰρ aliquando

depravatum esse. In Ar. Lys. 29, ἐπ' ὀλίγου γ' ἄρ' εἶχετο unice verum est. In Phœn. 1613, πέμπει δέ με, μάστον ποθοῦντα θηρσὶν ἄθλιον βορὰν, οὔ σωζόμεσθα. Ταρτάρου γὰρ ὥφελεν ἐλθεῖν Κιθαιρῶν εἰς ἄβυσσα χάσματα—quis non videt indignantem Œdipum dixisse, Ταρτάρου γ' ἄρ' ὥφελεν κ. τ. ἐ. ? In Soph. Phil. 624, legendum πεισθήσομαι γ' ἄρ' ὥδε κάξ' "Αἰδου θανῶν κ. τ. ἐ.

990. Poeticum vocabulum sit βούλευσις necne, viderint alii : certe eo hic usus est Euripides ; contra βούλησις, ut vidit Marklandus, ineptissimum est : non enim opus erat ut Iphigenia quenquam doceret *cupere* se in patriam reverti ; admodum autem tempestive remedium τῷ νοσοῦντι *deliberando* quærendum esse admonet. Itaque in sequente versu ipsa illa βούλευσις incipit, quæ ne nimis abrupte fiat omnino ἄρ' οὖν reponendum censeo.

1007. Perperam Ed. Cant. sanissimum versum sollicitavit. Cf. Plat. Theæt. 164 A, καὶ ἐγὼ νῆ τὸν Δία ὑποπτεύω, οὐ μὴν ἱκανῶς γε συννοῶ. Gorg. 8. σαφῶς μὲν εὔ ἴσθ' ὅτι οὐκ οἶδα, οὐ μὴν ἄλλ' ὑποπτεύω γε ἦν οἶμαί σε λέγειν.

1091. Lentingius librorum lectionem μεταβάλλει δυσδαιμονία in frigidissimam γνώμην, μεταβάλλει δ' εὐδαιμονία mutavit ; hujus tamen conjecturam recentiores Editores secuti sunt. Nullus dubito quin σύντροφος δυσδαιμονία ita capienda sint, ut in Herc. Fur. συγγενῶς δύστηνος ὢν, et vera corruptelæ sedes in μεταβάλλει sit, quæ vox ne antistrophicis quidem respondet.

1114. Reliquæ hujus carminis corruptelæ captum meum longe superant ; itaque præcepti memor ἢ λέγε τι σιγῆς κρεῖττον, ἢ σιγὴν ἔχε alias lubens prætereo : πάρεδρος tamen pro πάρθενος recte me conjecisse quovis pignore contenderim. Interpretes ut solent ubi locum corruptum explicare student in diversas sententias abeunt. Matthiæus per πάρθενον εὐδοκίμων γάμων *virginem* intelligi putat *nobili conjugio destinata* ; Hermannus *Virginem nobili dignam connubio* ; Ed. Cant. *Virginem nobilibus parentibus ortam*. Cf. Bacch. 57, ἐκόμισα παρέδρους καὶ ξυνεμπόρους ἐμοί. Med. 842, Venus dicitur τὰ Σοφία παρέδρους πέμπειν "Ερωτας. Versus Antistrophicus est κέλαδον ἐπτατόνου λύρας ;

Hermannus metro scilicet consulens duas priores voces transposuit; ego Librorum ordinem revocavi: ter in præcedente strophæ versus tribrachyn in initio habet. Cæterum χοροῖς δὲ σαίην mutavi ut in textu tum quia dura videbatur præpositionis omissio, tum quia Chorus de se loquens rectius χορὸν ἴσαναι quam ἐν χορῷ σῆναι diceret. Præterea θιάσοις dedi pro θιάσους, ut sit dativus a verbis ἐς ἀμίλλας ὀρνυμένα pendens. Marklandi conjecturam, ΧΛΙΔΑC pro ΧΑΙΤΑC quam et ipse olim feci, non dubitavi in textum recipere; epitheton enim ἀβρόπλουτος quocunque denique casu legatur ad crinem pertinere non potest, et πλόκαμοι infra memorantur. Cf. Æsch. Prom. 466, ἄγαλμα τῆς ὑπερπλούτου χλιδῆς. De verbis παρὰ πόδα ματρὸς recte disputavit Hermannus ea *coram matre* significare non posse; vertenda sunt, *matris vestigia premens*, ut in Hymno Mesomedis, vel apud Syn. Ep. 94. Λήθουσα δὲ παρὰ πόδα βαίνει, Γαυρούμενον αὐχένα κλίνει. Ἐιλίσσουσα vero non eget casu, ut putabat Hermannus, sed absolute ponitur pro *saltare*, ut in Phœn. 235, εἰλίσσων ἀθανάτας θεοῦ χορὸς γενοίμαν ἄφοβος. Postremo nihil opus Editoris Cantabrigiensis conjectura παραβαλλομένα. Cf. Soph. Ant. 1092, ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα.

1124. Libri λάμπονται, qua lectione nihil insulsius; recepi Jacobsii elegantissimam correctionem.

1130. Bene Hermannus ὀσία. ὀσία διδόναι est *purgare, lustrare*; Cf. Hel. 866, κέλευθον . . . . . δὸς καθαρσίῳ φλογί. Ἔπος τόδε est, *id quod dictura sum*, nempe οὐ καθαρὰ κ.τ.έ. Itaque hoc dicit. Ἀπέπτυσσ' τὸ γὰρ ὑπ' ἐμοῦ ῥηθησόμενον ταύτης τῆς ὀσίας δεῖται. Matthiæi interpretatio in eo laborat quod vim particulæ γὰρ prorsus negligit.

1150. Ed. Cant. καὶ μὴν, quam locutionem sæpe adhiberi ait, quando novæ rei mentio infertur; hoc nusquam fieri memini nisi ubi nova persona scenam ingreditur. Fateor tamen me de νῦν vehementer dubitare. Verbum καθιέναι proprie de esca demittenda usurpatur. Vesp. 174, Ξ. οἴαν πρόφασιν καθῆκεν, ὥς εἰρωνικῶς, ἵν' αὐτὸν ἐκπέμψειας. Bδ. ἀλλ' οὐκ ἔσπασεν αὕτη γ'. ἐγὼ γὰρ ἡσθόμην τεχνωμένου. Sic optime locum emendavit R. B. Hirschig. Schol. ad locum, (p. 17, Ed. Hirschig.)

Οὐκ ἐπέτυχε, παρὰ τὴν παροιμίαν αὐτὴ μὲν ἢ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν. ἐλέγετο δὲ ἐπὶ τῶν (s. ἐπὶ) πείρα καθιέντων ἄγκιστρον μετὰ σχοίνου καὶ μὴ ἐπιτυγχανόντων ἰχθύος τινός. In proximo versu Libri habent τῶν Ἀργόθεν; quod quoniam pro τῶν ἐν Ἀργεῖ dici non potest μῶν ex conjectura reposui.

1151. ἀγγέλλοντε, nuntiando (non ἀγγείλαντε, postquam nuntiasent, ut male coniecit Ed. Cant.) mentem Iphigeniæ inescare dicuntur.

1154. Scribendum καὶ ζῆν γε πατέρα—quem ordinem secutus est Ed. Cant. Idem minus recte γε sollicitavit. Hujus particulæ vim in versu sequente miror eum non agnoscere.

1182. Flor. 2, καὶ φίλων γ' οὐδεὶς. Par. A. omittit γ'. Brubachiana φίλων δ'. His corruptis lectionibus decepti interpretes unicum in transponendo remedium fore rati dialogum sanissimum atque integerrimum misere luxaverunt. Error ortus e circumflexo accentu in finali vocis φιλῶ pro compendio literæ ν habito, (φίλῶ). Lacunam in proximo versu probabiliter suppleas legendo, καὶ πολίτας γ'. Sic ambiguitas servabitur qua dum de Oreste ac Pylade loquitur Iphigenia, Thoas de se suisque civibus sermonem esse credat.

1187. προθέσθαι sine causa in προθές σου mutat Ed. Cant. Immo desideratur infinitivus post δρᾶν. quemadmodum post δρῶ (1184) ἄγνισον. In Arist. Av. 361, ὀξύβαφον ἐντευθενὶ προσθοῦ λαβὼν ἢ τρυβλίον, omnino legendum προθοῦ.

1202. Recepi Editoris Cantabrigiensis conjecturam qui τὰ πλείονα ait non *plura* sed *plurima* significare. Nunc autem credo articulum ita defendi posse ut sensus sit, τὰ πλείονα τῶν νῦν εἰρημένων, ea quæ ultra dicere possem nisi metuerem palam eloqui.

1205. Libri post γνάλοις sic: χρυσοκόμαν Φοῖβον ἐν κιθάρα σοφόν. Hæc quum repugnent metro, probabilius est loco suo motum esse Φοῖβον, quam adscripsisse hoc nomen interpretes, quum excidissent tres syllabae ante χρυσοκόμαν. Ideo reposui, Φοῖβόν τε χρυσοκόμαν. Herm. Non assentior; nam et ordinem verborum multo rarius turbatum puto, quam Hermannus opinatus est, qui toties non modo singulas voces verum etiam integros versus transponendo emendare voluit: contra glossemata,

præsertim ubi nomen proprium omissum est, sæpissime adscripta esse et deinde in textum migrasse docuit Elmsleius. Adde quod τε post relativum τὸν stare non potest; verba autem ἃ τ' ἐπὶ—γάννται parenthetice capienda sunt, ut monuit Ed. Cant.

1209. Libri φέρει νιν. Præclare Burgesius φέρειν ἱνιν.

1211. Libri Βακχέουσιν. Dobræus βακχενθεῖσαν. Syllabarum ου et θει confusio notissima. In fragmento Dorico Ecphanti apud Stob. Flor. T. 48, L. 64, Συμπνείουσα γὰρ οὕτω καὶ συνδεδεμένα (φύσις) τὰν ἀρίσαν τε ἅμα καὶ ἀναγκαίαν ἀκολουθίαν ὁπαδεῖ. Dubitare possis legendumne sit συμπνέουσα an συμπλεχθεῖσα, sed rem conficere videtur usus Platonius. Cf. Polit. 309, B. ξυνδεῖν καὶ ξυπλέκειν. Soph. 268, οὐκοῦν ξυνδῆσομεν αὐτοῦ καθάπερ ἔμπροσθεν τοῦνομα ξύμπλεξαντες ἀπὸ τελευτῆς ἐπ' ἀρχήν; Exemplis confusarum literarum O et Θ accedat hoc in Hippodami fragm. apud Eundem, T. 98, L. 71. Γενόμενα γὰρ ἀέξεται τὰ πράγματα καὶ ἀυξηθέντα ἀκμάζει καὶ ἀκμάσαντα γηράσκει καὶ τέλος ὕστατα φθείρεται, τὰ μὲν ὑπὸ φύσιος γινόμενα δι' αὐτᾶς τᾶς φύσιος ἐς τὸ ἄδηλον αὐτᾶς τερματιζόμενα καὶ πάλιν ἐκ τοῦ ἀδήλου ἐς τὸ θνατὸν ἐπισυνερχόμενα ἀμοιβᾷ γενέσιος καὶ ἀνταποδόσει φθορᾶς, κύκλον αὐταύτας ἀναποδιζοίσας· pro αὐτᾶς L. αὗτις et pro Θρατὸν, Ὅρατόν.

1214. Fateor me lectioni quam in textu exhibui nunc omnino diffidere; nec tamen ad Hermannii conjecturas quamvis a Dindorfio commendatas confugere ausim. Primum enim ἄνω mera hariolatione partum est; neque γᾶς ἄνω pro *sursum* accipi potest nisi cum verbo motum significante; deinde quod ait Hermannus, inde apparere articulum τὴν ante μαντεῖον ab interprete appositum esse, quod in Par. A. superscriptus est, nequeo satis mirari Hermannum aliosque viros doctos tam sedulo Parisiensium librorum lectiones commemorare, quum abunde pateat nullam omnino esse eorum auctoritatem, quippe qui omnes Flor. 2, descripti sint; in hoc autem τὴν suo loco positum comparet. Hodie mihi locus sic videtur refingendus; ὕπνου κατὰ δνοφερᾶς Εὐνὰς φράζον, Γαῖα δὲ τὰν μαντείων ἀφείλετο τιμὰν κ. τ. ἐ.

1238. Εἶς Δῖον θρόνον facilius in Ἐκ Διὸς θρόνων corrumpi potuit quam id quod Hermannus conjecit ἐπὶ Ζῆνος θρόνον. In ἔλιξεν corrup-

telam etiamnum latere suspicor. Si verum est in C. Flor. 2, legi ἔλεξεν, non nimis longe a scriptura codicis recederemus ὀρεξεν legendo. Id certe verbum centies in simili re jam inde ab Homérico χεῖρας ὀρεγνύς usurpatum est. De confusione λ et ρ, v. Bast. ad Greg. Cor. p. 269. In cæteris Hermannum secuutus sum.

1244. Libri παῦσε. Solennis librariis error αι et ε confundere. Infinitivus post ἐνευσε sæpissime ponitur; contra ante παῦσεν copula ponenda esset, quam omitti posse frustra evincere conatur Hermannus.

1258. Verissime Marklandus aoristum restituit, de quo miror quemquam dubitare potuisse. Recte idem 1266, χύμιν pro θ' ὑμῖν. Res tam diversas ejusmodi copula conjungi linguæ ratio non patitur.

1276. Recte Ed. Cant. ψευδῶς ἔλεγον pro glossemate habet, quod veram lectionem expulit. Idem parum feliciter eam ἔφησαν esse conjicit; quis enim verbum adeo tritum sibi explicandum sumeret? Præterea et sensus et ipsum glossema imperfecti temporis verbum omissum esse declarant; veri similis est id ἔπλασσον fuisse.

1301. De μὲν post μέντοι vide quæ disputata sunt ab Elmsleio ad Med. 1116, in Add. et Hermanno ab ad Phil. 352. Quomodo autem satellites eandem rem simul suspectam habere et comprobare poterant? Itaque dedi μοι; eandem correctionem plurimis jam in locis probatam esse omnes norunt.

1313. Hunc versum vel huc non pertinere vel corruptum esse apparet; Hermanni vero audacissimam transpositionem probare nequeo; nec tamen diffiteor hiare alterius loci sententiam præsertim post receptam Hermanni emendationem παλιμπρυμνηδόν, de qua nemo sanus dubitabit quin sit verissima.

1320. πόντῳ δὲ δόντες etiamsi significare posset *in mare quum demississent* tamen in hoc loco plane ineptum foret; adhuc enim in litore hærebat puppis, unde non in mare sed in terram funes demittebant quibus Orestes et Pylades navem conscenderent. Adde quod aoristus hic non ferendus est, post imperfecta ἐξανῆπτον, ἦγον, καθίεσαν. Longe alia est ratio participii ἀφειδήσαντες; hoc enim non modum indicat quo εἶχοντο τῆς ξένης, sed subitam mentis percussione quæ

eos ad hoc faciendum incitavit. Hinc constat verba ista aliqua ex parte corruptela laborare. Nunc si de re ipsa quæ agebatur reputemus, verisimile videbitur nautas funes quos demittebant non manibus tenuisse, sed alicui navis parti, cujus nomen sub *πόντω* lateat, alligantes (*δοῦντες*) scalam in littore stantibus præbuisse.

1325. Act. App. c. 10, v. 29, *τίνι λόγῳ μετεπέμψασθέ με*;

1347. Libri *ὥσε μὴ*. Ald. *ναύταις*. Qui φόβος ἦν ὥσε μὴ Græcum esse credunt sententia sua fruuntur. Aldina autem lectio ideo nihili facienda est quod universæ narrationi contradicit. Nam *πόδα τέγξαι* de nave non esse intelligendum quæ littus nondum reliquerat, res ipsa declarat. Illud enim periculum quod proprie *πόδα βάπτειν* (non *τέγγειν*) videntur dixisse, ventus in aperto mari, non fluctus navem ad littus urgentes minantur. Conjunctio vero *γὰρ*, causam declarari ostendit cur Orestes elata in humero sorore mare ingressus sit; eaque non alia esse poterat quam quod Iphigenia ipsa tumultuantem aquam ingredi formidabat. Hinc discimus cur nulla post *ἀδελφὴν* copula in Codd. reperiatur; retento autem vulgato textu cum abesse eam non posse sentiret Hermannus, ex conjectura inseruit.

1353. *ναῦται νεῶς* pro additamento imperiti librarii habeo, quo locum omissæ vocis suppleret. *Λωτίσματα* in re simillima adhibuit Noster Hel. 1593.

1354. Hermannii *ἐκλευκαίνετε* recepi; ita supra *ἐκφοινίσσειν* habemus.

1371. Codd. ut in textu. Ald. *ἐκ χερῶν*: forte præstaret, *γυμνὰς δεξίας ἐπωμίδος*.

1373. Phot. Lex. *Μᾶλλον μᾶλλον*: οὕτως λέγουσιν ἄνευ τοῦ καὶ *συνδέσμου*. οὕτω Μένανδρος. *Μᾶλλον μᾶλλον*: ἀντὶ τοῦ ἀεὶ καὶ *μᾶλλον*. "Αλεξίς 'Ατθίδι· πῶς ἐπινεφεῖ τὸ πρῶτον ὁ Ζεὺς ἡσυχῇ. "Επειτα *μᾶλλον μᾶλλον*. Lex. Antiatt. apud Bekk. Anecd. Gr. T. 1, p. 108. *Μᾶλλον μᾶλλον*: ἀντὶ τοῦ ἀεὶ καὶ *μᾶλλον*, "Αλεξίς Πεζονίκη. Idem exhibet, *μεῖζον μεῖζον*: μικρὸν μικρόν. Catull. N. P. et Th. 274, Post, vento crescente, *magis magis* increbrescunt.

1374-5. Incredibilia commenta peperit interpretum error qui hæc de Orestis remigio narrari crediderunt; v. c. nautas se in mare præci-

pitavisse ut navem πλεκταῖς ἀγκύλαις ad saxa religarent, vel, ut alii volunt, extra portum traherent! De suis loquitur nuntius, qui partim in undas excurrentes partim laqueos navi injicientes profugos morari conabantur.

1385. Nihil aliud præter ipsam Dianam προδιδόναι poterat Iphigenia: neque aliud quidquam præter ipsam Divam ἀμνημόνευτον erat; et ne ejus quidem omnino oblita erat, sed tantummodo φόβου ἔνεκα τοῦ ἐν Αὐλίδι.

A D D E N D A.

4. Eurip. Or. 11. οὗτος φυτεύει Πέλοπα, τοῦ δ' Ἀτρεὺς ἔφυ.

105. In Ione 984, pro οἶμοι κακίζει, καὶ σύ νυν βούλευέ τι, legendum τοῦμόν κακίζεις, ut ibi ostendam.

198. παιδεία nihil aliud significat quam, *pueritia*. Cf. Ion. 822, ubi παιδεύεται est *pueritiam agit*.

200. Ipsum nomen Clytemnestrae videtur respici. Nec mirum eam μνησευθῆναι ὑφ' Ἑλλήνων. Dio Chrys. Or. 61. Μεῖζον ἐφρονοῦν τῶν ἀνδρῶν τούτων (sc. τῶν Ἀτρείδων) αἱ γυναῖκες, οὐκ ἐπὶ κάλλει μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀρχὴν αὐταῖς νομίζουσai προσήκειν μᾶλλον. τοὺς μὲν γὰρ Πελοπίδας τε εἶναι καὶ ἐπήλυδας τῆς Ἑλλάδος· αὗται δὲ Ἀχαιίδες, Τυνδάρειω θυγατέρες καὶ Λήδας. Ὁ δὲ Τυνδάρειος ἐνδοξος ἦν καὶ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ὥς τε καὶ τὴν Ἑλένην διὰ τοῦτο ἐμνήσευσαν οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων.

387. τίνες ποτ' ἄρα. Herod. 1, 78, μή κοτε ἄρα. Soph. Aj. 889, τίνοσ ποτ' ἄρ' ἐπραξε. Plat. Phileb. 53, τί ποτ' ἄρα. Lucian. Fugit. 2, τίνα ποτ' ἄρα τὴν αἰτίαν ἔσχε.

665. Seidlerus et Hermannus, quemadmodum προδοὺς et σώζεσθαι ita φονεύσας et ράψαι μόρον inter se opponi crediderunt. Mihi contra videtur ράψαι μόρον ad utrumque membrum referri oportere; si enim ad solum φονεύσας spectaret intolerabilis esset repetitio, quam non mirum Lobeckium κάφεδρεύσας conjiciendo vitare voluisse; verum sensus flagitat ut etiam ad προδοὺς referatur: nam sive amicum deseruisset, sive ipse interfecisset, perinde ἔρραψεν ἂν μόρον τῷ Ὁρέσῃ. Jam vero

τῷ σώζεσθαι præter crasin a Tragica sermone alienissimam, (quasi quis nostratium don't, won't, can't, in Poesi adhiberet,) opponi etiam potest grammatica ratio; quippe δόξω σώζεσθαι esset, *videbor jam in eo esse ut fugiam*. Neque melius est σέσωσθαι, quod significaret *servatum fuisse*: pro evasisse semper, ni fallor, aoristum ponunt; denique nulli omnino infinitivo hic locus esse potest; si quidem non ea futura erat hominum δόξα, Pyladem effugisse; quoniam de hoc ambigi non potuisset; sed eum ita vel etiam pejus fecisse τῆς τυραννίδος χάριν. Itaque certo certius est Elmsleium recte σωθεὶς conjecisse; quod vero τε addidit non probo; immo nec meum δέ a sensu postulari hodie puto. Elegantius duo participia sine copula ponuntur ubi altera actio ex altera necessario oritur.

969. Hodie malim, πῶς οὐ θανοῦμαι; τίς τ' ἔνεσσί μοι λόγος;

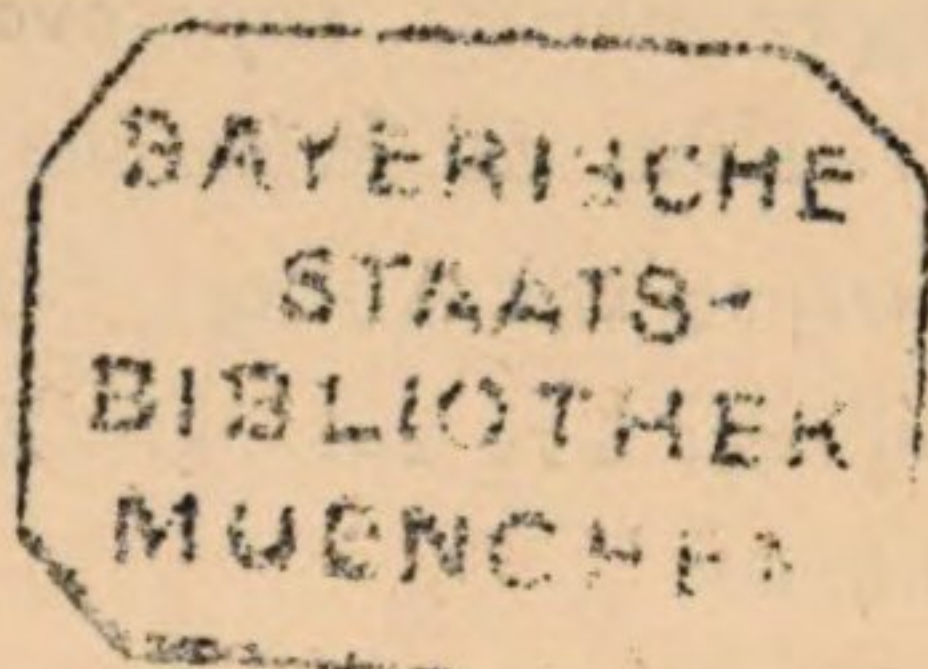
1143. Lenissimum remedium videtur,

Ἄπολλον, οὐδ' ἐν βαρβάροις τις αὐτ' ἔτλη.

1182. Eandem fere responsionem facit Helena, 1426.

Θεο. ἐν σοὶ τόδ', ἦν σὴν εἰς ἔμ' εὐνοίαν διδῶς.

Ελ. οὐ νῦν διδαζόμεσθα τοὺς φίλους φιλεῖν.

MANTISSA AD v. 922.

VULGATA lectio sollicitanda non erat; nam etsi ἀπόφθεγκτον nihil commune habeat cum iis vocibus quæ ex ἀπὸ privativo et nomine constant, (verbalium enim sic compositorum nullum exemplum est,) tamen nihil impedit quominus ἀπόφθεγκτον eundem sensum habeat atque ἀπόρρητον: hic autem sensus a contextu flagitatur. Vulgo hunc locum sic intelligunt; *sed silentio consilium inierunt ne quis me compellaret*. Falsissimam esse hanc interpretationem sequentia ostendunt: ὅπως κ. τ. ἐ. *Ne ipsorum dapis particeps essem*—quid excogitarunt? *Mecum loqui noluerunt!* Lepidum sane μηχανήμα. Una capienda sunt ἐτεκτήναντό με, ὅπως γενοίμην, ut λέγουσ' Ἰάσον' ὡς κάκισος ἦν ἀνὴρ, et sexcenta alia. Totus locus sic vertendus: *Tacite arcanum consilium de me inierunt ut ab ipsorum dape vinoque separatus essem.*

COMMENTARIUS

IN

HELENAM.

2. G. Dind. “ γύας negligentius adjectum, quasi non præcessisset πέδον.” Immo tam negligenter ut ita scripsisse Euripidem non credam. Nec tamen de plurimis vv. dd. conjecturis ullam quæ placeret inveni. Si liqueret Ἀιγύπτου pro adjectivo usurpari posse, non dubitarem pro πέδον πέδον reponere: eandem conjecturam mecum communicavit G. Hirschigius.

9. Hujus versus, sive libros sequare sive cum Scaligero μέν inseras numeri sunt pessimi: præcipua vitii sedes est in ὅτι δὴ, quod frustra interpretantur καλούμενον vel simile quid subaudiendo; et quæ porro vis particulæ δὴ inest, nisi hæc εἰρωνικῶς dici putemus? Equidem libenter legerim ὅς ἐτι δὴ θεοὺς σέβων β. δ. ut innuat, Theoclymenum hucusque religione retineri, quominus se Protei sepulcro avellat.

20. In verbis ὑπ’ αἰετοῦ explicandis Matthiæus ut solet duarum locutionum confusionem fingit. Ὑπ’ αἰετοῦ est ope aquilæ, quam in id ipsum subornarat, ut se fugientem persequi simularet.

35. Non male Hermannus τυράννω.

41. Versus languidissimus, et ni fallor, Euripidi abjudicandus.

58. Durissimam casus mutationem vitabis et figuram Euripidi dilectam reduces si γνόντι μ’ ὥς recipias. Postquam exciderat pronomen librarius hiatui consulens terminationem mutavit.

81. Ordo est τοῖς λελεγμένοις ἡμῖν : alioquin scripsisset τῶν λελεγμένων.

85. Ar. Av. 1201. Τίς εἶ; ποδαπή; λέγειν ἐχρῆν ὁπόθεν ποτ' εἶ. Hinc tueri possis L. Dindorfii correctionem, τίνος; σ' αὐδᾶν ἐχρῆν. Porsoni conjectura τίνος τ'; ob inutilem copulam improbanda. Nescio autem an non melius litura sanaretur hic versus, utpote qui cum præcedente et duobis sequentibus ab histrionibus adjectus fuerit.

96. Cave εὖ φρονῶν cum Hermannō legas. Cf. Plat. Rep. I. πᾶς ἄν που εἴποι, εἴ τις λάβοι παρὰ φίλου ἀνδρὸς σωφρονοῦντος ὅπλα, εἰ μανεῖς ἀπαιτοῖ, κ. τ. εἰ.

120. Persuasum habeo ὁδοκεῖτε, scilicet ἐδοκεῖτε, reponendum esse. Hoc enim dicit; οὕτως ἀσφαλῆς ἦν ἡ δόκησις ἣν ἐδοκεῖτε; neque a Teucro quærit quidnam tum temporis sentiat, sic enim pluralem non adhibuisset, neque id attinebat scire, sed utrum Argivi cum fictam illam Helenam intuerentur nihil suspicati sint falsa se specie decipi.

124. Hermannum, qui οἷς ad Menelaum respicere putabat, Helenam vero se ipsam significare non posse, cui illud potius malum fuisset si Menelaus in patriam revertisset, neminem opinor secuturum. Quomodo enim Helena post Menelai ἀφανισμὸν reditum sibi in patriam polliceretur, non perspicio. Nimirum hic versus ejusmodi est quales persæpe in Nostro reperiuntur, in quo persona ita loquitur, ut verba diverse ab eo quem in scena adloquitur atque a spectatoribus intelligantur: Teucro οἷς κακὸν λέγεις significat *quibus id malum evenisse dicis*: theatro *iis quos vituperabas*, nempe Helenam; plena enim locutio esset κακὸν τόδ' εἶπας ἐκείνοις οὗς κακὸν λέγεις.

129. Duplex error est Dindorfii de vocabulo περῶσ', quod sine omni dubio dativus casus participii est, et referri debet ad proxime præcedentia. Quippe περῶσι locum indicat, ut apud Thuc. L. 1. Επίδαμνός ἐστι πόλις ἐν δεξιά εἰσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον.

153. Libri omnes ἐν; sed, si quid video, ἐπὶ flagitat sententia, quoniam hoc tantum agitur ut *causam* explicet, cur in præsentia foris sit Theoclymenus.

163. Musgravii conjecturam οἶτον pro οἶκτον recepi. Ejusdem μεταβαλλομένα eo nomine improbandum, quod in iis, quæ statim sequuntur, non id ambigit Helena, utrum veteres an recentes ærumnas recitet, sed quibusnam *modis*, scilicet δάκρυσιν ἢ θρήνοις ἢ πένθεσιν, angorem animi declaret.

168. De Sirenibus mortuorum tumulis imponi solitis nota sunt omnia. Earum effigies in nobili sepulcro videntur esse, quod e Lycia nuper allatum in Museo Britannico servatur.

174. μουσεῖα non sunt cœtus canentium, ut multis visum est, sed ipse locus mortuorum fletibus resonans, ideoque θρηνήμασι Helenæ apprime ξυνῳδά. Itaque hic est sensus, *Utinam Proserpina hanc meam cantilenam in atrium suum pervenire sinat.* Præpositio post πέμπειν apud Euripidem sæpius omittitur, ut in Alc. 455, δυνάιμαν δέ σε πέμψαι φάος.

182. Libri θάλπους, ἀμφὶ τ' ἐν. Seidleri correctionem recepi, sed altius latere videtur ulcus. Quis enim sanus ἐν αὐγαῖς et ἐν δόνακος ἔρνεσι sic collocaret? Equidem totum locum sic refigendum puto.

αὐγαῖσιν ἐν χρυσέαισι θάλ-
πουσα κάμφι(θεῖσα) δόνακος ἔρνεσιν.

183. Putidissimum additamentum ἀνεβόασεν a librario, quo lacunam suppleret, intrusum ejeci. Plane falsum est inde exclamasse Helenam; contra eam inde a se auditam esse chorus diserte narrat. Sic demum molestam parenthesin tollimus, et versus cum antistrophicis optime congruentes nanciscimur. Lacunæ autem signa rectius post vocem ἔλακεν ponenda erant; verisimile est vocem, quæ Helenam designaret, intercidisse.

196. Libri Ἰδαίῳ. Musgravii conjectura δαίῳ ideo incerta est, quia videtur metro repugnare.

229. Si sincera est lectio Ἑλλανίας, Helenam Pherecli ignaram finxit poeta; idque per se satis verisimile est; itaque facile conjicere poterat Græcum hominem, quæ gens rei maritimæ peritissima erat, Paridem in nave ædificandā adjuvisse. *Hel.*

238. Non assentior Dindorfio qui, verbis ἐπὶ ἐμὸν ejectis, et ἄ δὲ in ἄ τε mutato, vocem Κύπρις pro altero nominativo verbi ἐπλευσε habet. Neque adeo Burgesium secutus sum Πριαμίδαισί τ' scribentem; corruptum enim puto ὦ τάλαινα. Interciderat nempe τῇσδ' ἐπῆρχε vel simile quid; in cuius locum qui tritam istam formulam suffecit, bona fortuna cum præcedens τε sine apostropha scriptum reliquisset, ipso hiatu fraudem suam patefecit. Hiato relicto se prodidit scriba correctoris partes usurpans in fragmento Sthenidæ jam citato. Βασιλεὺς ἔχων—κοινωνίαν ποτὶ τῷς ὑπὸ αὐτὸν. Antiquior Codex habebat ὑπὸ τ' αὐτὸν, quæ est Trincavelli lectio. Lege, ὑπ' αὐταυτον.

255. Non dissimulabo hos tres versus mihi spurios videri et sciolo deberi qui v. 254, male intellexit. Certe nisi eos ejeceris, γὰρ post τέρας omnino stare non poterit.

262. Plane absurdum est τύχας. Etenim non hoc optat ut *malorum* suorum Græci obliviscantur, sed *opprobriorum*, quæ etiamnum in memoria servant, ὥσπερ τὰς κακὰς σώζουσί μου. Et quomodo tandem malorum *præsentium* reminisci dicantur?

275-7. Libri ἄγκυρα δὴ μου et ὀχεῖ; et mox, οὗτος τέθνηκεν οὗτος οὐκ ἔτ' ἔστι δὴ. δ' ἢ Scaligero, ὥχει Musgravio debetur. Hermannus pro priore οὗτος, εἶπερ conjecit; sed de Menelai morte Helena non amplius dubitat, et οὗτος ad id quod reposui propius accedit: fac enim literas ἄφ' in initio versus, ut sæpissime factum est, evanuisse, in proclivi erat ut syllaba οῦ vel pro οὗτος compendiose scripto male lecta, vel in id ipsum mutaretur.

278. Recte me κλύω licet ex mera conjectura addidisse sententia ex obscurissima perspicua facta declarat. Haud male tamen Jacobsius καὶ φονεὺς αὐτῆς δοκῶ.

286. Haud facile credam Euripidem verba tam vicina, εἰργοίμεσθα et δοκοῦντες de diversis personis posuisse; sin autem κ. ἂν εἰργοιέν με dicere voluit, nihil obstabat quominus id ipsum scriberet. Tum quid sibi vult ὑπ' Ἰλίῳ? Hoc enim, quod de Græcis castra tenentibus recte

usurpatur, de Helena, quæ in ipsa urbe degebat, dici non potest. Itaque, qui hæc interpretari volet, vereor ut operam ludat.

289. Libri ἀ φανερά μόνοις ἀν ἦν. Porsoni correctionem in textu exhibui; sed quoniam particula ἀν tam brevi intervallo repetita displicet, magis arridet illud, quod Cobetus suspicari se mihi significavit, ἀμφανῇ μόνοις ἀν ἦν.

290. Retento σωθῇ, δις τὰντὸν Helenam dicentem habebimus. Procul omni dubio legendum σωθῶ, ut sensus sit, *neque ibi me agnoscerent et etiamsi hoc fieri posset, nulla mihi spes hinc abeundi relinquitur.*

295. Libri σῶμ', quod in δῶμ' mutavi. Respicit ad πλουσίαν τράπεζαν. *Odiosus maritus domum quamvis opulentam non compensat.*

300. Nihil boni attulerunt viri docti corruptum ἄρτι in κάρτα, σαρκὰ, ἄρθρα, corrigentes. Corruptelæ autem alterum indicium in σμικρὸν δ' ὁ καιρὸς, neminem advertisse miror. Quippe longe diverso sensu σμικρὸν δ' ὁ καιρὸς, et σμικρὸς δ' ὁ καιρὸς dicuntur.

308. Bergkii correctionem licet metricam licentiam admittat cæteris prætuli. Libri ἀληθείας σαφῇ. Etiamsi διὰ ex præcedentibus suban-
diri posset, quod omnino nego, σαφῇ δι' ἀληθείας nullam antithesin efficiunt cum ἔπῃ διὰ ψευδῶν. Apparet etiam e Chori responsione Helenam fidentius de veritate nuntii locutam.

323. Mutatione nihil opus; ἔχουσα φράσαι est ἔχουσα ἥτις σοι φράσει.

330. οἶκων Flor. 2. Vulgo δόμων. Neutro opus est ad sensum, et utrumque metro molestum est.

335. Lenius, ut opinor, remedium his numeris adhibui, quos Hermannus ut solet transponendo restituere conatus est.

360. Libri. τῷ τε σύραγγ' αἰοδαὶ σέβιζον Πριαμίδας ποτ' ἀμφὶ βουσάθρους. Melius fuisset hæc verbi intacta relinquere; quæ enim in textu leguntur, præter σεβίζοντι et Πριαμίδα, admodum incertis Matthiæi conjecturis debentur. Hodie malletm σήραγγας Ἰδαίας ἐνιζοντι reponere, quod a codicum lectione quam minime recedit; et priorem quidem corruptelam a similitudine quæ est inter αἰδαίας et

αιοιδαις ortam esse pro certo habes; sed hæreo de verbo. Cætera in hoc lacunoso et interpolationibus fœdato carmine obscura et inconcinna lubens prætereō.

369–70. ἀποθέσθαι κόμας. Plut. de Is. et Osir. 4, τὰς τρίχας οἱ ἱερεῖς ἀποτίθενται.

380. Recte videtur Hermannus ἄχθεα pro ἄχέα dedisse, et fortasse μορφᾶς quod a σχῆμα penderet. Reliqua nondum sanata sunt; nam de leæna non cogitandum est.

423. Una tantum res erat quam e miserabili cultu Menelai conjicere licebat, nempe eum vestem suam perdidisse: itaque αὐτὸ pro αὐτὰ reposui. Atque illud vel idcirco præferendum est, quod ad proverbialem locutionem propius accedit αὐτὸ δείξει, de qua egerunt interpretes ad Suidam in voce.

428. Recte Hermannus γε in τε mutavit, quam correctionem Dindorfius commemorare neglexit.

435. Mirari subit cur hæc tam trita et insulsa Menelaum effutientem induxerit. Credebat fortasse aliter mirabile visum iri Menelaum mendicantem ad regiæ vestibulum potius quam ad aliorum civium domos accedere.

443. Ex hoc et sequente versu ut nunc leguntur nullum sensum eruas, neque rem adjuvat conjectura quam in margine apposui; nam quamvis ταῦτα πάντ' ἔπη jure displicere possit graviolem corrup-telam subesse suspicor; hujusmodi sententiam, ni fallor, res ipsa postulat;

ὦ γράϊα ταῦτα πάντα μαλθακῶς λέγειν

ἔξεστι, πείσομαι γὰρ ἄλλ' ἄνεις λόγον.

non quasi hanc ipsam vocem μαλθακῶς Euripidem dedisse pro certo habeam, sed hanc unicam viam ostendi, qua ἔξεστι aliquam significationem haberet. Ceterum ἄνεις λόγον vertendum, ut vidit Matthiæus, *minutioribus verbis utere*. Quod autem Hermannus commentus est anum paulum laxatam januam rursus occlusuram esse, quod ut impediât Menelaum omnia probare quæ illa dixerit dummodo aperiat fores, ista

interpretatio secum non constat, si enim quæ anus dixerat probasset, continuo istinc facessere debebat; quomodo igitur eam precari poterat ut sibi fores aperiret?

447. Flor. 2, ut videtur, προσείλα. Parr. E. G. προσείλει. Vix dubium esse potest quin πρόσειλε vel, ut rectius scribitur, πρόσιλλε legendum sit. Nota est omnibus Hemsterhusii apud Ruhnkenium ad Tim. de hac voce disputatio; ceterum non credo cognata verba esse εἰλεῖν et ἴλλειν aut alteri horum inesse aliquam volvendi notionem: ipsa enim quæ Hemsterhusius adduxit exempla ad primariam significationem stringendi vel premendi referenda sunt. Sic apud Nicandrum Ther. ἀτραπὸν ἴλλων, idem est atque σείβων: apud Plut. Symp. ἰλλομένην ὄπα satis explicatur a sequenti καθειργομένην. In Soph. Ant. 346, ἰλλομένων ἀρότρων est *depressis* (sc. in terram) *vomeribus*. Quod ad forensem usum attinet, cf. Mœris in v. Ἐξίλλειν, A. ἐξείργειν, Ἐ. Apud Hippocratem in Lindenii, qua utor, editione scribitur: φωναί τε πολλοῖσιν ἐπεσήμαινον κακούμεναι καὶ κατατίλλουσαι. f. l. κωτίλλουσαι.

450. Verissime me monuit R. B. Hirschigius legendum esse πικροὺς apte conferens Ar. Av. 1045. οὐκ ἀποίσεις τοὺς νόμους; πικροὺς ἐγώ σοι τήμερον δείξω νόμους: Supra 294, ὅταν πόσις πικρὸς ξυνῇ γυναικὶ κ. τ. εἰ.

458. Codices, πρὸς τίν' οἰκτρὸς εἶ; Matt. πρὸς τὶ δ': sed adeo intolerabilis mihi videbatur, inter has interrogationes copula δέ, ut ad verum sanandum majus aliquid ausus sim; idque etiamnum mihi verisimile videtur.

483. Soph. Trach. 1105, μὴ τοσοῦτον ὥς δάκνη θυμῷ δύσοργος.

488. Libri omnes σώζεται quod librario debetur qui vim mediæ vocis non perspiciebat. In Euripidis Inus Frag. 15.

κέκτησο δ' ὀρθῶς ἂν ἔχης ἄνευ ψόγου,
καὶ σμικρὰ σώζων τοῦνεχ' ὃν σέβειν πρέπει.

Legendum

κᾶν σμικρὰ σώζη τοῦνδικον σέβειν πρέπει.

Altera lectio καὶ σμικρὰ σώζου τῇ δίκη ξυνοῦσ' ἀεὶ videtur vel consulto

vel memoriæ lapsu ab auctore mutatum fuisse apud quem citatum distichon Stobæus repperit. Certe pleniori fragmento apud eund. T. 93, L. 6, major fides habenda; id vero lectionem quam supra exhibui præbet. Postquam hæc scripseram, vidi id τοῦνδικον a Valckenærio occupatum, qui postmodum conjecturam suam repudiavit, quum ab Heathio lectionis in altero et breviori lemmate fuisset admonitus. De mea sententia non discedo; τῇ δίκῃ ξυνοῦσ' ἀεὶ nunquam in τούνεχ' ὃν σέβειν πρέπει corrumpi potuit; idem alteri, quia corruptum erat, suffectum fuisse admodum verisimile est. Verum fac neutram lectionem ab altera profectam; tum hanc vel illam memoriæ lapsu falso citatam credendum erit; hoc vero par est ut in eum scriptorem potius cadat qui duo tantum versus quam qui quatuor citaverit.

507. Libri προσμενῶ· ἔχει: vix minus improbandi sunt qui δὲ quam qui γε inseruerunt; quippe hoc non magis quam illud otiosum est: præterea desideratur futurum; hoc enim dicit, *si tyrannum convenero*

duo mihi consilia *erunt*. ἘΧΕΙ et CXH^{σει} facillime confundi potuisse manifestum est.

515. Librorum scripturam δεινῆς ἀνάγκης merito ineptam vocat Hermannus; e duabus emendandi viis, quas ille proposuit, eam prætuli quæ ipsi minus arridebat; credo quia Librorum Parisiensium lectioni σοφὸν pro σοφῶν nimis tribuebat.

518. Flor. 2, ἐφάνην, unde veram lectionem restitui. Ita nuntiat chorus, quod nunciare debet, nempe *se domi Theonoam invenisse*.

523. Si οὐ legamus versum habebimus præcedenti similem, ἀλλ' ἔτι κατ' οἶδμ' ἄλιον, et 528, rejecto πόδα ad finem versus 527, χριμπτόμενος εἰναλίω.

555. Rectissime Elmsleius librorum scripturam τόπου repudiavit; hæc enim vox de sepulchro dici non potest; eadem scribæ pessime habitum codicem utcunque resarciendi sponte se offerebat.

579. ἀποσερεῖ, sc. τῇν δόξαν, quod a δοκεῖς subauditur. In re certa, inquit, nullus τῷ δοκεῖν locus relinquitur.

580. Seidleri conjecturam σκέψαι τί σούνδεῖ; πίσις οὐ σαφεστέρα, cæteris longe præstare ratus, nonnihil tamen immutavi; nimis abrupta videbantur π. οὐ σ. Cæterum crasis ista admonet me loci apud Soph. Œd. Col. 1482, ἐναισίῳ δὲ συντύχοιμι, ubi ἐναισίῳ recte reposuerunt Schaef. et Elm. Verum et pronomine carere non possumus; L. ἐναισίῳ δὲ σούντύχοιμι.

589. Seidleri emendationem in textum recepi; nescio autem an non rectius ἦσθα γ' scribatur.

594. Haud parum elegantiae versui accederet si πόσι legeremus.

609. Non sine causa, ut opinor, Franciscus Howesius, in cujus schedis multa optimæ frugis ad intelligendos, Tragicos inveni, suspectum sibi esse σεμνὸν in margine libri sui indicavit.

611. Haud male Hermannus, τάλανες τ' Ἀχαιοί: certe πάντες corruptum est.

622. Flor. 2, ἄδην. 1. δαψιλῶς. Vides scribam antiquum suum obtinuisse: cum μ evanisset, ἄτην in ἄδην emendare scilicet non dubitavit; tum δαψιλῶς explicandi causa supra scripsit; inde in Flor. 1, nova lectio facta est: μάτην Barnesio deberi videtur.

630. Libri περιπετάσασα. Recepi egregiam Hermannii correctionem.

642-3. Elmsleium secutus sum, nisi quod σ' inserui. Numerorum magnam illam varietatem quæ Hermannō displicebat, consulto adhibuit Euripides quo varios motus animorum representaret. Pulcherrime vero dubiam expectationem exprimunt bacchii isti, πρὸς ἄλλαν κ. τ. έ. Cf. Æsch. Prom. V. 115.

644. Libri, συνάγαγε πόσιν. Dactylicum acephalum effeci. Quid sibi velit τὸ κακὸν equidem nescio.

650. Si versus dochmiacus est, geminandum est ἐμὸν cum Seidlero.

652. Corrige, ut præcepit Fixius, ἔχεις μ', ἐγὼ τε σ'.

664. Hesiod. Opp. et Dd. 715, μηδέ ποτ' οὐλομένην πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ Τέτλαθ' ὄνειδίζειν, μακάρων δόσιν αἰὲν ἐόντων. Soph. fragm. Tynd. δαίμονος κακοῦ δόσις. In versu præcedente lectionem Flor. 2, secutus sum.

675. Hermannii correctionem amplexus sum, nisi quod κακὸν pro κακῶν scribendum putavi.

676. Ineptum est ἐμῶν δεινῶν ubi ad Menelai interrogationem respondere debet. Versum sequentem satis habui qualis in Codd. exstat repræsentare : de multis enim conjecturis nullam probare potui.

688. Patienter tulerunt Editores plane inauditum interrogandi genus, Estne *vita filiae meae*? Immo ne id quidem scire volebat essetne in vita, sed quam sortem vitæ nacta esset; ad hoc enim respondet Helena. Cf. Iph. T. τίνα ποτ' Ἠλέκτρα μόρον Εἴληχε βιότου; in præcedentibus suspectum est, κατεδήσατο : f. l. δι' ἔμεθεν ἐδήσατο δύσγαμον αἰσχύναν. accusativum habent omnes codices.

699. Πρὸς τὰ πρόσθεν ἀρκέσειν ἂν, Hermannus vertit; *satis erit ut compensare priorem (fortunam) possit*: verum id verba non continent. Locum mendo carere vix credo. In versu præced. videndum an non præstaret εἰ γάρ.

700. Libri πρόσδοτέ τι. Omnes conjecturæ præter Elmsleianam, quam recepi, eodem vitio laborant, quod pluralem ponunt ubi singularis quam maxime postulatur; servus enim de uno Menelao sollicitus, ab eo solummodo subitæ lætitiæ causam rescire cupiebat.

705. Qui τί φής; extra metrum stare posse existimant ii sententia sua fruuntur. Mutatio personæ in causa fuit cur quæ priorem versum claudere debebant sequentis initio assuta sint; hinc facta est lacuna ad quam supplendam scriba languidum illud λυγρὸν excogitavit.

717. Howesius in marg. ἃ γ' ἔσπενδ'. Recte, opinor, quod ad sententiam; sed levior mutatio est ὃ γ', quam prætuli.

730. Ἐν' ὄντα, cf. Plat. Gorg. 481, ἐρῶντε δὲ ὄντε δυεῖν ἐκάτερος. Rep. 6, 497. Arist. Nub. 861. Herm. ap. Athen. 8, 344.

740. Flor. 2. ἐκπλέξαι, Parr. ἐκπλεῦσαι. Hujusmodi conjecturas nonnunquam fideliori codice adjuti scribis restituere potuimus; at quantis in locis veræ scripturæ vestigia penitus sustulerunt! Cæterum confusio ἐκπλέξαι et ἐκκλέψαι idcirco observatione digna, quod non, ut pleræque aliæ quas indicavi, oculorum, sed aurium culpa facta sit. Quo genere erroris vocales sæpissime permutatæ sunt, consonantes

rarius. In Plut. Vita. Thes. VI. ἀνέθηκεν ἐν Καπιτωλίῳ εἰκόνας τροπαιοφόρους. L. κίονας.

745. Quoniam ὑγιές et οὐδὲν disjungi non possunt, subaudiendus est nominativus, qui simili ratione ad εμπ. φ. referatur, quo φθέγματα ad πτερωτῶν.

768. Libri οὐ γὰρ, quod propter omissum ἂν vitiosum est. L. Dindorfii correctionem recepi. Durior sententiarum nexus inde oritur, quod posterior ex oppositis sententiis ipsa e duabus partibus constat.

774. Libri ἐνιαύσιον, et διήλθον δ'. Locus ab Hermanno citatus ex Arist. Ran. 348, χρονίους ἐτῶν παλαιῶν ἐνιαυτούς, Boissonadii conjecturam ἐνιαυσίας potiore esse quam Hermanni ἐνιαυσίων ostendit. Utrum meo an typosetæ errori ἐνιαυσίους debeatur hodie non memini; certe error est.

781. Non quia ἄελπτος sed quia ἐμποδὼν venit, moriendum erit Menelao; quare ut hæ voces conjunctim caperentur (*you are come as an unexpected hindrance*) inutilem particulam delevi.

783. Sanissimus est versus; sed qui a defensoribus ejus non recte intellectus est. Respondet Helena ad τᾶμα λεχη: *mihine*, ait Menelaus, *quisquam uxorem meam eripere voluit?* Immo, respondet, *et contumeliam facere, quæ MIHI subeunda fuit.*

816. γνῶσεται, sc. Theoclymenus; non, ut Hermannus præcepit, aliquis qui id Theoclymeno nuntiet; sic enim γε otiosum fuisset.

834. Florr. ἀλλάζειν σὸν λέχη. Cætt. ἀλλάζειν. E Florr. lectione Hermannus ἀλλάξεις eruit. Ipse causam erroris optime explicat; tamen exempla similis confusionis apponere non inutile erit. Synes. Hymn. III., 138. "Οθεν αἰνύμενος Ἄνθεα φωτὸς Ἐπὶ σοὺς ὕμνους Ἄορισοῖς ἀνέμοις Ἀναπαῦσαι βολάν Τὰ σά σοι πάλι δούς. Codex Vat. 94, ἀορισοῖς ἀνε (sic) ἀναπαῦσαι β. L. Ἄορισοῖσαν Ἀνέπαυσε βολάν. Ejusd. Ep. 5, καὶ πρὶν ὥρας εἶναι τέτταρας ἀποβαίνομεν οἱ τε θ ν ἄ ν α ι προσδοκήσαντες. En alteram scribæ correctionem, eamque falsissimam; scripsisset saltem ἀποθανεῖν; sed vetustissimi quos Romæ et Florentiæ contuli Codices τὸ ἀθήναιον habent: si ον dempserimus,

levis mutatio nos ad *τωθῆναι* ducet; cui præpositis $\kappa \div \pi$, habebimus verbum, quod unum in hoc loco adhiberi potuit, *καταποντωθῆναι*.

864. Libri; *θεῖον δὲ σεμνοῦ θεσμὸν αἰθέρος μυχῶν*. Quod. Cod. Flor. 2, *εἰς* superscriptum exhibet, sic explicandum. Postquam *θείον* in *θεῖον* corruptum est, grammaticus aliquis hanc verborum constructionem esse credebatur, *φέρονσα δὲ θεῖον εἰς θεσμὸν μυχῶν σεμνοῦ αἰθέρος*. Ferreum sane hominem fuisse oportet qui hæc se intelligere putaret; sed nec recentioribus multo melius res cessit. Et cæterorum quidem conjecturæ ab Hermanno jamdudum explosæ; quam ipse proposuit constructione innititur in qua propiore cognatione opus est inter verbum et nomen quam quæ inter *θείον* et *θεσμὸν* est. Quo diutius hunc versum perpendo certius habeo vitii sedem in *θεσμὸν* esse.

869. *τὸν ἐμὸν*, quod et sensum pessumdat et *σίχον κακόμετρον* efficit, vitiosum appellare non dubito.

871. Quomodo hæc capienda sint, non video; nam ut hujusmodi duplicem interrogationem *τί* et *πῶς* ferri posse statuamus, quæ tandem sunt duo ista quæ hic rogantur? Profecto hoc tantummodo quærendum erat; "*quid censes de meis vaticiniis?*" hæc autem sententia verbis non inest. Fortasse scribendum; *Ἑλένη, σὺ τὰμὰ πῶς δέχει θεσπίσματα*.

883. Qui Piersoni conjecturam *ἀνονήτοις* amplectuntur, ii cum L. Dindorfio *μη' ξελεγχθῇ* legere debent. Mihi contra duæ res, fraus facta Paridi, et ejusdem corruptum iudicium, hic commemorari videntur; ut post verba *ὡς μήτ' ἐλεγχθῇ* ex præcedentibus suppleantur *Ἀλέξανδρον ἀπατήσασα*, et in sequentibus præcipua vis sit in *πριαμένη*.

901–906. Verissime G. Dindorfius de versu agens *ἐατέος κ. τ. ἐ*. "*Mihi non hic tantum versus sed tota illa declamatio aliena ab hoc loco videtur.*" Pudet me hodie quod aretalogi quisquillas in textu remanere passus sum, et non potius manifestum hiatum indicavi qui huic obturamento occasionem dedit.

907. Libri *μακαρίως*. At cui tandem? Quicunque vero is fuerit

hic certe Helena de se sola loquitur, cui raptus nullo modo μακάριος dici poterat; et tamen aliquam oppositionem requiri particulæ indicant. Credo καιρίως vel pro καρίως male lectum vel in id ipsum corruptum a librario syllaba locupletatum. Id interdum factum esse duobus exemplis ostendam. In Plat. Rep. L. 8, p. 560. Τελευτῶσαι δέ, οἶμαι, κατέλαβον τὴν τοῦ νέου τῆς ψυχῆς ἀκρόπολιν . . . . . Καὶ ἐὰν παρ' οἰκείων τις βοήθεια τῷ φειδωλῷ αὐτοῦ τῆς ψυχῆς ἀφικνῆται, κλήσαντες οἱ ἀλαζόνες λόγοι ἐκεῖνοι τὰς τοῦ βασιλικοῦ τείχους ἐν αὐτῷ πύλας οὔτε αὐτὴν τὴν ξυμμαχίαν παριᾶσιν, οὔτε πρέσβεις πρεσβυτέρων λόγους ἰδιωτῶν εἰσδέχονται, αὐτοὶ τε κρατοῦσι μαχόμενοι, Legendum δι' ὧτων. Id. Legg. 4, 722, οὐ γὰρ πειθοῖ κεραννύντες τὴν μάχην νομοθετοῦσιν. Lege ἀρχήν, quod quum propter coalescentes literas ρ et χ speciem τοῦ ἀχὴν præberet scriba de suo μ præfixit.

936. Rarior usus verbi ἀγαπᾶν: Cf. Eur. Supp. 764. ἀγαπάζων, Phœn. 1327.

945. Aliquando perinde est, utrum λέγειν ὑπὲρ an λέγειν περί τινος dicas; verum hoc in hunc locum non cadit. Notissimæ harum præpositionum confusionis exemplis accedat, quod in Plat. Theæt. 172, vulgo legitur, πολλάκις δὲ καὶ περὶ ψυχῆς ὁ δρόμος; ad quem locum respiciens Synesius Ep. 5, ἐπειδὴ νῦν σαφῶς τὸν (deest in antiquis codicibus) ὑπὲρ ψυχῆς θέομεν.

960. Pro corrupto ΠΟΘΩ libenter legam ΠΕCΩ.

963. Delendum censeo verum languidum et impeditum.

972. Credo γεθ̄σεβοῦς in γένσεβοῦς mutatum; κρείσσω vocat Theonam, quia Proteus, etiamsi voluisset, Helenam restituere non poterat.

In proximo versu ^απ pro ^πα male lectum causæ fuit cur particula γε inepte repetita sit.

1000. Tres recenset Theonoa, ad quos Helenæ restitutio pertingat; se ipsam, patrem, fratrem. Atque hoc quasi capitulo orationi præmisso, fusius rem exsequi, eodem ordine servato, pergit. Itaque usque ad 1006 de se, deinde de patre, tum ab 1017 de fratre loquitur. Hanc

perspicuam seriem turbabat ineptum illud *φανήσομαι* quo in *φανήσεται* mutato effeci ut Theonoa et *ταυτολογία*ν vitaret, et se dignam rationem redderet.

1007, 1012-3-4-5. Primum versum ex meo iudicio, reliquos a G. Dindorfio admonitus Euripidi abjudicandos indicavi.

1045. "*Scribendum κατακτενεῖν*," G. Dind. Eandem correctionem Cobeto necessariam videri ex ejus literis didici. N. L.

1049. Libri, *μὴ θανῶν λόγῳ θανεῖν*. "Εργῳ conjecit Fritzsche. Hodie vero quod Cobetus suspicatus est multo magis arridet; nempe *λόγῳ θανεῖν* a sequentibus huc intrusum; verisimile autem esse antiquam lectionem fuisse *τεθνηκέναι*.

1055. *παλαιότης* corruptum esse e particulis patet. *Quomodo hoc nobis saluti erit? Nam certe—vides quid adjicere debeat, callide hoc excogitatum est.* Quare vulgatam frustra tuetur G. Dind. quod eum non facturum fuisse existimo, si Hermannus a se disputata meliore conjectura firmasset; *ἀπαιόλη* enim vox contumeliosa est.

1059. *Flor.* 1, 2, *κενοταφοῦντ' superscripto δν, in quo quid lateret non assequebatur Matthiæ. Nimirum κεδνοταφοῦντ'.* Herm. Hanc scripturam ineptam vocat G. Dind. Atqui nihil tale somniavit bonus iste magister qui hoc in tironum gratiam superscripsit; nempe ne cui fraudem faceret omissio finalis literæ quæ vel α vel ε esse poterat humanissime istud δν, quod notum compendium est τοῦ δνικῶς, appinxit. Nonnunquam V. D. scribarum notis male intellectis in errorem inducti sunt. Ad *Troad.* 990, cum monuisset Matthiæus in Havniensi præponi *ῥαῖον*, G. Dindorfius, *illud fortasse ex γνω corruptum*, suspicabatur, *quo γνώμη in codicibus significari soleat.* Immo id ipsum *ῥαῖον* sexcenties in Codicum marginibus a scribis appictum reperias, ubi aliquid pulchre dictum judicabant.—Donatus ad *Eunuch.* A. 11, Sc. 11. "Et vide quemadmodum illiberalem vitam honestiore nomine primo aucupium post etiam quæstum nominaverit. *ΡΟΠΟΚΑΡΗC* hic inducens." Ex his literis Westerhovius *ῥυπαρὸν κέρδος* efficere volebat; Lege, *ὑποκοριστικὸν* inducens.

1077. Si Menelaus hæc narraret non ἐώρων sed εἶδον diceret; præsens igitur infinitivi hic stare non potest. Contra participium cum πλέων commode jungitur, quo significatur nuntium ipsum ægre effugisse, dum Menelaum aquis absorptum videbat.

1114. Absurdum est πόνον post πόνους, et metro repugnat. Hermannus verba in antistrophicis transponit, quam audaciam probare non debebat G. Dindorfius.

1131. Hæc non expedio, nisi quod de Menelao a Troja reduce loquitur. At tum quid significat βαρβάρου σολᾶς? Hermanni enim interpretatio ridicula videtur: multo rectius idem πατρίδος ἀποπρὸ χ. π. de Menelao accepit ad patriam appellere vetito. Conjecturæ ὄρεα Μάλεα præterquam quod adjectivum ignotum est, objici potest promontorium quidem Maleam a Græcis sapemem oratum, montes non item; nisi quis forte Μαλειάων ὄρος αἰπύ Od. 3, 287, ad rem facere credit. Quid autem de verbis τέρας οὐ τέρας statuamus? Recte quidem monstrum ficta Helena diceretur; sed cur eadem οὐ τέρας appellatur? an majus quid monstro esse poterat? quid præterea sibi volunt οὐ τέρας ἀλλ' ἔριν? quasi non identidem utrumque fuisset. Utinam omnia in his literis æque certa essent atque Euripidem in hoc loca Γέρας οὐ Γέρας ἀλλ' ἔριν Δ. νεφέλαν scripsisse. Totum locum sic capio, ut ὅτ' ἔσυτο pariter atque alterum ὅτ' ἔμολε a πότμον pendeat. *Quum a patria ventorum flatu depulsus est ad inhospita saxa, et barbaras oras, militiæ præmium reportans non præmium, sed nubem, rixam Graiis, &c.*

1137. Si sensus potius quam metri rationem habuissent Hermannus et G. Dindorfius, neque ille φύσιν ἤϋρεν conjecisset, neque hic probasset. Novus enim hic accusativus vel quo referatur non habebit, vel universam constructionem durissimam efficiet; ut est ista Hermanni, εϋρεν μακρότατον πέρασ ὃ τι θ. Et quæ porro *natura* est quam quis investigando Deorum hominumque discrimen se intellecturum sperat? Nimirum hoc e fortunis utriusque discendum erat. Βροτῶν autem post τίς capiendum est, non, ut Hermannus volebat, post φύσιν; id ostendunt sequentia, ubi τὸ ἄσαφες τῶν βροτῶν et τὸ ἀληθὲς ἔπος τῶν θεῶν inter

se opponuntur. Librorum scripturam *τί φῆς* in *τίς φήσ'* mutandum puto, cui respondebit dactylus *κτᾶσθε δό*—Versum enim dimetrum iambicum esse oportere rectissime iudicat Hermannus; sed ejusdem *ἀλκαίου τε λόγχαις* ob conjunctionem non debito loco positam probare nequeo; forte præstaret *λόχοισιν*.

1147. Conjicio, *γαῖαν*, ἄδικος, [*προδότις*,] ἄπιστος, ἄθεος οὐδ' ἔχω— et 1161, *σέλας* pro *φλογμὸς* quod ob sequentem *φλόξ* non est ferendum.

1148–9. L., *ἔτι* pro *ὅτι*, et *θεῶν δ'*.

1153. Seidleri conjecturam *πόθους θανάτων* libenter tacuissem nisi eam post Herm. commendasset G. Dindorfius. Quid tandem Hermannus per *mutuo moriendi desiderium* intellexit? Et unde illud *mutuo* sumpsit? Verbum *κρινεῖ* aperte indicat, quid sit illud quod stulti homines pugnando finire volunt; sc. *lites mortalium*; quamvis hunc sensum voces istæ non admodum clare præ se ferunt. Scribi posset, *θνατῶν δικας*; et sic antistrophicorum pes pedi responderet; in ultimo versu scribendum *ἐν συμφοραῖσιν Ἴλίοισιν*.

1201. Quod conjeci haud parum juvatur versu 1215. Correctionem *οἱ σφε* Dobræo deberi sero animadverti.

1225. Suspiciabar, *φίλος γάρ ἐσιν*, ὥς ποτ' ἔσκεν ἐνθάδ' ὦν.

1235. Verissime Cobetus, *μεθῆκα*: aoristi vim ignorans scriba *μεθήμυ* substituit.

1245. Injuria puto *δαί* Tragicis abjudicatum; siquidem vim propriam habet, quam per nullam aliam vocem exprimas. Sic *τί δαί* est *εἰ μὴ τοῦτο*, *τί ἄλλο*; et *πῶς δαί*; *πῶς ἄλλως*; E tot locis apud Aristophanem raro aliquem invenias in quo hanc significationem non aperte præferat. Cf. v. c. Aves. 54, 225, 826, 1153, Vespæ. 1212, Nubes. 657. Hesychius: “*Τί δαί· τί γὰρ ἄλλο, ἢ τί γάρ; Κρητες. Βοιωτοὶ δὲ, ἐνθάδε.* (nimirum confundit cum Æolico *τυῖδε*.) *Ἀττικοὶ, διὰ τί δή;*” Hæc me ad sententiam mutandam non magis movent, quam Schol. ad Plut. 156, *σύνδεσμος ἐρωτηματικός· διὰ δὲ τὴν ἑκτασιν διφθογογραφεῖται*. Nam in eo ipso loco *τί δαί* significat; *εἰ μὴ*

αἰτοῦσιν ἀργύριον τι ἄλλο αἰτοῦσι; Cui accommodate respondet alter
ὁ μὲν ἵππον ἀγαθόν, ὁ δὲ κύνας θηρευτικάς.

1272. Libri ἐξελῶ, barbare. Nec minus in linguæ usum peccat,
quod Hermannus proposuit, ἐξέλω, nisi φέρε, aut simile quid præmit-
tatur. Cobetus idem quod ego dudum conjecerat.

1280. Cf. Herod. 1, 73, νοσήσαντας δὲ αὐτοὺς κεινῇσι χερσὶ, de
Scythis a venatione redeuntibus.

1282. Errant qui γε omittendum censent; etenim antitheticam
quandam vim habet. “Ob futura quidem quæ huic præbenda erunt
officia dona accipies; ob præteritum vero beneficium quod mihi læta
nuntiasti vestimenta et cibum.”

1285. Locus corruptus, vel quod hodie verisimilius duco, lacunosus,
Hiatum vero non ut Matthiæus et alii, post ἀνηνύτους sed inter σαυτήν
et Μενέλεως posuerim; nam utcumque versum suppleas, τ. σαυτήν cum
sequentibus per δε particulam connecti non possunt.

1314. Cum librorum lectionem, μετὰ κουρᾶν δ’ revocare vellem Tyrh-
witti conjecturam imprudens retinui; eam probare non possum, quia nisi
fallor verbum potius quærendum est cui nominativus sit ζευξάσαι θεαί.
sic enim legendum arbitror: (ad vulgatum quidem proprius accederet
forma feminini dualis, modo eam alibi quam in grammaticorum para-
deigmasin adhibitam constaret.) Singularem autem eo improbandum
censeo, quod Ceres δρομάδι κώλῳ profecta esse dicitur, et postea
δρομαίων πόνων παύσασθαι.

1324. Cum Flor. 2, γ’ ἐπέρας’ habeat, Hermanni conjectura, qui δ’
ἐπέρας’ in διέπερσ’ mutavit, nullo fundamento innititur.

1333. Rectissime Hervag. 2, πόλεων. Altera autem interpretatio,
ut nihil de Ionismo aut voce insolite subaudita dicam, magis diurnam
nuntiam quam poetam sapit. Verum quidem est quod objicit Herman-
nus, hominum mentionem jam factam esse; at non *civitatum*, quas
proxime ante Deorum cultum memorari consentaneum est.

1346. Bothii conjecturam non recepi, quia ab *ærumna*, non ab
erroribus qui jam desierant, revocanda erat Ceres; in proximis versibus

Hermannum secutus sum: quod ad sequentem stropham attinet, omnino assentior Hermannō, qui aptissime contulit Hipp. 141 *seqq.*

1376. Forsan legendum, κάλλιπα δὴ τὰδ' ἤρπασεν τ. π. Ut κάλλιπα sit *peropportune*; Menelaum hæc dicens indicabat scenam secum ingressum. Et sic fere conjecerat Howesius.

1449. Nullum remedium huic versui attulerunt viri docti; nec cæterorum conjecturis quidquam præstat Hermannī qui animi scilicet causa aliorum ineptias suis non imeptiores commemoravit.

1454. Velim mihi quis exemplum ostendat, in quo dativus ita ponitur ut in hoc loco. ῥοθίων μήτηρ, sive id exquisite sive nimis curiose dictum statuamus, grammaticæ saltem non repugnat; at ῥοθίοισι μήτηρ est, ea quæ *in matris loco* est fluctibus, quod in vernacula diceretur, *as good as a mother*. Tum vide quæ sequuntur quam inepta sint; si enim εἰρεσία legas, *carum remigium* a choro compellabitur, quod idem erit atque ταχεῖα κώπα; atque hæc quidem haud sane nimis commode, jungi tamen possunt; sed si hoc voluisset Euripides, certum est eum duo ista nomina interjecto ῥοθίοισι μήτηρ non fuisse distracturum, sic enim non appositio sed intolerabilis repetitio oritur. Quæ quosdam movisse videntur, ut εἰρεσία præferrent; enimvero hoc nimis poeticum est: *remus remigio carus!* Atque hoc quidem indubitanter affirmo; de correctione vocabuli μήτηρ vel potius $\overline{\mu\eta\rho}$ hanc meam suspicionem lectoris iudicio relinquo; nempe $\mu\eta\rho$ ortum esse e $\overline{\mu\eta\rho}$ cui εως compendiose fuerit superscriptum; tum ῥοθίοισι Νηρέως conferri poterit cum Ἀμφιτρίτας ῥοθίῳ in Iph. T. 424. Et quoniam pauca admodum ad id quod reliquum est hujus fabulæ dicturus sum, (tædet enim me ab aliis toties dissentire, quum nihil melius ipse proferre possim,) exempla aliquot errorum etiamnum in libris superstitem, quos compendiosa scriptura peperit, apponam; primum ubi syllaba pro compendio vocis habita est. Syn. Hymn. 3, 75.

παγα̃ με δίδου,
ᾧθεν ἐξεχύθην
φυγὰς ἀλῆτις.
νεῦσον προγόνῳ
φωτὶ μιγῆναι

νεῦσον δ' ὑπὸ σοὶ
πατρὶ ταμιευομένην,
σὺν ἄνακτι χορῶ
ἀνάγειν ὁσίως
νοερούς ὕμνους.

(Pro φυγὰς L. φοιτὰς.) πατρὶ tanquam glossema eiecit Boissonadius : male ; quis enim tam apertam sententiam glossemate egere credidisset ? L. ὑπὸ σοῦ πρυταρευομένην, sc. πρυ lectum est tanquam esset ^πρῖ, h. e. πατρί, cf. Id. 3, 34, "Ἄλιος ἄγνων ἄσρων πρύτανις. Syn. Ep. 67. Privatum domicilium, in quo per tempus Arianæ persecutionis preces publicæ haberi consueverant, episcopus ut istis ritibus consecratum Ecclesiæ vindicabat ; cuius litis iudex factus Synesius : ἐδόκει δὴ μοι τὸ πρᾶγμα δεινὸν εἶναι, . . . συγχυθῆναι γὰρ ἂν ἅμα πάντα εἰ τρόπος καὶ νόμος ἐπινοηθείη δημεύσεως. L. καιν pro καὶ ν. In Liv. L. 22, Cap. 34. *Consulatum unum certe plebis Romanæ esse : populum liberum habiturum ac daturum ei, qui magis vere vincere quam diu imperare malit.* Verba sunt Ter. Varronis in Fabianam cunctationem acerbè concionantis. Nemo semel monitus dubitabit quin *mature* legendum sit, quod in *mā* uere facile potuit corrumpi. Deinde cum plures voces uno compendio significantur recentiores scribæ plenè literis eas describere volentes sæpissime falsam lectionem intulerunt. In App. Flor. ad Stob. p. (4.) pro χρυσόσομος γὰρ οὐ διδάσκει φρόνησιν, recte reposuerunt χρόνος : utramque vocem scribebant χρ. Ibid. p. (39.) Κρείσσων ἐπ' ἀρετὴν φανεῖται προτροπῇ χρώμενος καὶ λόγου πειθοῖ, ἥπερ λόγῳ καὶ ἀνάγκῃ. Λάθρη μὲν γὰρ ἀμαρτεῖν εἰκὸς τὸν εἰργμένον ἀδικίης ὑπὸ νόμου, κ. τ. ἐ. pro λ. leg. μ. Plat. Legg. 2, 663. τί ποτ' ἐν αὐτῷ τὸ τῆς ἡδονῆς κρεῖττον ἀγαθὸν τε καὶ καλὸν ὁ νόμος ἐνὸν ἐπαινεῖ. L. νομοθετῆς. Ibid. 3, 685, Τίν' οὖν ἂν σκέψιν καλλίῳ ποιησαίμεθα περὶ νόμων ἢ τούτων, οἱ ταύτας διακεκοσμήκασι. L. τίνων et νομοθετῶν. Ibid. 3, 701, ὥς ἐπαίοντα ἐν Μούσαις τό τε καλὸν καὶ μή, L. μουσικῇ. Id. Rep. 4, 434, βουλευτικοῦ καὶ φύλακος. L. φυλακικοῦ. Hinc factum est ut LXX. νόμος et ὄνομα, sc. ο et ν plus semel confusa sint.

1457. Genitivum postulant huiusmodi verbalia. Soph. Oed. Col. 677. ἀνήνεμόν τε πάντων χειμώνων.

1474. Hanc certissimam correctionem video occupatam a Dobræo; eam Editores ne commemorare quidem dignati sunt. Cf. Ἀτέρμονας αὐγὰς, Hec. 914.

1481. Quæ huic versui respondent in antistrophicis in Flor. 2, circumscriptis lineis includuntur adscripto περισσόν; ea metrici suspicio in causa fuit cur plus semel hæc carminis pars corrupta fuerit. Primum qui versus δι' αἰθέρος ἰέμενοι et δι' αἴρος εἶθε ποτανοί credebatur ἀντιστρόφους esse oportere, de numero syllabarum tantummodo sollicitus pulchrum se et beatum putavit quum εἶθε posteriore syllaba mulcasset; itaque ista lectio Codices omnes occupavit. Tum sequentia ita temere tractata sunt, ut aliquando de illis sanandis desperaverim; nunc autem mihi viam invenisse videor qua omnia satis probabiliter restituantur, scilicet hunc ad modum—

σρ.	ἀντ.
Δι' αἴρος εἶθε ποτανοί	Μόλοιτέ ποθ' ἵππιον οἶδμα
γενοίμεθα, Λίβνες (ὥς)	δι' αἰθέρος ἰέμενοι
οἰωνοὶ σολάδην	παῖδες Τυνδάριδαι,
ὄμβρον λείπουσιν χειμέριον,	λαμπρῶν ἄσρων . . ὑπ' ἀέλλ-
νίσσονται (δὲ) πρεσβυτάτα	αἰς οἱ ναίετ' οὐράνιοι,
σύριγγι πειθόμενοι	σωτῆρε τᾶσδ' Ἑλένας
ποιμένος, ὃς (Λιβύας)	γλαυκὸν ἐπ' οἶδμ' ἄλιον
ἄβροχα πέδια καρποφόρα τ'	κυανόχροά τε κυμάτων
ἐπιπετόμενος ἱακχεῖ.	ρόθια πόλια θαλάσσης.

Finalis syllaba in σολάδες ante ὄμβρον numeros pessumdat; eodem vitio Hermanni transpositiones laborant. In primo versu τῆς ἀντιστροφῆς corruptum οἶδμα retinendum est, donec certior aliqua conjectura inde elucescat, quam quæ a scriba Flor. 2, in margine aut facta aut commemorata in omnes Libros manavit. Pro τᾶς quod Hermannus etiam improbavit, Τᾶσδ' scribendum esse nemo semel monitus infitiabitur; præterea cum Musgravio dualis recipiendus est.

1515. Qui hunc locum sanare conati sunt viri docti, nullum fere superlativum in ἰσα intentatum reliquerunt; sed prope omnium con-

jectura eodem vitio laborant, quod τὰ ante adjectivum pro adverbio positum retinuerunt.

1527. Quoniam εἶμι subaudiri non potest, legendum suspicor, πῶς; εἰδέναι μοι θυμός· Hipp. 1090, σὺ δ' αὐτὸς, εἰ σοι θυμός, ἐξώθει χθονός.

1539. In εἰς ἐν ἦν latet aliud verbum in tempore imperfecto quod eruere nondum mihi contigit.

1549. *Vultisne mecum Atriden sepelire?* Hoc sensu præstaret, opinor, ξυνθάψετε.

1563. *Verba φάσγανον—ὥσει parenthesin esse ex nuncii persona additam animadvertit Musgravius, sed male coniecit ὥρεϊ. Recte Dupertus ὥθει. G. Dindorf.*

1594. ναξίαν alii aliter emendant; f. l. ἀντίαν, *retrosum*.

1612. Jure displicuit Hermannō χειρὶ δεξιᾷ: quod ipse substituit βαρβάροις fieri potest ut Euripides scripserit; sed hujusmodi conjecturæ non sunt in textum recipiendæ.

1662. Desideratur particula ἂν; legendum suspicor, πάλαι δ' ἂν Ἑλένην. Certe ANΕΛ ab AΔΕΛ non multum discrepat. ΕΛ autem sic compendiose scriptum fuisse patet ex aliis in hac fabula locis; 1119. σέθεν ὥς εἶλε, ubi præclure restituit Seidlerus ὦ Ἑλένα. 750, οὐδ' ΕΝγε: unde Porsonus memorabilem illam correctionem effecit οὐδ' ἙΛενος.

1667. πλεῖν: "*Lege πλεῖ. C. G. Cobetus.*"

1675. Si pro corruptis verbis τῶν κ. οὐ δόμων, τῷ κατ' οὐρανὸν δρόμῳ legamus sententiam habebimus, qualem in re simili invenimus, in Iph. T. 29, διὰ δὲ λαμπρὸν αἰθέρα τ. ἐ. Barnesii explicatio, *furtim tuum corpus ex æthere assimilatum exhibens* nulla alia de causa G. Dindorfius videtur prætulisse, nisi ut locum tanquam Euripide indignum alienæ manus esse contenderet.

1877

LIBRARY

OF THE

CITY OF NEW YORK

1877

1877

1877

1877

1877

1877

1877

1877

1877

1877

Euripides,

Iphigenia in Tauris Helena. textum emend. et notulas subiecit C. Badham

Londini 1851

A.gr.a. 850

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10233011-9